

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA.

100/-

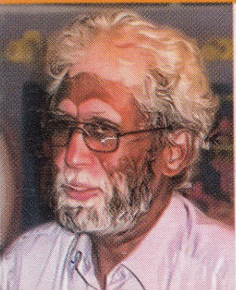
ஆர்ப்பாட்டி

புரதம ஔசர்யர் : க.புரண்தரன்

மாசி 2015

கறல இலக்கிய மாத சஞ்சிகக

இதழ் -77

எதிர் வினை
சி.சிவசேகரம்

“ஐ”யும் பிரமிப்பும்
கே.எஸ்.நிமலன்

நேர்காணல்
க.சின்னராஜன்

ஜீயந்தி

கட்டுரைகள்

நாடறிந்த கலைஞர் கலாநிதி அகலாங்கன்
சமரபாகு சீனா.உதயகுமார் 03

நினைவுக் குறிப்புகள் - 6
அ. யேசுராசா 13

கவிதைமீன் உண்மைகள்
ரியாஸ் குரான..... 32

“ஜ”யம் பிரமிப்பும்
கே.எஸ்.நிமலன் 43

எதிர்வினா

திறனாய்வின் திணறல்கள்
சி.சிவசேகரம் 35

சிறுகதைகள்

வி.ஜீவகுமாரன்..... 03
க.கோபாலிள்ளை 19
கேயெல் நப்லா..... 46

நேர்காணல்

க.சின்னராஜன்..... 27

குறுங்கதை

கண.மகேஸ்வரன் 08

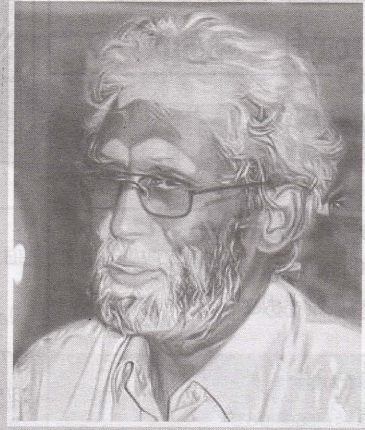
கவிதைகள்

இ.சு.முரளிதரன்..... 12
சு.க.சிந்துதாசன்..... 24
அல்வாயூர் சிவ.சிவநேசன் 24
வே.ஜ.வரதராஜன் 24
பொலிகை ஜெயா..... 25
ச.முருகானந்தன் 25
மாயன் 25
க.சட்டநாதன் 26
பொலிகையூர் பொன்சுகந்தன் 34
தென்பொலிகை குமாரதீபன் 42

நூல் மதிப்பு

கே.எம்.செல்வதாஸ்..... 38
த.கலாமணி 40

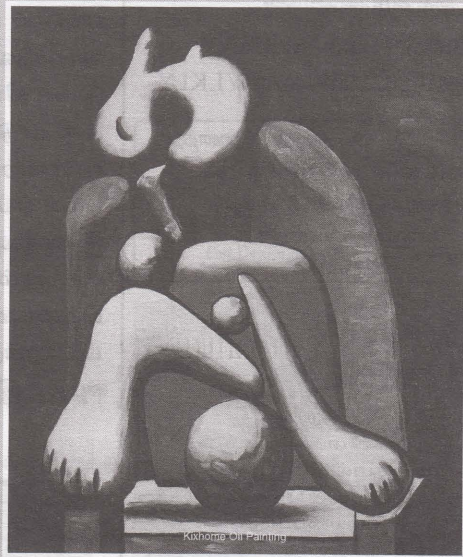
லேசும் கிதயங்கள் 23

எதிர்வினா
திறனாய்வின் சிந்தனைகள்
- சி. சிவசேகரம் -

நேர்காணல்
- க. சின்னராஜன் -

அட்டை ஐவியம்
நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2015 மார்ச் இதழ் - 77

விரதம் ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.
- ஆசிரியர் -

ஜீவநதி சந்தா விரும்

தவிர்தி - 100/= ஆண்டுசந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் நள்ளை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன் -

வளம்பெற வேண்டிய பயிலரங்குகள்

ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு முன்னைய காலங்களில் நிகழ்த்தப்பட்ட கவிதைப் பயிலரங்குகள், சிறுகதைப் பயிலரங்குகள், நாடகப் பயிலரங்குகள் அதிக பயன்பாட்டை வழங்கியுள்ளன. சிறந்த எழுத்தாளர்களாக திகழும் பலர் இவ்வாறான பயிலரங்குகள் வாயிலாக வெளிக்கொணரப்பட்டவர்களாக திகழ்கிறார்கள். பயிலரங்குகள் மூலம் இலக்கிய ஈடுபாடு உள்ள ஆர்வலர்கள் பலர் படைப்பாளிகளாக உருவாகினார்கள். இலக்கிய மோகம் கொண்ட பலருக்கு எழுதுவதில் உள்ள சிக்கல்களை இலக்கியப் பயிலரங்குகள் போக்கி அவர்களை எழுதத் தூண்டின. இவ்வாறான பயிலரங்குகளுக்கு வளவாளர்களாக வருபவர்கள், இலக்கிய அறிவு தெளிவானவர்களாகவும், குறித்த துறைகளில் வல்லுநர்களாகவும் விளங்கினர்.

இன்று நடைபெறுகின்ற பயிலரங்குகள் அரசாங்க நிதியை செலவழிக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் காரணமாக அல்லது சுயலாப நோக்கோடு நடாத்தப்படுகின்றது. இப்பயிலரங்குகளுக்கு வளவாளர்களாக அழைக்கப்படுபவர்கள் தமது வித்துவங்களை கொட்டுவதும் தமக்குத் தெரிந்த கோட்பாடுகள் தமது கருத்தியல்கள் என்பவற்றை ஆர்வலர்களிடம் திணிக்க முற்படுவதும் விளங்காத மொழியில் கதைப்பதும் இந்திய எழுத்தாளர்களது படைப்புக்களைப் பற்றிய இரசனைகளைக் கூறுவதும் என தமது வித்துவங்களை வெளிக்காட்டி செல்கின்றார்கள்.

மெதுமெதுவாக இன்று இளைஞர்களிடம் இலக்கிய ஆர்வம் குறைந்து வருகின்ற கட்டத்தில் இவ்வாறான செய்கைகள் மேலும் மேலும் இலக்கியத்தின் மீது இளைஞர்களை வெறுப்பை உண்டுபண்ணும் செயலாக அமைகின்றது. பயிலரங்குகளை ஒழுங்கு செய்து நடாத்துபவர்கள் மூத்த படைப்பாளர்களை குறிப்பிட்ட துறையில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவர்களை அழைத்து தரமான பயிலரங்குகளை நடத்த வேண்டும். இலக்கிய ஆர்வலர்களின் தேவை என்ன, படைப்பாளியாக உருவெடுப்பதற்கு அவர் செய்முறை ரீதியாக செய்ய வேண்டியவை எவை என்பவற்றை கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். வளவாளர்கள் புதிய ஒரு படைப்பாளியை உருவாக்கும் நோக்கோடு சுயபுராணம் பாடாது இலக்கியத்திற்காக உழைக்க வேண்டும். இன்று பின்தங்கிய நிலைக்குச் செல்லும் இளம் படைப்பாளர்களை சிறந்த படைப்பாளிகள் ஆக்கக் கூடிய வல்லமை பயிலரங்குகளுக்கு உண்டு. பயிலரங்கு ஒழுங்கமைப்பாளர்கள் பயிலரங்குகளை நடாத்தும் போது கூடிய கவனம் எடுக்க வேண்டும். ஈழத்து இலக்கியம் மேலும் செழுமை அடைய வேண்டும்.

க.பரணீதரன்
ஆசிரியர்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
சீஸ்டீட் - பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடை,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

கன்டோஸ்

வி. ஜீவகுமாரன்

கயலின்
கலியாணச் சேதி கேட்ட
பொழுது எல்லா
இளைஞர்களுக்கும் அந்த
வயதில் வரும் ஒரு
தேவதாஸ் கவலை
எனக்கும் வந்தது
உண்மைதான். ஒரு
கிழமைக்கு மேல் சவரம்
செய்யாத தாடியுடன்
என்னைக் கண்ணாடியில்
பார்க்க சகிக்க
முடியவில்லை.

டென்மார்க் தமிழ்க் கடைகளில் இலங்கையில்
விற்கப்படும் கன்டோஸைக் காணுவேன் என நான் கனவில் கூட கற்பனை
பண்ணியிருக்கவில்லை.

கன்டோஸ் என்ற பெயராலே அந்த வகைச் சொக்கிலேற்றை
அறிந்திருந்தேன். அல்லது தட்டையானதும் இறுக்கமானதும் இலகுவில்
உருக்கக்கூடியதுமான சொக்கிலேற் வகைகள் எல்லாம் கன்டோஸ் எனவே
நினைத்திருந்தேன். டென்மார்க்கிற்கு வந்தபின்பு ரொம்ஸ், மாபோ, றீர்ரா
ஸ்பொட் கம்பனிகளின் சொக்கலேட்டுகள் போன்றன அறிமுகமாகிய
பொழுது தான் கன்டோஸ் என்பது ஒரு நிறுவனம் சூட்டிய பெயர் என
அறிந்து கொண்டேன்.

அவ்வாறுதான் சிகரட் என்றால் திறீரோசஸ் என நினைத்திருந்த
காலமும் உண்டு பிறிஸ்டல் இலங்கையில் அறிமுகமாகும் வரை. அறியாத வயதில் இலங்கையில் எங்கள்
வீட்டில் தொங்கிய பாரதியினதும், திருவள்ளுவரினதும், காந்தியினதும் படங்களைப் பார்த்து அவர்கள்
இலங்கைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றே நினைத்திருந்தேன். எங்கள் மாமா வீட்டின் சுவரில் சுபாஸ்சந்திரபோஸ்
கம்பீரமாக வீற்றிருப்பார்.

கடந்த இருபத்தைந்து வருடமாய் மறந்திருந்த கன்டோஸை இன்று கண்ட பொழுது இந்த
எண்ணங்கள் எல்லாம் என்னுள் எழுந்து வருகின்றது.

இப்பொழுது டென்மார்க்கில் உள்ள அனைத்து தமிழ் கடைகள் எல்லாவற்றிலும் அனைத்து இலங்கைச் சாமான்களையும் வாங்க முடியும்.

கலியாண வீடுகளுக்கே குலைவாழையும் செவ்வளவியும் கட்டுகின்றார்கள். மல்லிகையும் கனகாம்பரமும் பெண்களின் தலையை நிறைத்திருக்கின்றது.

மரணவீடுகளில் கூட பாடை கட்டி, சிவத்தக் கம்பளம் விரித்து பறைமேளம் அடித்து பிரேத ஊர்வலங்கள் செல்லுகின்றன.

பணமும், கணனி ஓலகத்தின் வசதியும் பெருக பெருக உலகம் மிகவும் சுருங்கித்தான் போய் விட்டது.

அது மட்டுமில்லை வேகமாகவும் ஓடி விட்டது போலப்படுகிறது.

கம்பல் வாசல் கடையில் கன்டோஸை வாங்கி, கயல் என நான் அழைக்கும் கயல்விழிக்கு நீட்டியது நேற்றுப் போல் இருக்கின்றது.

அவள் முறைத்து விட்டுப் போனது... பின் தமையன்மார் அடிபட வந்தது... கயலுக்கு பின்னால் வந்த சுபாக்கு தான் நான் நீட்டியது என சமாளித்தது... பின்பு முதலாம் ஆண்டில் திறமைச் சித்தியுடன் நான் பாஸாகிய பின்பு அதே கயலுடன் சுப்பிரமணியம் பார்க்கின் ஒரு வாங்கில் அமர்ந்து கன்டோசை பிரித்து இருவருமாய் உண்டது... இனக்கலவரம் காரணமாக நான் நாடு விட்டு வெளியேற கயலுக்கு வேறு இடத்தில் திருமணம் ஆகியது எல்லாம் நேற்று நடந்தது போல இருக்கின்றது.

கயலின் கலியாணச் சேதி கேட்ட பொழுது எல்லா இளைஞர்களுக்கும் அந்த வயதில் வரும் ஒரு தேவதாஸ் கவலை எனக்கும் வந்தது உண்மைதான். ஒரு கிழமைக்கு மேல் சவரம் செய்யாத தாடியுடன் என்னைக் கண்ணாடியில் பார்க்க சகிக்க முடிய வில்லை. எல்லாத்தையும் வழித்து எறிந்து விட்டு புதிய கணனித்துறை வகுப்பில் இணைந்து கொண்டேன்.

கயல் இருந்த இடத்தில் கணனி உலகம்.

அதனை மிகவும் நான் நேசித்தேன். பிழையாக நான் ஏதாவது எழுதினால் இந்தத் தவறை நான் சரியாக்கும் வரை என்னுடன் கோபித்துக் கொண்டு இருக்கும். பின்பு நான் பிழையைச் சரி செய்யும் பொழுது என்னுடன் நட்புப் பாராட்டும். ஒருநாளும் தனக்குள் வைத்து சாதிக்காது.

அந்த உலகத்தினுள் சென்ற பின்பு கயல் என்பதே எனக்கு ஒரு நிழல் போலாகி விட்டது. சத்தியமாகச் சொல்லுகின்றேன். இன்றுவரை அம்பிகா அமராவதி... லைலா மன்ஜூ மற்றும் இதர பல காதல் ஜோடிகளின் தர்மங்களும் புரிவதில்லை. தார்ப்பரியங்களும் தெரிவதில்லை. கல்யாணத்தில் முடிந்தால்தான் காதல் வெற்றியா? கயலை உண்மையாக காதலித்தேன் என்பதும் உண்மை. இன்று அவள் பற்றிய எந்த எண்ணமும் இல்லாமல் சந்தோசமாக வாழ்கின்றேன் என்பதும் உண்மை.

கயலுடனான என் காதலையும் பிரிவையும் கணனித்துறையில் என் ஆர்வத்தையும் எனது வாழ்வின்

பாகம் 1 என வைத்துக் கொள்ளலாம்.

முகம் சுழுவும் பொழுது கண்ணாடியினுள் தெரியும் என் முகத்தை என்னாலேயே நம்ப முடியாமல் இருக்கின்றது.

கண்ணுக்கு கீழே கறுத்து தழுப்பு போலவும் கன்னமயிர்கள் கொஞ்சமாய் நரைத்தும்... பழைய இளமைத் தோற்றத்துடன் ஒப்பிடும் பொழுது இது கொஞ்சம் கம்மிதான் என்று தோன்றுகின்றது.

“இளமைக்காலத்தை தாண்டி இருபத்தைந்து வருடம் ஓடி விட்டது”, என்று கன்னத்தில் இயற்கை போட்டுள்ள கறுத்தக் கோடுகளை நான் ஏற்றுக் கொண்டேதான் ஆகவேண்டும்.

பவித்ராக்கு முன்புடியில் நரைவிழுந்த பொழுதும் சரி... அதை இட்டு அவளை நான் கிண்டலடித்த பொழுதும் சரி அவள் அதனைப் பெரிய விடயமாகவே எடுக்கவில்லை.

“நீங்கள் வடிவாய் எனக்குப் பக்கத்தில் வாறதே எனக்குப் போதும்”, என்று விட்டு அவள் பிள்ளைகளின் வேலைகளில் ஈடுபட்டுவிடுவாள்.

எத்தனையோ தடவை தலைக்கு டை அடிக்கச் சொல்லி நான் வற்புறுத்திய பொழுதும் அவள் கேட்கவேயில்லை. மூத்த இருமுகங்களின் திருமணத்தின் பொழுது கூட அவள் தன்னைப் பற்றிய எந்த வித நினைப்பும் இல்லாது, எந்தவித மேக்கப்பும் செய்யாது இரவு முழுக்க அவர்களின் பொருட்களை எடுத்து எடுத்து வைத்துக் கொண்டு திரிந்ததுதான் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கு. எங்கள் உறவுப் பெண்கள் முதன்நாளே பியூட்டிபாலருக்குப் போய் தலைமுடிகளைச் சுருட்டியும், கண் இமைகளைச் சரி செய்து வந்த போது அவர்கள் இன்னும் அழகாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு தான் செய்து வைத்திருந்த மல்லிகை மாலைகளை தலையில் வைத்து அழகு பார்த்தாள்.

கடைசியாக எங்கள் இளையமகனின் கல்யாணத்துக்கு நானும் அவளின் உறவினர்களும் நெருக்கிய பொழுதுதான் தலைக்கு “டை” அடித்துக் கொண்டாள்.

அதுவும்... நான் கொஞ்சம் கோபித்து... பின்பு அவள் கொஞ்சம் மூக்குச் சிந்தி... எப்பொழுதும் பவித்திராக்கும் அப்படி ஒரு சின்ன சின்ன போர் மூட்டம் மூழ்வதும் பின்பு காற்றடித்தால் அலையும் மேகம் போல் கலைந்து போவதுண்டு.

கயலின் நினைவுகள் என்னுள் நிழலாகி மறைந்து போனபொழுது 12 பொருத்தங்களில் வசியப் பொருத்தம் தவிர மற்றைய 11 பொருத்தங்களும் பொருத்தி வர... ஊரின் மிகப் பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்தில் இருந்து மிகப்பெரிய சீதனத்துடன் எங்கள் குடும்பத்தில் தரகர் சுப்பையா காலடி வைத்து எனது இரண்டு அக்காக்களின் வாழ்க்கைக்கும் வழிகாட்டியாய் அமைந்த பின்பு தனியே விமானம் ஏறி டென்மார்க் வந்தவள்தான் பவித்ரா.

திருமணம்... மாங்கல்யம் தந்து தானே...
பந்தி... பரிமாற்றம் எல்லாம் எங்கள் நகரத்தில் வசித்
திருந்த நாலைந்து குடும்பத்துடனே நடந்து முடிந்தது.

முதலிரவு என்று சொல்லுற அந்த இரவில்
பவித்திராவிடம் கேட்டேன், “இத்தனை இலட்சங்கள்
கொடுத்து எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திட்டு இப்படி
அனாதை மாதிரிக் கல்யாணம் நடக்கும் பொழுது
உனக்கு கவலை இல்லையா” என்று.

சின்னதாய் ஒரு புன்னகைத்து விட்டு,
“உங்களிடம் ஒன்று கேட்கட்டா?” என்றாள்.

“உம்... கேள்”

“இப்பவும் நீங்கள் கயலை மிஸ்
பண்ணுறீங்களா”

“இல்லை...”

“அது போதும் எனக்கு...”

தொடர்ந்து ஏதோ சொல்ல வந்தவளை
கைகளால் அணைத்துக் கொண்டேன்.

அந்த அணைப்பின் இறுக்கம் முதல்
பத்தாண்டுகளில் மிகவும் அதிகமாய் இருந்தது.

எப்படி அவளுக்கு கயலின் கதைகள் தெரியும்
அது இது எதுவுமே இன்றுவரை அவளிடம் நான்
கேட்கவில்லை. பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்தில்
பிறந்து, எனது வாழ்வின் இளமைக்காலக் கதைகள்
தெரிந்தும் எதுவுமே இல்லாதது போல அவளால்
என்னுடன் இணைந்த பொழுது அவள் சராசரி
யாழ்ப்பாணத்தின் பிரதிநிதி என்று எனக்கு நன்கு
புரிந்தது.

சராசரிப் பெண்ணாக இல்லாத அவளின்
போக்கு எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதே சராசரி

பெண்ணாக இல்லாத காரணமே எங்களுக்குள்
வீட்டினுள் சிலசில வேளைகளில் போர் மூழவும்
காரணமாகி விட்டது.

மூத்தவள்...

இளையவள்...

கடைசி மகன்...

மூன்றாண்டு மூன்றாண்டு வித்தியாசத்தில்
மூவருமே பிறந்த பொழுதும்... ஒவ்வோர்
பிள்ளைகளின் பாடசாலைகள்... ரியூசன் வகுப்புகள்...
விழாக்கள்... விளையாட்டுப் போட்டிகள்... கோடை
காலச் சுற்றுலாக்கள் என அவர்களுடன் சேர்ந்து நானும்
பவித்திராவும் ஓடத் தொடங்கிய பொழுது பல தடவை
என்னால் அவர்கள் நால்வருடன் சேர்ந்து ஓட
முடியாமல் போனதும் உண்டு. அவ்வாறான ஓர் நாளில்
எங்கள் வீட்டில் ஒரு கலம்பகம் வெடிக்கும். பிள்ளைகள்
மூவரும் நடுங்கி கொண்டு புத்தகத்தினுள் தலையை
வைத்துக் கொண்டு மேல் பக்கத்தால் எங்களை
நிமிர்ந்து பார்ப்பார்கள்.

அடுத்த நாள் விடியும் பொழுது புற்களின் மேல்
படிந்திருந்த பனி போல் எல்லாக் கோபமும் கரைந்து
விடும். மீண்டும் காலை ஆறு மணியில் இருந்து ஐவரின்
ஓட்டமும் தொடங்கி விடும்.

முதலாவது போர் வெடித்தது - மூத்தவளுக்கு
டாக்டருக்கு படிக்க புள்ளிகள் போதியதாய் இருந்தும்
தான் ஒரு சிகை அலங்கார நிபுணராய் வர வேண்டும்
என்று பிரியப்பட்ட பொழுதுதான்.

பவித்திரா அதனை ஆதரித்தாள்.

என்னால் அதனை நினைத்துக் கூட பார்க்க
முடியவில்லை.

“கண்ண கண்ட சாதியளுக்கு எல்லாம் முடிவெட்ட அனுப்பப் போறீயோ” என்னை மறந்து என்னுள் வெடித்த வார்த்தைகளை நினைத்து இன்றும் எனக்குள் வெட்கப்படுவதுண்டு.

கடைசியில் வென்றது தாயும் மகளும் தான்.

குடும்பத்தில் நான் கையாலாகாதவன் போல உணர்ந்த நாள் அது.

மூத்தவள் அந்தத் துறையில் சிறப்புத் தேர்வாகி தொலைக்காட்சி ஒப்பனை பகுதிக்கு உயர் அதிகாரியாகிய பொழுது தந்தை என்ற ஸ்தானத்தில் கோர்ட்டும் சூட்டும் போட்டுப் போய் பக்கத்தில் நின்றாலும் அவள் டாக்டருக்கு படிக்கவில்லை என்ற வருத்தம் இன்னமும் எனக்குள் உண்டு.

அடுத்த இரண்டாவது பெண்.

பன்னிரண்டாம் வகுப்பு முடிய பல்கலைக்கழகம் செல்ல முதல் தனியே பள்ளி மாணவ மாணவிகளுடன் ஆபிரிக்காக்கு எயிட்ஸ் நோயாளிகளுக்கு உதவி செய்யப் போகின்றேன் என்று புறப்பட்ட பொழுது வீட்டில் அடுத்த போராட்டம் நடந்தது.

அப்போதும் மகளும் தாயும் ஒரு பக்கம் தான்.

“எப்படி 3 மாதம் பொடி பெட்டையளோடை தனிய அனுப்புறது?... என்ன கூத்து அடித்து என்ன மாதிரி வந்து நிக்கப் போதுகளோ”, நான் அடுக்கிக் கொண்டே போனேன்.

“நான் கூட 83 கலவரம் நடந்த பொழுது கொழும்பு அகதி முகாம்களில் போய் வேலை செய்த நான் தானே?... அப்பாவும் விட்டவர் தானே?... நீங்கள் ஏன் பயந்து நடுங்கீறீங்கள்... அவள் என்னுடைய பிள்ளை... அவளுக்கு எந்த தீங்கும் வராது”

பவித்திரா சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது நான் குறுக்கிட்டு, “அப்ப அவளை நீ வேறே தாருக்கும்...”

கோபத்தில் வார்த்தையை விட்ட நாள் அது.

அன்று முழுக்க பவித்திரா அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

இளையவளும் அந்த ஆண்டு ஆபிரிக்காவுக்குச் செல்லவில்லை.

வெளிநாட்டுக்கு சென்று வேலைபார்த்த அனுபவம் இருக்கா என அவளின் பல்கலைக்கழக விண்ணப்பப் படிவத்தில் கேள்வி கேட்டிருந்த பொழுது அவள் நிமிர்ந்து பார்த்த பார்வை இன்னமும் என்னுள் உறுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றது.

அந்த ஆண்டு அவள் விரும்பிய பிரிவில் அவளுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை.

இறுதியாக எங்கள் குடும்பத்தை குலைத்துப் போட்ட பிரச்சனை இளையவன் பிரதீப் ஒரு டெனிஷ் பெண்ணை தான் திருமணம் செய்யப் போகின்றேன் என்ற பொழுதுதான்.

அப்போது அவனுக்கு பத்தொன்பது வயது.

இப்போதும் பவித்திரா மகனின் பக்கம் தான்.

“எங்கடை நாட்டிலை தமிழாக்கள்

சிங்களவரைக் கட்டுறேல்லையே...

அப்பிடித்தானேப்பா இதுவும்”

“சிங்களத்தி எண்டாலும் கடைசிவரை இருப்பாள்... இவளவை நாளைக்கு கூடின சம்பளத் திலை ஒருவனைக் கண்டவுடனை போய்விடுவளவை...”

“சயல் மட்டும் ஒழுங்காக...” பவித்திராவை அறியாமல் வந்த வார்த்தைகள் தான் அது என எனக்கு நல்லாய் தெரியும்.

அன்று வீட்டினுள் ஒரு பிரலயமே நடந்தது.

பிள்ளைகளின் முன்னால் சயலின் பெயரை இழுத்ததற்காக பவித்திரா காலில் விழுந்து கூட மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

என்னுடைய கோபம்... மகன் டெனிஸ்காரியைக் கட்டப் போகின்றான் என்று அவமானம்... என் இயலாமை எல்லாம் சேர்ந்து பவித்திராவையே தண்டித்தது.

வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டுப் போய் விட்டேன்.

என் கைத் தொலைபேசிக்கு மூத்தவளும் இளையவளும் பிரதீப்பும், பவித்திராவும் அடித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

அடுத்து வந்த சனி ஞாயிறு இரண்டு நாட்களும் ஹோட்டலிலேயே தங்கினேன்.

மூன்றாம் நாள் வேலைக்கு வந்த பொழுது வாசலில் பவித்திரா காத்திருந்தாள்.

“பிரதீப் வீட்டை விட்டு யோய் விட்டான். நீங்கள் வாங்கோ”

எனக்கு என்னையே வெறுத்த மாதிரி இருந்தது. நான் சராசரித் தகப்பனா? இல்லையா?? என எனக்கே தெரியவில்லை.

இதொன்றும் இலங்கை இல்லை... பிள்ளை களை மீண்டும் இழுத்து வந்து எங்கள் வீட்டில் வைத்திருக்க.

அந்த ஆண்டு வின்னர் முடிந்து அடுத்த ஆண்டு இலையுதிர் காலம் வரை எங்கள் வீட்டினுள் நாலுபேர் நடமாடினோமே தவிர வீட்டினுள் எந்த உயிர்ப்பும் இல்லை.

பிரதீப் விட்டுச் சென்ற வெற்றிடம் வெற்றிட மாயே இருந்தது.

பவித்திரா மட்டும் மகள்மாரையும் என்னையும் எந்த விதக் குறையும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மற்றும் வேளைகளில் வீட்டினுள் உள்ள சுவாமி அறையுள் அவள் பொழுது போகும்.

அன்று இலையுதிர்கால விடுமுறை தினம்.

குளிர்காற்றும் கூதலும் வீதியின் இலைகளை எல்லாம் வாசலில் கொட்டிக் கொண்டு இருந்தது.

மங்கலாக ஒரு உருவம் கதவடியில் தெரிந்தது. கதவைப் போய் திறந்தேன்.

பிரதீப் கண்கலங்க நின்றான்.

எனக்கும் கண் கலங்கியது.

அவனது டெனிஷ் காதலி அவனை விட்டு விட்டுப் போய் விட்டாளாம்.

“நீ கவலைப்படாதே அப்பா நான்

இருக்கிறேன்!”, அவனுக்கு நான் ஆறுதல் சொன்னேன்.

“எதுக்கு அவன் கவலைப்பட வேணும். அவன்

இப்பதான் உலகத்தை படிச்சிட்டு திரும்பி வந்து இருக்கிறான்” பவித்திரா உறுதியாகச் சொன்னதில் எவ்வளவு உண்மை இருந்தது.

அவன் தாயின் மடியினுள் போய் படுத்துக் கொண்டு அழுதான்.

நான் பக்கத்தில் இருந்து அவன் தலையை தடவிக் கொண்டே இருந்தேன்.

அவன் மேலும் அழுதான்.

பவித்திராக்கு கண்களால் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

எனக்கும் கூடத்தான்.

இந்த இல்லற வாழ்வின் போராட்டத்தை எனது வாழ்வின் இரண்டாம் பாகம் என வைத்துக் கொள்ளலாம்.

மூன்று பிள்ளைகளும் திருமணம் முடிந்து தனித்தனியே போன பொழுது நானும் பவித்திராவும் இந்த உலகத்தில் தனித்து விடப்பட்டது போல ஒரு உணர்வு.

மூன்று பிள்ளைகளும் தங்களுடன் வந்திருக்குமாறு வற்புறுத்தினார்கள்.

நாங்கள் இருவருமே மறுத்து விட்டோம்.

இந்த விடயத்தில்தான் பவித்திரா பிள்ளைகளின் பக்கம் நில்லாது எனது பக்கத்தில் நின்றது.

இந்த தனிமை கொடுத்து அந்திமக் காலத்தில்தான் பவித்திராவுடன் ஆன என்வாழ்வை என்னால் அசைபோட்டுப் பார்க்க முடிந்தது.

அதுவரை ஓட்டம்... பணத்திற்கான ஓட்டம்... பிள்ளைகளின் படிப்பிற்கான ஓட்டம்... அவர்களின் திருமணத்திற்கான ஓட்டம் என

கடிகாரத்தின் சின்னமுள் பெரியமுள் போல ஒரே ஓட்டம்.

அந்த ஓட்டம் தரும் ரென்சன்... இரத்தக் கொதிப்பு.

பவித்திராவோ இடிவந்து விழுந்தாலும் எந்த அசையும் காட்டாது ஏதோ ஒரு சுலோகத்தை வாயினுள் சொல்லிக் கொண்டு என்னுடனும் பிள்ளைகளுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அவளை நான் திரும்பிப் பார்த்த கணங்கள் குறைவென்றே எனக்குப் பட்டது.

இன்று இந்தக் கடையில் இந்தக் கன்டோஸைக் கண்டதும் அதனை வேண்டி அவளுக்கு கொடுக்க வேணும் போல் இருந்தது.

அழகாக அதனை பாசல் பண்ணி வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் சின்னப் புன்னகையுடன் நுழைந்தேன்.

“என்ன பழைய சிரிப்பு”

அவளால் என்னுள் தெரியும் எந்தச் சின்ன மாற்றத்தையும் கண்டு கொள்ள முடியும் என எனக்குத் தெரியும்.

பாசலை நீட்டினேன்.

மெதுவாக பிரித்தாள்.

அவள் முகம் மலர்ந்தது.

உதட்டினுள் புன்னகைத்தபடி “கயலை நினைத்துக் கொண்டு எனக்கு வேண்டித் தரவில்லைத் தானே”, என்னைச் சீண்டினாள்.

“கிழவிக்கு என்னோடை ஒரு சேட்டை”, என்றபடி அவளின் மூக்கை செல்லமாகத் திருகினேன்.

“ஆ... நோகுது... விடுங்கோ” எனக் கத்தினாள்.

மூக்குமின்னியில் பதித்திருந்த வைரக்கல் மின்னியது.

அவன் மதிலேறிக்க குதித்தபோது, நாய் குரைக்கத்தான் செய்தது.

என்ன மந்திரமோ, மாயமோ? சில நொடிகளில் அடங்கிப்போயிற்று.

நிலவைப் பார்த்தும் நாய் குரைக்குமாம் என்ற தோரணையில் அனைவரும் போர்வைகளை இழுத்து மூடிக்கொண்டு சிறிது நேரத்திலேயே தூங்கி விட்டார்கள்.

குறட்டைச்சத்தங்கள் கேட்க, தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு கூரையைப் பிரித்து நோட்டமிட்டான், சுவர் அலுமாரியில் காலூர்நறி மெல்ல இறங்கினான்.

சந்தடியில்லாமல் காரியத்தில் கண்ணானான். எந்தவித ஒழிப்பு மறைப்புமின்றி கீழேயுள்ள ரீப்போவின் மேல் விரிக்கப்பட்டிருந்த விரிப்பின் கீழ், அவன் தேடிவந்த நகைநட்டு, காசுபணம் அனைத்தும் அகப்பட்டதால் சுருட்டிக்கொண்டான்.

இப்படி வெளிப்படையாகவே இவ்வளவு இருக்குமென்றால், இன்னும் என்னென்ன மறைவில் இருக்குமோ என்ற எண்ணம் வர, சல்லடை போட்டுத் துளாவினான்

எவளோ ஒருத்தி விழித்துக்கொண்டு கூச்சல் போட்டாள். மறுபடி சத்தம் வராமல் அவள் வாயைப் பொத்தி, இடுப்பில் சொருகியிருந்த சிறு வில்லுக் கத்தியைக் காட்டி மிரட்டினாள். எவ்வளவு திமிரியும், அவளால் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

போர்த்தியிருந்த பெட்ஸீட்டால் கைகளை இடுப்போடு சேர்த்துக்கட்டி, வாய்க்குள் சிறுதுணியை அடைத்து அவளைத் தள்ளிவிட்டு அடுத்த அறைக்குள் தாவினாள். அதன் கதவு திறந்தபடியே இருந்தது. காரியம் சுலபமென்று நினைத்துக்கொண்டு, ஸோ கேஸில் இருந்து பெட்டியைத் திறந்தான்

அவ்வளவும் மணிமாலைகள், காப்புக்கள், தோடுகள் என்று விதம் விதமான கலர்களில் காட்சி யளித்தன. அந்த அறையினுள் படுத்திருந்தவரும் விழித்துக்கொண்டான்.

ஆர்ப்பரித்துக்கூச்சலிடாமல் நிதானமாய்க்கேட்டான்-

“ஹலோ, அங்கை என்ன தேடுகிறீர்?”

ஒரு வேளை இவள், தன் உறவுக்காரர்கள் தான் தருணம் பார்த்து எதையோ தேடுகிறார்கள் என்று நினைத்திருப்பாளோ, என்னவோ?

“ஏய்...இதெல்லாம் என்ன? உன்ர நகையளை எங்கை ஒளிச்சு வைச்சிருக்கிறாய்?” - அவன் அதட்டினான்.

“நான் இதுதான் போடிறது. பார்... என் சட்டை, பாவாடை, தொப்பி, செருப்பு எல்லாமே இப்பிடிக்க கலர் கலராய்... என்னைப்போல ஏழை

சா து ர வ ம்

எளிய துகளுக்கு இதுதான் தஞ்சம்... இது தான் வாழ்க்கை!”

- அவள் நாகுக்காகச் சொன்னாள் அவன் அதை அப்படியே நம்பிவிட்டான். “சரி... சரி... கதவைத்திற. நான் போகவேணும்! அவன் அவசரப்படுத்தினான்.

எங்கே, இன்னும் இங்கிருந்தால் இவள் தன்னை மாட்டி வைத்துவிடுவாளோ என்ற பயம் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

“நீ போனால் பிறகு கூரையை யார் சரி பண்ணிறது? நாங்கள் தான் ஏறவேணுமோ? வந்த வழியிலையே திரும்பிப்போகலாம் தானே...” - அவன் துடுக்காகவே பதிலிறுத்தான்

“இவள் என்னை ஏறச்சொல்லிறதும் மாட்டிவிடுகிறதுக்குத்தான் என்ற நினைப்பு வர, அவன் உறுமினான்.

“சொன்னால் கேட்கமாட்டாயா...? மரியாதை யாகக் கதவைத்திறவடி...”

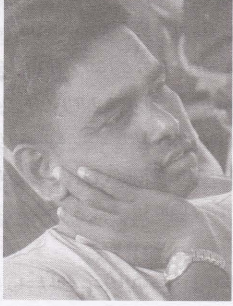
“அப்ப, கத்தி ஊரைக்கூப்பிடவா?”

அவன் மலைத்துப்போனான் இதுதான் அவனது முதல் திருட்டு முயற்சி. இன்னும் தாமதித்தால் ஆபத்துதான். இவள் கொஞ்சம் உசாரானவள் தான்.

தானே வெளிக்கதவைத் திறந்து தள்ளிக்கொண்டே ஓடி மதிலால் பாய்ந்து மறைந்தான் இவள் நினைத்தான், நாய் அவனைத் துரத்திக் குதறுமென்று. அது பொய்த்துப்போகவே எட்டிப்பார்த்தான்.

அது மயங்கிக் கிடந்தது.

நாடறிந்த கலைஞர்! கலாநிதி அகலாங்கன்

உண்மையில் சிலரின் எழுத்துக்கும் அவர்களின் நடத்தைக்கும் பல்வேறு வித்தியாசங்கள் இருக்கும். ஆனால், அகலாங்கன் அவர்கள் சுத்த சைவனாகவும், தமிழ் பாரம்பரியங்களைக் கட்டிப் பாதுகாக்கும் காவலனுமாகவே வாழ்ந்து வருகின்ற மிக உன்னதமான ஒரு படைப்பாளி ஆவார்.

நாடறிந்த கலைஞர்! பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை புதிய தலைமுறையினரும் விருப்புக்கொள்ளும் பக்குவமும் கொண்ட தமிழறிஞர் அகலாங்கன் அவர்களுக்கு சென்ற ஆண்டு மணிவிழா ஆண்டு என்பது யாவரும் அறிந்ததே!

கலாங்கன் என்றால் கறைபடிந்தவன் அல்லது குற்றமுள்ளவன் என்று ஒரு பொருள் உண்டு. அகலாங்கன் என்பது அதன் எதிர்ப்பொருள் சொல்லாகும்.

உண்மையில் சிலரின் எழுத்துக்கும் அவர்களின் நடத்தைக்கும் பல்வேறு வித்தியாசங்கள் இருக்கும். ஆனால், அகலாங்கன் அவர்கள் சுத்த சைவனாகவும், தமிழ் பாரம்பரியங்களைக் கட்டிப் பாதுகாக்கும் காவலனுமாகவே வாழ்ந்து வருகின்ற மிக உன்னதமான ஒரு படைப்பாளி ஆவார். அவருக்கு இயைபுடையவர்களாக அவர் மனைவி பிள்ளைகள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். மிகவும் கட்டுக்கோபுடைய அடக்கமான அமைதியான குடும்பம் அவர் குடும்பம்.

மனிதநேயம், கல்வி, கலை, இலக்கியம்; நாடகம், சொற்பொழிவு, பாடலாக்கம், சமயம், பண்பாடு என்று எதிலும் சமாந்தரமாய் தன் பயணத்தை செய்பவர். அதில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தன் ஆளுமையால் வெற்றி பெற்றவர்.

பாடசாலை, கோயில், மற்றும் இலக்கிய மன்றங்களால் வெளியிடப்படும் சிறப்பு மலர்களின் பிரதம ஆசிரியராகவும் ஆலோசகராகவும் இருந்துள்ளார். தற்பொழுதும் அத்தகைய பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

இத்தகைய ஆற்றலுள்ள ஒருவருக்கு அந்தந்தக் காலங்களில் பிரதேச இலக்கிய மன்றங்கள், அரசு கலாசார திணைக்களம், மற்றும் நாடு கடந்த இலக்கியக் கழகங்கள் என்பவை அவரை அழைத்து கௌரவித்து பட்டங்களும், விருதுகளும் வழங்கி மகிழ்ந்திருக்கின்றன.

காவியமணி, தமிழ்மணி, திருநெறிய தமிழ்வேந்தர், கவிமாமணி, பல்கலை எழில், தமிழறிஞர், புராண படன புகழ்தகை, புராண படன வித்தகர், சிவனருட் செல்வர், வாகீச கலாநிதி, செஞ்சொற் சிலம்பன், வித்தியா சுரபி, தமிழியல் வித்தகர், முத்தமிழ் சுரபி, செந்தமிழ் கொண்டல், முத்தமிழ் கலைச்சுடர்,

கௌரவ கலாநிதி, சைவத் தமிழியற்கோ, இலக்கியச் சூடர், கலாபூசணம் என்ற பட்டங்கள் பெற்றுள்ளார்.

இவை மட்டுமல்லாமல் ஆளுநர் விருது, மூத்தறிஞர் கலாநிதி க.சொக்கலிங்கம் நினைவு விருது, நாவலர் விருது, கலைப்பேரரசு ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை நினைவு நாடகச் சாதனையாளர் விருது போன்ற விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார்.

மேலும், வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள், வடக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள், தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள் என்று இவர் பெற்ற பரிசுகள் ஏராளம் பெற்றுள்ளார். இத்தகைய சாதனைகளால் தன் தமிழ்த் தொண்டினை சீர்பெறச் செய்யும் செம்மல் என்பதை நிரூபித்திருக்கிறார்.

அகலங்கனின் ஆக்கங்கள் யாவும் (1) அகலங்கன் ஆக்கங்கள் ஒருகண்ணோட்டம் (2) அகலங்கன் ஆக்கங்கள் ஓர் ஆய்வு. (இதே தலைப்பில் இரண்டு பேர் ஆய்வு செய்துள்ளனர்) (3) வவுனியா யாழ் தமிழ்ப் புலவர் தமிழ்மணி அகலங்கன் ஐயா அவர்களின் ஆடலாக்கம். (4) அகலங்கனின் இலக்கியப் பணி. (5) எழுத்தாளர் அகலங்கனின் நாடகங்கள் ஓர் ஆய்வு. (6) அகலங்கனின் இலக்கியப் படைப்புகள். (7) இலக்கிய அறிஞர் தமிழ்மணி அகலங்கன். எனும் தலைப்புகளிலே ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய சிறப்புகளுக்கெல்லாம் சிறப்பாக அமையும் ஒரு நிகழ்வாக 17.1.2.2014 அன்று புதுச்சேரியில் இடம்பெற்ற இவருக்கான கௌரவத்தையும் நான் சொல்லியே ஆக வேண்டும். அதாவது, புதுச்சேரி குழந்தைவேல் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக் கழகம் தனது 22 ஆவது ஆண்டுப் பெருவிழாவிலே மனித நேயம், கல்வி, கலை, இலக்கியம், பண்பாடு ஆகியவற்றிற்காகத் தொடர்ந்து அரும்பாடுபட்டு வரும் கலாநிதி அகலங்கன் அவர்களைப் பாராட்டிச் சீராட்டி "செம்மணிச் சிகரம்" எனும் பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளது.

இவ்விழாவிலே முக்கிய விருந்தினர்களாக சட்டப்பேரவைத் தலைவர் ம.சபாபதி கோதண்டராமன், உள்நூராட்சித்துறை அமைச்சர் குரு.பன்னீர் செல்வம், சமூகத்துறை அமைச்சர் பெ.ராஜகோபால் என்போர் பங்கு பற்றி வாழ்த்தியதோடு இப்பெருவிழாவிற்கு கலைமாணி அ.உசேன் அவர்கள் தலைமை தாங்கி யிருந்தார் என்பதும் மிக முக்கியமான அம்சமாகும்.

மிக அண்மையில் அதாவது 27.12.2014 தினத்திலே வவுனியாநகர் புரியடி சித்திவிநாயகர் கோயில் நிர்வாகம் "விநாயக புராண வித்தகர்" எனும் பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளது.

இத்தகைய தமிழ் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டு வரும் அகலங்கன் எனும் புனைபெயர் கொண்ட நா.தர்மராஜா அவர்களின் தமிழ்ப் பணிக்கான முதல் நிகழ்வானது அவரது 21 வயதில் ஆரம்பித்துள்ளது என்பது கட்டாயம் குறிப்பிட வேண்டிய ஒரு அம்சமாகும். அதாவது, 1974.11.21 காலை ஏழுமணி தொடக்கம் மாலை

வரை நடைபெற்ற மேற்கு மூலைக் கிராம சபையினரின் மாபெரும் கலை விழாவும் மகத்தான விளையாட்டுப் போட்டியும் என்ற மாபெரும் விழாவில் பங்கு பற்றி "கம்பனின் கவிநயம்" தலைப்பில் இடம்பெற்ற சொற்பொழிவே ஆகும்.

இப்படியாக ஆரம்பித்த இவரின் சமய சமூக கலை இலக்கிய பணிகளில் சுமார் 750 இற்கு மேற்பட்ட நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமல்லாமல் தமிழ் மக்கள் மீதான அவர் உணர்வு நிலைக்கு பின்வரும் ஒரு பகுதியைத் தருகின்றேன்.

யாழ் வளாகத்தின் தமிழ் மன்றத் தலைவராக இருந்த அதே காலத்தில், வளாகத்தின் இந்து மன்றத்தின் துணைத் தலைவராகவும் இருந்தார். ஈழத் தமிழ் மாணவ மன்றத்தின் தலைவராகவும் இருந்தார். திரு.இ.ஓங்காரமூர்த்தி பொருளாளராக இருந்தார். இவர் யாழ் மத்திய கல்லூரியின் அதிபராக இருந்து தற்போது ஓய்வுநிலையில் இருக்கிறார்.

தமிழ் பண்பாட்டை வளர்க்கவும், வீட்டுப் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தவும் மல்லிகைச்செடி வளர்க்கும் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தி போர் என்ற சிறு நூல் ஒன்றையும் இவர்கள் வெளியிட்டனர். தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் பொருளாதார வளம் பற்றிப் பாடசாலை களிலும், தனியார் கல்வி நிறுவனங்களிலும் உரை யாற்றினர்.

அவ்வாண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்காகப் பாடுபட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் திரு.வெ.யோகேஸ்வரனை ஆதரித்தும், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வேட்பாளர் களை ஆதரித்தும் இறுதிக் கூட்டத்தை மாபெரும் எழுச்சிக் கூட்டமாக யாழ் கோட்டை மைதானத்தில் நடாத்தினார். இவரே அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமையாங்கினார்.

சாதி ஒழிப்பு நோக்கில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உடுப்பிட்டித் தொகுதியின் வேட்பாளராக தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த திரு.இராசலிங்கத்தை நிறுத்தியிருந்தது.

இவரது தலைமையில் யாழ் வளாக மாணவர்கள் உடுப்பிட்டித் தொகுதியில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வேட்பாளர் திரு.இராசலிங்கத்தை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்தனர்.

மலையகத்து டெல்டாத்தோட்டம், டெவன் தோட்டம் ஆகியவற்றில் நிலங்களைச் சிங்களவர் களுக்குக் கொடுத்து, நீண்டகாலமாக அங்கு வாழ்ந்த மலையகத் தமிழரை அரசாங்கம் ஏமாற்றிய போது அங்கு கலவரம் தொடங்கியது. போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட சிவனுலக்ஸ்மணன் என்ற தோட்டத் தொழிலாளி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். லயங்கள் பல எரிக்கப்பட்டன. மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர்.

யாழ்ப்பாண வளாகத்து மாணவர்கள் இவரது தலைமையில் போராட்டத்தில் இறங்கினர். திருநெல் வேலியிருந்தும் வட்டுக்கோட்டையிலிருந்தும் மாணவர்கள் யாழ்ப்பாண பஸ்நிலையத்தைச் சென்றடைந்தனர்.

கால் நடையாக ஊர்வலமாக யாழ்ப்பாண கச்சேரிக்குச் சென்றனர். அங்கு ஆர்ப்பாட்டக் கூட்டம்

காற்புள்ளியின் புரிதலில் முற்றுப்புள்ளி

அநாமத் தெருவில்
முடிவுற்ற தேடலொன்றில் சந்தித்தோம்
சவர்க்காரக் குமிழ்களால்
காற்றிலே கவிதை புனைந்தபடி
நகர்கிறது காலம்
எதுவித சலனமுமின்றி
பயணத்தைக் குமிழ்களால் நிரப்புகிறது

குட்டிகளை வாயிற் கவ்வும்
புகையொன்றின் பிரியத்தோடு
ஒவ்வொரு கண்ணாடி உருண்டையையும்
உராய்ந்து
தன்னை உணர்கிறது காற்று
வரிக்குதிரை நிழலின்
வெண்ணிறம் தேடி அலைந்த நாம்
குமிழ்களில் குமிழ்களாகவே தெரியும்
நமது விம்பங்களை
அப்புறப்படுத்தப் பிரயத்தனப்படுகிறோம்

ஒரு வழிப்பாதையில்
காற்றை எதிர்க்கும் திராணியற்று
ஸ்தம்பிக்கின்றன காலடிகள்.

மீசை வளர்ப்பு

அலைகள் அள்ளிச் சென்ற
பாதச் சுவடுகள்
மீளக்கரை ஆங்கும் என்னும்
நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறது நகரம்
காலம் தின்ற நான் ஒன்றை
மீட்டெடுக்கும் வல்லமை
யாரிடமும் இல்லை

அபிமன்யு
பத்மவியுகத்தின் மறுபாதி
அறியாததால்
வானின் பாடல்கள் நகர் நீங்கின
குழந்தைகளை விழங்கியே
மீசைகள் பசியாறும் எனில்
அவற்றை வளர்ப்பதில் அர்த்தமில்லை
வெறுமை சமக்கும்

உதட்டின் மேற்பகுதியில்
பென்சிலால் கோடு வரைபவனே!
மழி கருவிகள் உரோமங்களின்
வேர் தேடிச் சிராய்த்த காலத்தை
நீ அறியாதிருக்க நியாயமில்லை.

அறம்

பரட்டையாய் உள்ளது பாஞ்சாலி தலை

பாண்டவரின் தொடைக்கறி தின்று
விக்கல் எடுத்த துரியோதன விருட்சங்கள்
செந்நீர் அருந்திய கலயத்தை
மோப்ப நாய் கவ்விச் செல்கிறது

நுளம்பு உதிர்ந்த பின்பு
விரலில் ஒட்டியிருக்கும்
குருதிச் சுவட்டை
கழுவிச் சோர்வடைகிறது தேசம்

தேசமும் சகோதரங்களும் பாஞ்சாலியும்
பரிதவிக்க
வாகை மரத்திலே தொங்கினான் தர்மன்

தர்மனை வீழ்த்தியது
சகுனியின் விரல்களோ
தாயக்கட்டையின் நிகழ்தகவோ

ஆடுகளத்தின் மேற்பரப்போ அல்ல
அவரவரை
அவரவரே வைத்தாடும் அறம்
உணராமை.

வெட்டுக்கிளியின் காதல்

என் விதைத்தானியங்களை
காவிச் சென்றன
உன் எறும்புகள்

பல்வகைமை உருக்காட்டியை
அதிரச் செய்து
என் எதிர்பார்ப்புகளின்
வடிவத்தை மாற்றின
உன் நண்டுகள்

என் திருவிழா சிக்கிக் கொண்டது
ஒற்றைக்கால் ஊன்றிய
உன் கொக்கின் அலகில்

பிரார்த்தனைகளின்
கழுத்து நெரிக்கப்பட்ட சமவெளியில்
பைத்தியமாய் அலைகிறேன்
நெருங்கி வருகிறது
காதலோடு
உன் வெட்டுக்கிளி.

ஈழத்தில் முற்போக்கு அணி
விமர்சகரால் மஹாகவி
கண்டுக்கொள்ளப்படாதிருந்த
காலமொன்று இருந்தது. அந்தச்
கூழலில் எம்.ஏ. நுஃமானும்
சண்முகம் சிவலிங்கமும் எழுதிய
கட்டுரைகள்தான். மஹாகவியின்
முக்கியத்துவத்தை விமர்சன
ரீதியில் நிலைநிறுத்தின;
மஹாகவியின் நூல்கள்
சிலவற்றை நுஃமான் அச்சு
வடிவில் வெளிக்கொண்டு
வந்தமைமையும் துணை செய்தது.
இவற்றின் தாக்கத்தினாலேயே
பின்னர் முற்போக்கு அணியினர்
மத்தியிலும் மாற்றங்கள்
ஏற்பட்டன.

அ.ஜேசுராசா

நினைவு குறிப்புகள் - 6

ஈழத்து நவீன தமிழ்க் கவிதை முன்னோடி யாக மஹாகவி அறியப்படுகிறார். நான் விரும்பும் முதன்மைக் கவிஞரும் அவரே! அதனாலேயே 1974 இல் வெளியான எனது 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்' சிறுகதைத் தொகுதியை, மிகுந்த மதிப்புடன் அவருக்கே சமர்ப்பணம் செய்தேன். ஆனால், மஹாகவியை ஒருதடவை மட்டுமே நான் நேரில் கண்டுள்ளேன். அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில், யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்துக்குப் பக்கத்தில் அமைந்திருந்த திறந்தவெளி அரங்கத்தில் (இப்போது அழிந்து வெற்று வெளியாக உள்ளது) கலைவிழா வொன்று நடைபெற்றபோது இடம்பெற்ற கவியரங்கில், அவரும் பங்குபற்றினார்; தொலைவிலிருந்து அவரைக் கண்டேன். அந்தக்காலத்தில் மஹாகவியைப் பற்றி நான் அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை. அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில், 'தீப்தி' என்னும் சிங்களக் குறும்படத்தில் ஒரு காட்சியில் அவர் நடித்திருந்ததைப் பார்த்துள்ளேன்.

1965 இல், கொழும்பிலிருந்து எம்.ஏ. ரஹ்மான் வெளியிட்ட 'இளம்பிறை' இதழில் மஹாகவியின் குறும்பாக்கள் வெளியாகின; அடுத்த ஆண்டில், 'சௌ' வரைந்த அழகிய விளக்கச் சித்திரங்களுடன் அரசு

வெளியீடாக, நூறு குறும்பாக்கள் நூல்வடிவிலும் வந்தன. குறும்பா பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்தது; நானும் மஹாகவியால் ஈர்க்கப்பட்டேன்.

அ) முத்தெடுக்க முழுகுகின்றான் சீலன்.

முன்னாலே வந்து நின்றான் காலன்.

சத்த மின்றி, வந்தவனின்

கைத் தலத்திற் பத்து முத்தைப்

பொத்தி வைத்தான். போனான் முச் துலன்!

ஆ) குலோத்துங்கன் வாகையொடு மீண்டான்.

குவலயமே நடுங்க அரசாண்டான்.

"உலாத் தங்கள் பேரில், இதோ!"

- ஒரு புலவர் குரலெடுத்து

"நிலாத் திங்கள்..." எனத்தொடங்க, மாண்டான்.

இ) பெஞ்சனிலே வந்தழகக் கோனார்

பெருங்கதிரை மீதமரலானார்.

அஞ்சாறு நாள் இருந்தார்.

அடுத்த திங்கள் பின்னரம்...

பஞ்சியினாலே இறந்து போனார்.

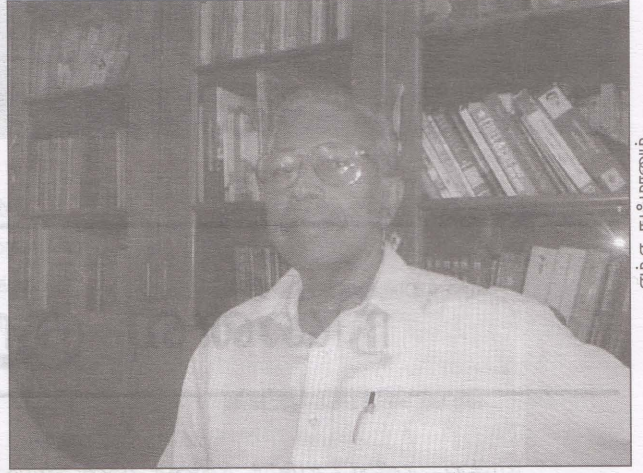
ஈ) வல்லரசின் செய்கையினைக் கண்டு
வல்லரசு வீசியதோர் குண்டு.
நல்லபடி நம்மனிதர்
நச்சரிப்புத் தீர்ந்து விடத் -
தொல்லுலகை ஆள்கிறது நண்டு.

முதலிய முக்கிய குறும்பாக்கள் அந்நூலில் உள்ளன!

“...மஹாகவி அறிமுகப்படுத்தும் புதுக்கவிதையாம் குறும்பாமூலந் தமிழ்க் கவிதையின் பார்வையும், பரப்பும், பணியும் அகலிக்கின்றன. காதலையும், நிலவையும், தென்றலையும், தமிழுணர்ச்சியையும் விட்டால், கவிதைக்கான பொருள் கிடையாது என்று நம் கவிஞர் பலர் செத்த பாம்பையே திரும்பத் திரும்ப அடிக்கும் பணியிலே ஈடுபட்டிருக்கும் இவ்வேளையிலே, எந்தப் பொருளும் கவிதைக்கு அந்நியமாக மாட்டாது என்பதை மஹாகவி தம் குறும்பாக்கள் மூலம் நிரூபித்து விட்டார். அத்துடன், குறும்பாவால் தமிழ்க் கவி வாழ்வின் எம்முலைக்குள்ளும் புகுகிறது.” என்னும் எஸ்.பொவின் குறிப்பும் இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது!

**

மஹாகவியின் கவிதைகள் சிலவற்றைக்கொண்ட ‘வள்ளி’ என்னும் சிறு நூல், ‘வரதர் வெளியீடாக’ 1955 ஆடியில் வந்துள்ளது. அதில், விலை : சதம் 60 எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “அன்பர் ‘மஹாகவி’யின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதி இது. இதனை வெளியிடுவதால் ஈழநாட்டு எழுத்தாளர் உலகுக்கே ஒரு மதிப்பு உண்டாகும் என்ற எண்ணம், என் நெஞ்சில் ஒரு பெருமிதத்தை உண்டாக்குகின்றது.” என, வெளியீட்டாளரும் எழுத்தாளருமான தி. ச. வரதராசன் குறிப்பிட்டுள்ளார். நூலின் பின் அட்டையில், “ ‘கொண்டேன்’ கொடுக்கின்றேன்; கொள்ளாவிட்டால் என்ன? கோதைப் பழமென்போர் குறைகள் கண்டாலென்ன?” என்று கவிக்குரிய காம்பீரியத்தோடு கவிதையின் சிகரத்தை எட்டிப் பிடிக்க எக்காளமிடும் இளங்கவிஞர்தான் உருத்திரமூர்த்தி எனும் பெயர்கொண்ட ‘மஹாகவி’ ” என்று, கரவைக் கவி கந்தப்பனார் (இரசிகமணி கனக செந்திநாதனின்

எம். ஏ. நூல்மானும்

புனைபெயர்) ஈழகேசரியில் எழுதிய குறிப்பும் உள்ளது. வள்ளி வெளியானபோது மஹாகவிக்கு வயது 28.

**

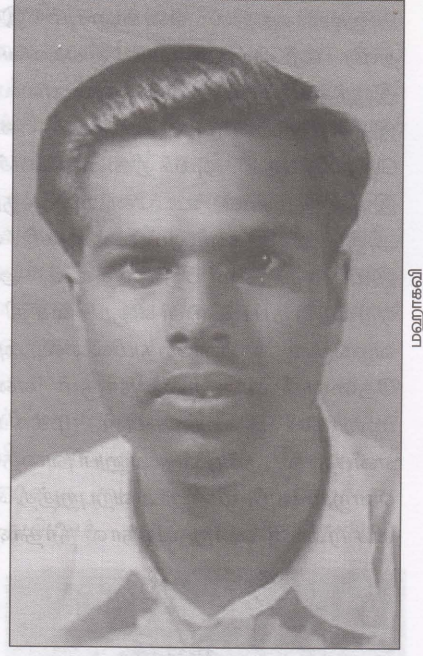
ஈழத்தில் முற்போக்கு அணி விமர்சகரால் மஹாகவி கண்டுகொள்ளப்படாதிருந்த காலமொன்று இருந்தது. அந்தச் சூழலில் எம். ஏ. நூல்மானும் சண்முகம் சிவலிங்கமும் எழுதிய கட்டுரைகள்தான், மஹாகவியின் முக்கியத்துவத்தை விமர்சன ரீதியில் நிலைநிறுத்தின; மஹாகவியின் நூல்கள் சிலவற்றை நூல்மான் அச்ச வடிவில் வெளிக்கொண்டுவந்தமையும் துணை செய்தது. இவற்றின் தாக்கத்தினாலேயே பின்னர் முற்போக்கு அணியினர் மத்தியிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இங்கு நூல்மானின் முக்கிய கருத்துக்கள் சில:

அ). “... நடப்பியல் வாழ்வில் இருந்து புறம்போக்காக ஒதுங்கிச் சென்று கற்பனை உலகில் அவர் சஞ்சாரம் செய்யவில்லை. பதிலாக நடப்பியல் வாழ்வில் இருந்தே அவர் தன் படைப்புகளுக்கான கருப்பொருட்களைப் பெற்றார். தான் கண்டு அனுபவித்த வாழ்க்கையை அதன் முரண்பாடுகளை அவர் பிரதிபலித்தார்.

இந்தப் பிரதிபலிப்பின் அடிப்படை விதிவாதமோ வேறு சனாதனத்துவக் கோட்பாடுகளோ அல்ல. பழைய மரபுகளுள் உழன்றுகொண்டிருக்கும் பண்டிதத்தனம் அவரிடம் இருக்கவில்லை. உழுத்துப்போன பழைய தத்துவங்களுக்கும் சமூக அமைப்பு முறைகளுக்கும் வக்காலத்து வாங்கும் ஒரு பிற்போக்குவாதியாக அவர் என்றும் இருந்ததில்லை. கடவுள் நம்பிக்கை அற்றவராக இருந்ததோடு சமயரீதியான சடங்கு சம்பிரதாயங்களையும் அவர் பொருட்படுத்தியதில்லை. மட்கி உதிர்ந்து கொண்டிருக்கும் சாதியமைப்பை அவர் மதித்ததில்லை. வாழ்க்கையில் இருந்து தப்பிச் செல்வதோ தயங்கி அழுவதோ அவரது குணாம்சம் அல்ல. மனித வல்லமையின் மீதும் மனித வாழ்க்கையின் மீதும் ஓர் ஆழமான பற்றுதலையும் உறுதியான நம்பிக்கையினையுமே அவர் தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தினார்.”

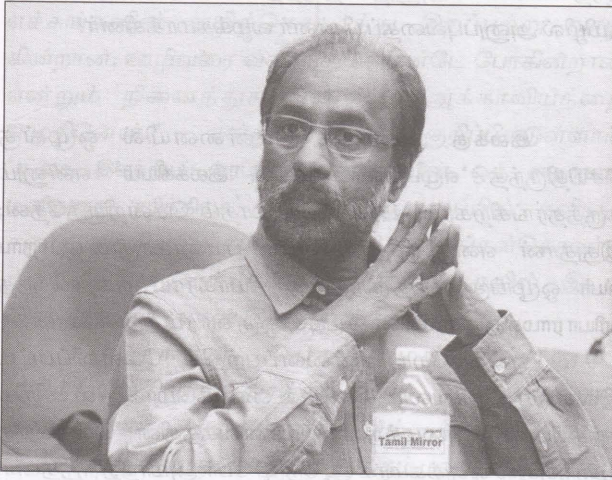
ஆ). “... மஹாகவி கருத்துக்களை முதன்மைப்படுத்தாது கருத்துக்களின் ஊற்றுக்கண்ணாக இருக்கும் அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை முதன்மைப் படுத்தினார். நிகழ்வுகளை அதன் உயிர்த்தன்மையுடன் அவர் சொற்களில் சித்திரித்தார். அதனால் அவரது கலைநெறி காலம், களம்,

நிகழ்வு ஆகியவற்றின் ஒருங்கியைப் பெற்ற ‘கட்புலக் கலைநெறி’யாக உள்ளது. இக் கலைநெறி சங்ககாலக் கவிதைகளுக்குப் பின்னர் மஹாகவியிடமே தற்காலத் துக்கு ஏற்றவகையில் முழுவடிவம் பெற்றுள்ளது எனலாம்.

இந்த நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கவிதையில் இக் கட்புலக் கலைநெறியைத் தோற்றுவித்து அதனை ஓர் எல்லைவரை வளர்த்தெடுத்த தனிப்பெருமை மஹாகவிக்கேயுரியது. இக் கலைநெறி தற்காலத் தமிழ்க் கவிதைக்கு மஹாகவியின் பிரதான பங்களிப்புகளுள் முக்கியமான ஒன்று ஆகும்.”

இ). “... அவ்வளவையும் (மஹாகவியின் எல்லாப் படைப்புகளையும் - எனது குறிப்பு) ஒருமித்து நோக்கி தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றுடன் இணைத்துப் பார்க்கும்போதே தற்காலத் தமிழ்க் கவிதையில் மஹாகவி எத்தகைய பெரிய சக்தியாக இருந்தார் என்பதைக்

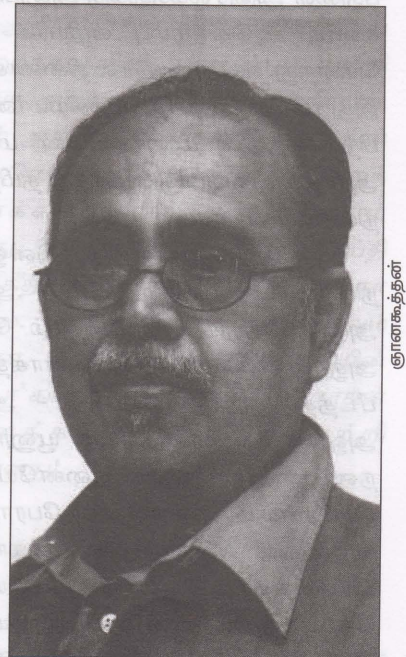

சேரன்

கண்டுகொள்ள முடியும். மஹாகவி தனது காலத்தில் பிறர் யாருடனும் ஒப்புமை காணமுடியாத, தனித்துவம் வாய்ந்த படைப்பாளி என்பதையும் இந்த நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் அவர் ஒரு சகாப்தம் என்பதையும் அக்காரணத்தினால் அவரே தற்காலத் தமிழின் தனிப்பெருங்கவிஞர் என்பதையும் அப்போதே நாம் கண்டுகொள்ள முடியும்.”

**

பதுளையிலிருந்து ஏறக்குறைய 12 மைல் தொலைவிலுள்ள பசறை அஞ்சலகத்தில் நான் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த காலம். ஒரு நாள் வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் மரண அறிவித்தலொன்றைப் பார்த்தேன்; அது கவிஞர் மஹாகவியின் மரண அறிவித்தலாகும்; 20.06.1971 இல் அவர் காலமானார். அதிர்ச்சி அடைந்தேன். அனுதாபத் தந்தி ஒன்றைத் திருமதி மஹாகவிக்கு அனுப்ப எண்ணினேன்; அதனைத் தமிழிலும் அனுப்ப விரும்பினேன். ஆனால், பசறை அஞ்சலகத்தில் தமிழில் தந்தி அனுப்ப முடியாது. அஞ்சலக வழிகாட்டியின் படி (Post office Guide), இலங்கையிலுள்ள குறிப்பிட்ட அலுவலகங்களில் மட்டும்தான், தமிழிலோ சிங்களத்திலோ தந்தி அனுப்பும் வசதி வழங்கப்பட்டுள்ளது; ஆங்கிலத் தந்தியை எங்கும் அனுப்பலாம். எனது

ஞானசுத்தன்

அலுவலகத்தில் என்னையும் இன்னொருவரையும் தவிர மற்றெல்லோரும் சிங்களவர். அஞ்சலதிபராக இருந்தவர் பெயர் சோமபால அல்லது சோமதாஸ ஆக இருக்க வேண்டும். அவரிடம் எனது எண்ணத்தைத் தெரிவித்தேன்; அவர் திணைக்களச் சட்டப்படி அனுப்ப இயலாது என உடனே மறுத்துவிட்டார். எல்லா அலுவலகங்களிலும் ஆளணி வசதியை வழங்க இயலாது என்பதால்தான் அந்த வரையறை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வசதி இருக்கும்போது வழங்குவதில் தவறேதுமில்லை; அது பொதுமக்களின் தேவையில் உதவுவதாகும் என்று கூறியதுடன், மஹாகவி இலங்கையின் முக்கிய தமிழ்க் கவிஞர் என்பதால் தமிழில் அனுப்புவதையே விரும்புகிறேன் என்றும் கூறி, மீண்டும் வற்புறுத்தினேன். அவர், “ஏதும் விசாரணை என்று வந்தால் நீர்தான் பொறுப்பு” என்று

கூறி ஒருவாறு சம்மதித்தார்; “நான் எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்கிறேன்” எனக் கூறி, நானே தந்தியின் வாசகங்களை ஒலியெழுத்துச் (transliteration) செய்து, ‘மோர்ஸ்’ கருவியில் (டிக்கிடக்க என்ற அடிப்படை ஒலிகளை வைத்து உருவாக்கப்பட்ட குறியீட்டு மொழியில்) அந்தத் தந்தியைக் கட்டுப்பாட்டு அலுவலகமான

பதுளை அஞ்சலகத்துக்கு அனுப்பினேன். அங்கிருந்து கண்டி - கொழும்பு வழியாக அது யாழ்ப்பாணம் சென்றது. எனது அஞ்சல் திணைக்களப் பணி வாழ்வில் இது மறக்கமுடியாத முக்கியமானதொரு நிகழ்வாகும். பிற்காலத்தில் மஹாகவியின் மகனான சேரனுடன் அறிமுகமானபோது, அந்தத் தமிழ்த் தந்திபற்றி அவர் நினைவுசுர்ந்தார்.

இத்தருணத்தில் இன்னுமொரு நிகழ்வும் நினைவுக்கு வருகிறது. 1971 ஆடியில் பேராதனை அஞ்சலகத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்றேன். அது பல்கலைக்கழக வளாகத்துள் - விவசாயப் பீடத்துக்கு அண்மையில் - அமைந்திருந்தது. 24 அலுவலரில் என்னையும் யூனாஸ் என்ற முஸ்லிம் நண்பரையும் தவிர ஏனையோரும், சிற்றூழியர் எல்லோரும் சிங்களவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பல்நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் மாணவர் அனைத்துப் பீடங்களிலும் பயின்றனர். ஒருநாள் கருமபீடத்தில் நான் பணியாற்றியபோது, ஒருதொகை

தமிழ் மாணவ மாணவியர் தந்தி அனுப்ப வந்தனர். அனுதாபத் தந்திகள்; எல்லாமே யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பவேண்டியவை. ஆனால், பல தந்திப் படிவங்களில் தமிழ்ச் சொற்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தனர். ஏன் இவ்வாறு எழுதுகிறீர்கள்; தமிழிலேயே எல்லாவற்றையும் எழுதலாமே என்று கேட்டேன்; பேராதனை அஞ்சலகத்தில் தமிழில் தந்தி அனுப்பும் வசதி திணைக்களத்தால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் ஆச்சரியத்துடன், தமிழில் அனுப்ப முடியுமா எனக் கேட்டனர்: ஏனெனில், இதுவரை அவர்கள் அதை அறிந்திருக்கவில்லை. கொடுக்கப்பட்டுள்ள வசதியை நீங்கள் பயன்படுத்த வேண்டும்; அதன்மூலம் அந்தச் சேவை தொடரும்; தமிழ் அலுவலரின் முக்கியத்துவமும் உணரப்படும் என்றும் கூறினேன். அவர்கள் அனைவரும் முன்னர் எழுதியவற்றைக் கிழித்துவிட்டுப் புதிய படிவங்களில் தமிழில் எழுதித் தந்தனர். 1974 மார்ச்சு வரை அங்கு கடமையாற்றினேன்: மாணவர் பலரும் வாழ்த்துத் தந்திகளையோ அனுதாபத் தந்திகளையோ அதிகளவில் தமிழில் அனுப்புவதைப் பின்னர் வழக்கமாக்கினர்!

**

இலக்கு அமைப்பு சென்னையில் ஒழுங்கு செய்திருந்த ‘எழுபதுகளில் கலை, இலக்கியம்’ என்னும் கருத்தரங்கிற்காக, 1982 தை மாதம் சென்றிருந்தேன்; இதுதான் எனது முதற் தமிழகப் பயணமாகும். பத்மநாப ஐயர் ஒழுங்குசெய்திருந்தபடி, தியாகராய நகரிலிருந்த க்ரியா ராமகிருஷ்ணனின் வீட்டில் ஒரு வாரம் தங்கினேன்.

எவ்வாறோ என்னைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட இலக்கிய ஆர்வலர் சிலர், உணவகமொன்றில் சிறிய சந்திப்புக்கு அழைத்தனர். உணவகத்தின் வெளிப்புற முற்றத்தில் ஒதுக்கமாக ஆறேழு பேர் அமர்ந்திருந்தனர்; அறிமுகப்படுத்தலின் போதுதான் ஞானக் கூத்தன், ஆத்மாநாம், ராஜகோபாலன், ஆனந்த முதலியோரெனத் தெரியவந்தது. எமது அலை இதழ் பற்றியும், இலங்கை இலக்கியச் சூழல் பற்றியும், எனது படைப்புகள் பற்றியும் உரையாடல் அமைந்தது. ஒரு கட்டத்தில், “உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்த தமிழ்க் கவிஞர் யார்?” என ஞானக் கூத்தன் கேட்டார். ‘மஹாகவி!’ எனப் பதில் கூறினேன். “அவரது கவிதைகள் சிலவற்றைச் சொல்ல முடியுமா?” எனக் கேட்டார். “கவிதைகள் நினைவில்லை. கவிதைகளைப் பாடமாக்கும் வழக்கம் எனக்கு இல்லை” என்று சொன்னபோது, “அப்படியானால் அவர் நல்ல கவிஞராக இருக்க முடியாது!” என்று உடனே சொன்னார். எனக்கு ஆச்சரியமாகிவிட்டது. “பாடமாக்குவதும் பாடமாக்காமல் விடுவதும் எனது இயல்பைச் சேர்ந்தது; இதற்கு மஹாகவியை எப்படிப் பொறுப்பாக்க முடியும்?” என்று கேட்டேன். தொடர்ந்து, சிறிய விடயங்களையும் நிகழ்வுகளையுங்கூட எளிமையும் நவீனத்தன்மையும் கொண்ட கவிதைகளாகச் செய்யுளில் அவர் படைத்திருப்பதைக் குறிப்பிட்டேன். ‘லிமரிக்ஸ்’ (Limericks) என்னும் ஆங்கிலக்

கவிதை வடிவத்தைத் தமிழில் குறும்பா என்னும் கவிதைகளுக்கிய அவரது முன்முயற்சியையும், கோடை முதலிய பா நாடகங்களையும், ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் போன்ற நவீன காவியங்களையும் பற்றிச் சொல்லி அவரது முக்கியத்துவத்தை விளக்கினேன். மேலும், எம்.ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் முதலியோர் மஹாகவி பற்றி எழுதியுள்ள சிறப்பான கட்டுரைகளை நீங்கள் கட்டாயம் படிக்கவேண்டுமெனவும் தெரிவித்தேன்.

**

மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் நூல், மார்ச்சு 1971 இல் வெளிவந்தது. இப்படைப்பு முதலில் 1966 இல் சுதந்திரன் வார்ப்பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தபோது நுஃமானுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், “வாழ்வில் துரும்பாக அலைக்கழிந்தாலும் சாதாரண மனிதர்களிடையேயும், காவிய ராமனையும் புறங்காணும் அசாதாரணம் அமைந்து கிடக்கின்றது என்றும், மரணத்தோடு மனிதனின் வாழ்வு முடிந்து விடுவதில்லை, அவன் தன் எச்சங்களின் வழித்தொடர்ந்து இறப்பற்று வாழ்கின்றான்; ஊழிவரை வளர்ந்துகொண்டே போகின்றான் என்றும் நினைத்துக் கொண்டு அக்காவியத்தை எழுதினேன்.” என்று மஹாகவி குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘உலக இலக்கியப் பரப்பில் மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் எழுதிய - 31 பக்கங்கள்கொண்ட நீண்ட விமர்சனக் கட்டுரை, இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. அதன் இறுதிப்பந்தி வருமாறு:

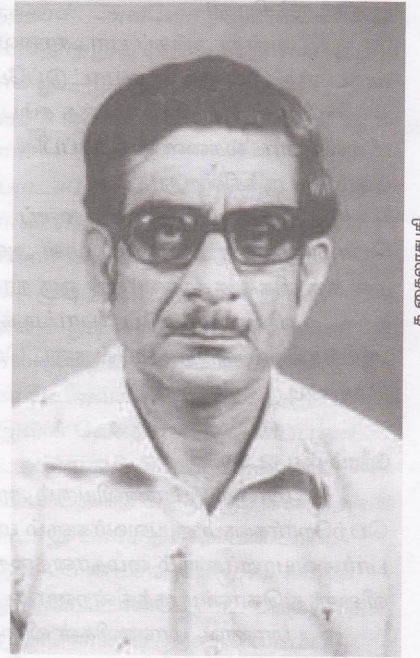
“ஆகவே, பொதுமைப் பாட்டிலும், கவித்துவத்திலும், வாழ்க்கையின் முழுமையிலும், கருத்துப்பிம்ப எறியமுறையிலும், இடையீடுஇட்ட அமைப்பிலும் உருக்கொண்டிருக்கும் மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் இன்றைய இலக்கிய பரிமாணத்தின் ஓர் மிக உயர்ந்த பேறு என்று விளங்குகிறது. தற்காலத்து உணர்வுகளையும் இலக்கியப் போக்குகளையும் பூரணமாய்ப் பிரதிபலிக்கும் இப்படைப்பு உலகின் எந்த மொழியிலும் தோன்றிய சிறந்த படைப்புகளுள் ஒன்று என்பது நிச்சயம். இதை பிறநாட்டாரும் நம்நாட்டாரும் உணரும் காலம் வெகுதூரத்தில் இல்லை.”

‘மஹாகவியும் தமிழ்க் கவிதையும்’ என்னும் தனது வேறொரு கட்டுரையில்,

“ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம், அற்புதமான சிருஷ்டித் திறனுடன், தமிழ்ச் செய்யுள் வரலாற்றில் ஒரு சாதனை என்று சொல்லத்தக்க எளிமையும் அழகும் இயற்பண்பும் கொண்ட கட்டளைக் கலிப்பாக்களால் ஆகி, பிறப்புத் தொடக்கம் இறப்பு வரை ஒரு மத்தியதர வர்க்கத்து மனிதனின் ஊசலாட்ட நிலையைச் சித்திரித்து, உயிர் ஒரு நெடுந்தொடர்ப் பரிணாமம் என்பதை உணர்த்துகின்றது. இளமை, வாலிபம், ஆண் - பெண் உறவு, முதுமை முதலியவற்றின் ஊடுள்ள வாழ்வியல் இயக்கத்தை ஒரு

முழுமையாகக் காணுகின்ற முயற்சியே அது. வாழ்வை, அதன் சகல புறநிலை முரண்பாடுகளும் உள்ளடங்கிப் போக, அதனை ஓர் உயிர்ப்பு இயக்கமாகக் காணும் மஹாகவியின் முயற்சியின் மிக உயர்ந்த பேறு என்றும் அதனைக் குறிப்பிடலாம்.” எனவும் அவர் எழுதியுள்ளார்.

மறைந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன், எனது அனுபவத்தில் நான் சந்தித்த, அரிய நூல் சேகரிப்பினையும் பரந்த - தீவிர வாசிப்பினையுங் கொண்ட ஒருவர் என்பதில் ஐயமில்லை. என்னுடன் கதைக்கும்போது ஒருதடவை, சண்முகம் சிவலிங்கத்துக்கு எத்தனை உலக மொழிகள் தெரியும்? எப்படி இவர் உலகத்தரம் வாய்ந்ததென மஹாகவியின் படைப்பைக் குறிப்பிட முடியும் எனவும் கேலியுடன் கேட்டது நினைவுக்கு வருகிறது. சண்முகம் சிவலிங்கத்துக்கு தமிழும் ஆங்கிலமும் தெரியும்; கேரளாவில் விஞ்ஞானமாணி பட்டப் படிப்பை மேற்கொண்ட அவரது மலையாள மொழி அறிவு பற்றி, எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை ஈடுபாட்டுடன் அவர் கற்றிருக்கிறார்; ஆங்கிலம் வழியாகப் பல்வேறு மொழி இலக்கிய நூல்களையும் விமர்சனங்களையும் தொடர்ந்து கற்றும் வந்தார். எனவே,

க. கைலாசபதி

ஆங்கிலத்தின் வழியாகவும் தமிழ் மொழியாக்கங்கள் வழியாகவும் தான் அறியநேர்ந்த உலக இலக்கியப் பின்னணியில், மஹாகவியின் படைப்புப் பற்றி அவ்வாறான முடிவுக்கு அவர் வந்திருப்பது சாத்தியமே. க. நா. சுப்பிரமணியம் ஆங்கிலம் வழியாகவே உலகின் சிறந்த வெவ்வேறு மொழி நாவல்கள் பலவற்றைத் தமிழில் மொழியாக்கங்களாகத் தந்திருப்பதும் நினைவுக்கு வருகிறது. செ. யோகநாதனின் அதிருப்தி சண்முகம் சிவலிங்கத்தின்மீதா மஹாகவியின்மீதா என்று தெரியவில்லை. மஹாகவிக்கு முக்கியத்துவம் தந்திராத விமர்சகரான, பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் ‘அணுக்கத் தொண்டர்’ களில் ஒருவர்தான் யோகநாதன் என்பதையும் கணக்கிலெடுத்தே, இதுபற்றி யோசிக்கவேண்டியுள்ளது!

21. 01. 2015.

காட்சியில் ஒரு மாறுதல்

1960 ஆம் ஆண்டு பங்குனி 17 ஆந்திகதி!

பாடசாலை விழாக்கோலம்
பூண்டிருக்கிறது!

அன்று அந்தப் பாடசாலையின்
வருடாந்த இல்ல விளையாட்டுப்போட்டி!
ஒலிபெருக்கி சம்பந்த சம்பந்த
மில்லா பாடல்களை ஒலிபரப்பிக்
கொண்டிருக்கின்றது!

மாணவ, மாணவிகளைப்
பொறுத்தவரை அன்றைய நாள் அவர்
களுக்கு மிகக் குதூகலமான ஒரு நாள்!
விளையாட்டுப் போட்டிக்கான
ஆயத்தங்கள் துரிதகதியில் நடைபெற்றுக்
கொண்டிருக்கின்றன.

நேரம் பி.ப.12.30.

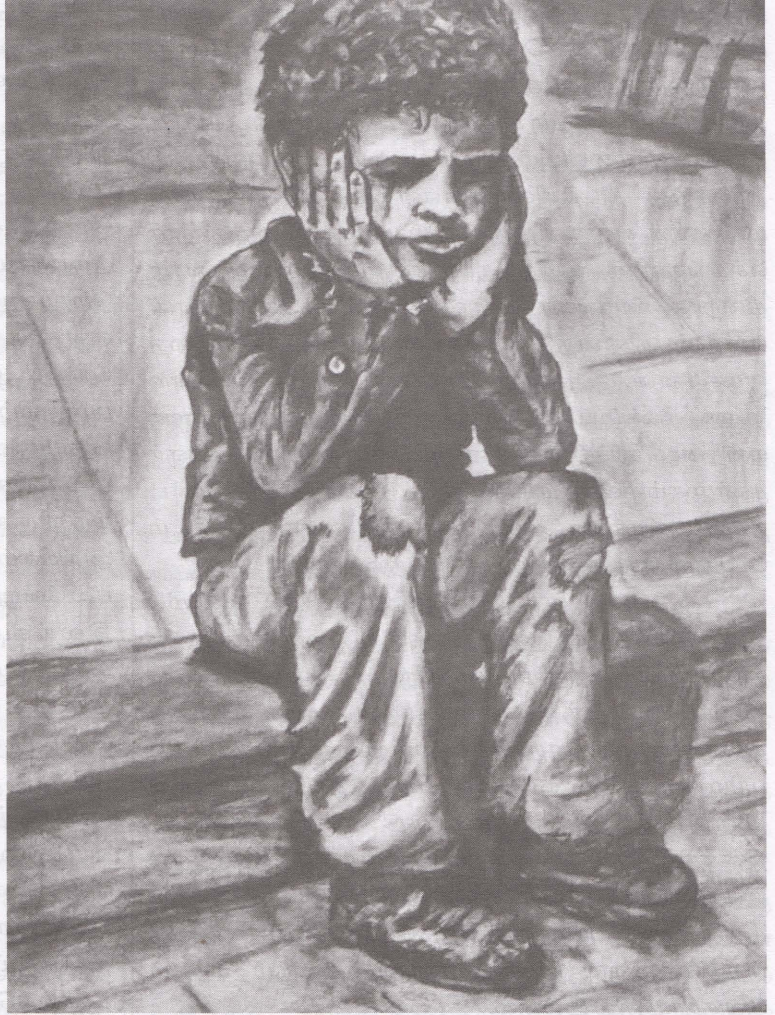
மாணவ, மாணவியரும் அவர்தம்
பெற்றோர்களும் அயலவர்களும் மற்றும்
பார்வையாளர்களும் மைதானத்தை நோக்கி
விரைந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

மாணவ, மாணவிகள் விளை
யாட்டு மைதானத்தில் தத்தமது இல்லங்
களுக்கான கொட்டகைகளை அலங்கரிப்
பதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்
கின்றனர்.

பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள் என
இல்லங்களுக்கு வர்ணங்கள் வழங்கப்
பட்டிருந்தன. அவ்வவ் வர்ணங்களுக்கேற்ப
அலங்கார வேலைகள் முடிவுறும்
தறுவாயை எட்டியிருந்தன.

பச்சை இல்லத்துக்கு இலக்கிய
பாட ஆசிரியரான நல்லதம்பி வாத்தி
யாரும், நீல இல்லத்துக்கு சரித்திர பாட
ஆசிரியரான தியாகராசா வாத்தியாரும்,
மஞ்சள் இல்லத்துக்கு எண்கணித பாட
ஆசிரியரான காராளசிங்கம் வாத்தியாரும்
பொறுப்பாசிரியர்களாகச் செயற்பட்டுக்
கொண்டிருந்தனர்.

பச்சை இல்லத்து வீரர்களிடையே
நேசனும் அன்றைய போட்டிகளில்
கலந்துகொள்ளும் ஒரு வீரனாக நின்று

கொண்டிருந்தான். அவன் அஞ்சல் ஓட்டத்திலும், நீளம் பாய்தலிலும் நூறு யார் ஓட்டத்திலும் பங்குபற்றவிருந்தான். பொதுவாக விளையாட்டுக்களில் அவன் சக்கட்டை தான். இருந்தும் ஆள் பற்றாக்குறையை நிரப்புவதற்காக அவன் சேர்க்கப்பட்டிருந்தான்.

நல்லதம்பி வாத்தியாரைக் கண்டாலே நேசனுக்கு உதற லெடுக்கும். அவனுக்குப் பாடங்களை மனனஞ் செய்வது என்பது மிகக் கடினமான சங்கதி. நளவெண்பா பாடல்களை மனனஞ் செய்து ஒப்புவிக்காததால் அவரிடம் பலதடவை பிரம்படி வாங்கிய அனுபவம் அவனுக்குண்டு. அவனது கஷ்டகாலமோ என்னவோ அவனது இல்ல ஆசிரியராகவும் நல்லதம்பி வாத்தியாரே வந்து சேர்ந்துவிட்டிருந்தார்.

தினசரி பயிற்சியின் போதெல்லாம் அவரிடம் வாங்கிக் கட்டியுள்ளான்.

அன்றொரு நாள் பயிற்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அனைத்து மாணவ, மாணவிகளும் விளையாட்டு மைதானத்தில் கூடியிருந்தனர்.

அப்போது சிலர் வகுப்பறைகளை நோக்கி ஓடினர். நேசனின் சக மாணவன் ஒருவன் ஓடிவந்து “ஆட்டுக்குட்டி உன்னை சாப்பாட்டை எடுத்துத் தின்னிறான்” என அவனிடம் இரகசியமாகத் தெரிவித்ததும் அவனும் வகுப்பறையை நோக்கி ஓடினான். அங்கு சென்று பார்த்தபோது ஆட்டுக்குட்டி எனும் பட்டப்பெயரால் அழைக்கப்படும் முகுந்தனை சில மாணவர்கள் பிடித்து வைத்திருக்க அவன் விடுபடுவதற்காகத் திமிறிக்கொண்டிருந்தான். வாயில் வைத்த உணவின் எச்சங்கள் அவனது கடவாயில் வழிந்துகொண்டிருந்தது.

அடிக்கடி ஆடு போல அவன் சத்தமிடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தமையால் காரணப் பெயராக அப்பெயர் அவனோடு ஒட்டிக்கொண்டது. மிகுந்த வறுமைப்பட்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். தந்தையை இழந்தவன். தாயின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவன்.

இரவும் காலையும் ஏதும் சாப்பிடாததால் தான் சாப்பிட எடுத்ததாக பயந்துகொண்டே தெரிவித்தான்.

அரைகுறையாகச் சாப்பிட்டு முடித்து விட்டிருந்த பார்சலையும் அவனையும் பார்த்த நேசன், மிகுதியையும் அவனையே சாப்பிடச் சொன்னான். இயல்பாகவே இரக்க சுபாவமும் அடுத்தவர்க்கு உதவும் பண்பும் அவனிடம் குடிகொண்டிருந்தன. அதற்கும் மேலாக வறுமையின் கொடுமையையும் அறிந்தவனல்லவா அவன்.

மிகச் சிறுவயதிலேயே தந்தையை இழந்து விட்டவன் நேசன். அவனது தாய் செல்லம்மா இடியப்பம், பிட்டு போன்றவற்றைத் தயாரித்து விற்பதன் மூலம் கிடைக்கும் குறைந்த வருமானத்தைக் கொண்டே அவனையும் தங்கையையும் பராமரித்து வந்தாள்.

தகவல் தலைமையாசிரியருக்குப் போய் அவரும் அங்கு வந்துவிட்டார். முகுந்தனின் குடும்ப நிலையை அவர் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தார். அவர் தன்னைத் தண்டிக்கப் போகிறார் என்ற பயத்தில் அவன் மிரள ஆரம்பித்தான். ஆனால், அவரோ,

“மோனை, மற்றவையின்ரை சாப்பாட்டை எடுக்கிறது பிழை என்று உனக்குத் தெரியாதே. கேட்டு வாங்கித் தின்னிறது பிழையில்லை. அவைக்குத் தெரியாமல் எடுத்தா அது களவு. ஆனபடியா, இண்டையோடை இந்தப் பழக்கத்தை விட்டிடவேணும்” என்றவர், நேசனைப் பார்த்து

“உனக்கு நான் கடையிலை சாப்பாடு எடுப்பிச்சுத் தாறன் மோனை, நீ போய் பயிற்சியிலை கலந்துகொள்” என்று நேசனையும் சமாதானம் செய்து அனுப்பிவைத்தார்.

முகுந்தனின் குடும்ப நிலைமையை மட்டுமல்ல, அங்கு கல்வி கற்கும் மாணவ, மாணவிகளில் அனைவரின் குடும்ப நிலைமைகளையும் அவர் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தார்.

நேசனுக்கு அப்போது தான் நினைவுக்கு

வந்தது, அடுத்து தனக்கான பயிற்சிக்கு ஆயத்தமாக இருக்கச் சொன்னது. ஓட்டமும் நடையுமாக மைதானத்தையடைந்ததும்,

“அதுக்குள்ளை எங்கையடா போனீ” என அவன் பதில் சொல்லுமுன்னரே பளாரென்று முதுகில் ஓர் அறை வைத்து விட்டார், நல்லதம்பி வாத்தியார்.

அதன் பின்னர் தான் மற்ற மாணவர்கள் நடந்த சம்பவத்தைத் தெரிவித்தனர். அவர் ஆசிரியராயிற்றே. தனது தவறுக்காக வருத்தம் தெரிவிப்பாரா என்ன?

“சரி, சரி வந்து ஓடு” என நிலைமையை சமாளித்துக்கொண்டார்.

மாணவர்களது ஓட்ட வேகத்தை அதிகரிக்கச் செய்ய பல உத்திகளை நல்லதம்பி வாத்தியார் கையாண்டு பார்த்தார். அவரது முயற்சிகள் பயனளிக்கவில்லை.

ஓட்ட வேகத்தில் பாடசாலையிலேயே ஈடிணையற்றவளாக விளங்கிய வசந்தமலர் பச்சை இல்லத்தவளாக இருந்தாள். அவளோடு ஓடவிட்டால் பெண் பிள்ளையிடம் தோற்றுவிடக்கூடாது என்பதற்காகவேனும் வேகமாக ஓட முயற்சிப்பார்கள் எனத் தீர்மானித்து அவளோடு ஆண்களை ஓட விடுவதற்கு அவர் முடிவு செய்தார்.

நேசனுக்கு பாடசாலையே வெறுத்து விட்டிருந்தது. ஆனால், என்ன செய்வது? தனது முடிவை செயலாக்கினார் வாத்தியார். நேசனும் அவருடன் ஓடினான். முடிந்தமட்டும் தனது சக்தியைத் திரட்டி ஓடினான். அவன் ஓடினான் என்பதை விட அவன் முந்தி விட்டால் அதைவிட வெட்கம் ஏது மில்லை என்ற எண்ணமே அவனை ஓடவைத்தது. அவள் நெருங்கி வருவதும் இவன் வேகத்தை அதிகரிப்பதும் பின்னர் அவள் கிட்ட வருவதும் இவன் வேகத்தை அதிகரிப்பதுமாக முடிவிடத்தை நெருங்கும்வரை அவன் தன்னை முந்தி ஓடவிடாது பார்த்துக்கொண்டான்.

ஓடிமுடிந்ததும் மேல்மூச்சு, கீழ்மூச்சு வாங்க நிலத்தில் சரிந்து படுத்துவிட்டான். ஓட்ட வேகத்தைக் கணிக்க நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நல்லதம்பி வாத்தியார், “இண்டைக்கு ஓடின மாதிரி ஏன்ரா உங்களாலை மற்ற நாட்களிலை ஓட முடியாது. நீங்கள் இண்டைக்கு ஓடினமாதிரி ஓடினாலே போதும் எங்கடை இல்லத்துக்கு வெற்றி நிச்சயம்” என தனது முயற்சியின் பலனை மெச்சிக்கொண்டார்.

இன்னும் சிறிது தூரம் ஓடவேண்டியிருந்திருப்பின் வசந்தமலர் தன்னை முந்தி விட்டிருப்பாள் என்பது நேசனுக்கல்லவா தெரியும்.

பயிற்சியின்போது சில நாட்களில் ஓட்ட வீரர்கள் ஓடத்தொடங்க, அவர்களுக்கு உற்சாகம் கொடுக்கும் வகையில் அவர்களுடன் இணைந்து தானும் ஓடி சிறிது தூரத்தில் திரும்பிவிடும் வழக்கத்தையும் அவர் கையாண்டு பார்த்துள்ளார்.

அவரிடம் ஏச்சும் பேச்சும் வாங்கும்போ தெல்லாம் தான் வேறு இல்லத்துக்குப் போயிருக்கக் கூடாதா என நேசன் எண்ணிக்கொள்வான். அவ்வாறான நேரங்களிலெல்லாம் மற்ற இல்லங்களுக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர்கள் பற்றியும் அவன் நினைத்துக் கொள்வதுண்டு.

மஞ்சள் நிற இல்லத்தின் பொறுப்பாசிரியர்

காராளசிங்கம் வாத்தியார் கணித பாட வகுப்புகளில் மிகக் கடுமையாக நடந்துகொள்பவர். வகுப்புக்கு வரும்போதே பிரம்பும் கையுமாகவே வருபவர். அவரிடம் தினமும் ஒருவராவது அடி வாங்கா திருப்பதில்லை.

பாடசாலைத் தோட்டத்துக்கும் அவரே பொறுப்பாயிருந்தார். மரவள்ளித் தோட்டத்துக்கு முறைவைத்து நீர் இறைப்பது வழக்கமாக இருந்தது. ஒருவர் இறைக்க மற்றவர் துலா மிதிக்க மற்றொருவர் பாத்தி கட்டுவதென முன்னரே பட்டியல் தயாரிக்கப் பட்டிருக்கும். கோகுலனுக்கு துலா மிதிப்பதென்றால் பயம். அவன் அதனைத் தவிர்த்தே வந்தான். மற்றவர்கள் இவனுக்காகத் துலா மிதித்து உதவி வந்தனர். ஒருநாள் அகப்பட்டுக்கொண்டான். விழுந்துவிடுவேன் எனப் பயமாக இருப்பதாக துலா மிதிக்காததற்குக் காரணம் தெரிவித்தான். வகுப்புக்கு வருவது போன்று அந்த நேரம் அவரது கையில் பிரம்பு இருக்கவில்லை. அதற்காக அவர் விடுவாரா என்ன? “மற்றவங்கள் செய்யிறாங்கள், உனக்கு மட்டும் பயமாடா?” எனக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே கன்னத்தில் கையாலேயே அறைவிட்டார். அன்று முழுவதும் அவனது கன்னத்தில் அவரது கைவிரல் அடையாளம் அப்படியே இருந்தது. தலைமை ஆசிரியருக்குத் தெரிந்து அவர் கண்டிக்கப்பட்டது வேறு விடயம். தலைமையாசிரியர் நிர்வாக விடயங்களில் கடுமையானவராக இருந்தபோதும் மனிதாபிமானம் கொண்டவர்.

காராளசிங்கம் வாத்தியார் சம்பந்தப்பட்ட அந்த நிகழ்வுகளை மனத்திலெண்ணி மஞ்சள் இல்லத்தில் சேர்ந்து கொள்ளாததையிட்டுத் திருப்திப்பட்டுக்கொண்டான்.

தியாகராசா வாத்தியாரின் இல்லத்துக்குப் போயிருக்கலாம் என கோகுலன் நினைப்பதுண்டு. அவர் எதிலும் “சீரியலானவர்” இல்லை என்பதை அவன் நன்கு அறிவான். கற்பித்தல் விடயத்திலும் அவ்வாறு தான். தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்து விட்டால், மிகுதியை மாணவர்கள் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது தான் என்பது அவரது கொள்கை. அவருக்கும் கோபம் வருவதுண்டு, வந்தால் வாட்டி எடுத்துவிடுவார்.

அவரது பருத்த உடல் அமைப்பையும் குறுகிய கழுத்தையும் வைத்து அவருக்கு “ஆமையர்” என ஒரு பட்டத்தை மாணவர்கள் சூட்டியிருந்தனர். அதனை அவரும் அறிந்து வைத்திருந்தார். அந்தப் பாடசாலை ஆசிரியர்களில் கார் வைத்திருக்கும் ஒருவரென்றால் அவர் மட்டுமே. அவர் காரில் வந்து இறங்கும்போது சில மாணவர்கள் “ஆமையற்றை கார் வருகுதடா” என்று சிலவேளை சொல்லிக்கொண்டு ஓடுவதுண்டு. அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் எவரையாவது அடையாளங் கண்டுகொண்டால், வகுப்பு நேரத்தில் கணக்கைத் தீர்த்துக்கொள்வதில் வல்லவர். மற்றும்படி அவர் நல்லவர் தான்.

போட்டிகளில் கலந்துகொள்ளவுள்ள ஆண் வீரர்கள் கை இல்லாத வெள்ளைநிற பெணியன்களை அணிந்திருந்தனர். வீராங்கனைகள் கைவைத்த

வெள்ளை நிற பெணியன்களை அணிந்திருந்தனர். வீர, வீராங்கனைகள் தத்தமது இல்லங்களின் வர்ணங்களைக் குறிக்கும் ஓரங்குல அகலமான நிறங்களையுடைய பட்டிகளை, வெள்ளைநிற றண்ணிங் சோட்ஸில் இடுப்பின் பக்கவாட்டில் தொடை வரையான பகுதியில் இரு புறமும் பொருத்தியிருந்தனர்.

பொருளாதார ரீதியில் வீட்டில் கஷ்டம் இருந்த போதும் மகனது விருப்புக்காக விளையாட்டுக்கான சீருடையைத் தயாரிக்க நேசனின் தயார் உதவி செய்திருந்தார்.

ஒவ்வோர் இல்லக் கொட்டகைகளின் முன்னாலும் அந்தந்த இல்லங்களுக்கான பொறுப் பாசிரியர்கள் போட்டிகளில் பங்குபற்றும் விளையாட்டு வீரர்களுக்கு இறுதிநேர அறிவுறுத்தல்களை வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

“நீளம் பாயிற இரண்டு பேரும் முன்னாலை வாருங்கோடா” என நல்லதம்பி வாத்தியார் சொன்னதும் நேசன் தயங்கியபடியே பின்னால் வர மற்ற மாணவனான செல்வநாயகம் முன்னே சென்று வாத்தியாரின் எதிரே நின்றுகொண்டனர்.

“நீங்கள் முதலாம் இடத்தைப் பிடிக்க வேணும்” என்று நான் சொல்லேல்லை, ஆனால், இரண்டாம், மூன்றாம் இடங்களை நீங்கள் பிடிச்சே ஆகவேணும்” என கடுமையான உத்தரவைப் பிறப்பித்தார்.

மூன்று இல்லங்களிலிருந்தும் இருவர் இருவராக அறுவர் நீளம் பாய்தலில் பங்குபெறவிருந்தனர். ஒவ்வொரு போட்டிக்கும் அவ்வாறே இருவர் இருவராகப் பெயரிடப்பட்டிருந்தது.

செல்வநாயகம் நேசனைவிட அதிக தூரம் பாயும் திறனைப் பெற்றிருந்தான். பயிற்சியின் போது தான் பாயும் தூரத்தை வைத்து அவனே ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தான். அதாவது, அறுவரில் ஐந்தாவது இடத்தையே தன்னால் பிடிக்க முடியும் எனக் கணிப்பிட்டிருந்தான். அப்படியான நிலையில் நல்லதம்பி யரிடமிருந்து எப்படித் தப்புவது என்பதே அவனது கவலையாக இருந்தது.

தலைமை ஆசிரியர் திரவியம் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொள்ளவிருக்கும் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியை வரவேற்க ஆயத்தமான நிலையில் மைதானப் பக்கம் வந்தார். மாணவ, மாணவிகள் மைதானத்தில் அங்குமிங்கும் கண்டபடி ஓடித்திரிவதால் ஓட்ட ஒழுங்குக்காக வெண்மணலால் வரையப் பட்டிருந்த வரிசைக் கோடுகளுக்கு பாதிப்பு ஏற்பட்டு விடும் என நினைத்தவர்,

“பிள்ளையள் எல்லாரும் அந்தந்த இல்லங் களுக்கான பந்தல்களுக்குப் போங்கோ. கண்டபடி ஓடித்திரிஞ்சு ஓடுறதுக்குப் போட்டிருக்கிற கோடுகளை அழிச்சுப் போடாதையங்கோ. இல்லத் தலைவர்மார் மற்றவை எல்லாரும் என்ன பாக்கிறியள்.” மிகக் கண்டிப்பாக ஒலிபரப்பின் ஒலியை விஞ்சிய குரலில் தெரிவித்தார்.

அவரது தொனி “மற்றவை” என்பதில் பொறுப்பாசிரியர்களையும் சுட்டிநிற்பதாகத் தென்பட்டது. உடனே பொறுப்பாசிரியர்களும், “டேய் எல்லாரும் ஒழுங்கா இருங்கோ” எனத் தமது பங்குக்கு தமது இல்லத்தவர்களைக் கண்டிக்கச் செய்தனர்.

சாதாரண பாடசாலை நாட்களில் என்றால் தலைமை ஆசிரியர் பேசும் விதமே வேறாக இருந்திருக்கும். ஆனால், இன்றோ பெற்றோர், பார்வையாளர் என வெளியாரும் கூடியிருந்ததால் நிலைமைக் கேற்றவாறு தனது கண்டிப்பை வெளிப்படுத்தினார்.

அப்பொழுது நேரம் பி.பி.1.20 ஐ தொடர்ந்தது. நிகழ்ச்சிகள் பி.பி.1.30 க்கு ஆரம்பமாவதெனத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது.

பிரதம விருந்தினரது வாகனம் வருவதாக சில மாணவர்கள் ஓடிவந்து தலைமை ஆசிரியருக்குத் தெரிவித்தனர். அவர் சில ஆசிரியர்களுடன் வாகனம் நிறுத்துமிடத்தை நோக்கி விரைவானார்.

பிரதம விருந்தினர் வருகைதந்து கொண்டிருப்பதாக ஒலிபெருக்கியும் குரல் வைத்தது. மாணவ, மாணவிகள் தத்தமது இல்லக் கொட்டகைகளுள் ஒதுங்கியவாறு அவரது வரவை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

அவர் அழைத்துவரப்பட்ட சிறிது பொழுதில் குறித்த நேரத்தில் விளையாட்டுப் போட்டி ஆரம்பமாகியது.

ஒவ்வொரு போட்டிகளின் முடிவிலும் முதல் மூன்று இடங்களைப் பெற்றவர்களது பெயர்களும் அவர்களது இல்லமும் ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. மைதானத்தின் மையப் பகுதியில் அனைவரும் பார்க்கக்கூடியவாறு வைக்கப்பட்டிருந்த கரும்பலகையில் உடனுக்குடன் ஒவ்வொரு இல்லமும் பெற்றுக்கொண்ட புள்ளிகள் எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் ஒலிபெருக்கியிலும் புள்ளிகள் அறிவிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

மாறி மாறி மஞ்சள் இல்லமும் நீல இல்லமும் முதல் இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தன. பச்சை இல்லம் ஆரம்பத்திலிருந்து மூன்றாமிடத்தையே தக்கவைத்துவந்தது. அதன் விளைவாக நல்லதம்பி வாத்தியார் எல்லார் மீதும் எரிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தார்.

ஆண்களுக்கான நூறு யார் ஓட்டப்போட்டியில் பங்குபற்றுவவர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டு ஆரம்ப இடத்துக்கு வருமாறு ஒலிபரப்பி அழைப்புவிடுத்தது.

நேசனும் மணிமாறனும் கொட்டகையிலிருந்து புறப்பட்டபோது, இருவருக்கும் குளுக்கோஸ் வாயில் போடப்பட்டது. அது கோகுலனுக்கு முதலாவது போட்டி. முடிவு அவன் ஏற்கெனவே அறிந்தது தான். இருந்தாலும், போட்டி முடிந்து திரும்பும்போது நல்லதம்பி வாத்தியார் எவ்வாறு நடந்துகொள்வாரோ என்ற மனக் கலக்கத்துடனேயே ஆரம்ப இடத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

தோல்வியடைந்த வீர, வீராங்கனைகள் வரும்போதெல்லாம் அவர் நடந்து கொண்ட விதம் அவனை அச்சமுற வைத்திருந்தது.

ஆரம்பப் புள்ளியில் ஆயத்தமாக வீரர்கள் நிறுத்தப்பட்டனர். விளையாட்டுக்களை ஆரம்பித்து வைக்கும் பணியை மேற்கொள்வதற்காக வேறொரு பாடசாலையிலிருந்து வந்திருந்த ஆசிரியர் ஒருவர் “ஆயத்தம்... ஓடு” எனத் தமிழில் கூறி கைகளைத் தட்டி ஒலி எழுப்பியதும் அறுவரும் ஓடத்

தொடங்கினர்.

வேறு பெரிய பாடசாலைகளிலென்றால் ஆங்கிலத்தில் உத்தரவுகளைக் கொடுத்து பொய்துப்பாக்கியினால் ஒலி எழுப்பும் நடைமுறை இருந்தது. ஆனால், இங்கு அவ்வாறு செய்யும் வசதி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கவில்லை.

நேசன் ஓடினான், ஓடினான். வெல்லவேண்டும் என்பதைவிட நல்லதம்பி வாத்தியாரிடமிருந்து தப்பிவிட வேண்டுமென்பதை நினைத்தபடியே ஓடினான். அப்படியே வீட்டுக்கு ஓடிவிடலாமா எனவும் ஒரு கட்டத்தில் சிந்தித்தான். என்னே அதிசயம். முதல் மூன்று இடங்களுக்குள் வரமுடியாது போனாலும், யாரும் எதிர்பாராத விதமாக நாலாவது இடத்தைப் பிடித்துவிட்டிருந்தான். மணிமாறன் ஐந்தாவதாக வந்திருந்தான்.

“வெறுங்கையோடு(டு)டிவங்கை புக்கான்” என்பது போல இருவரும் இல்லக் கொட்டகையை வந்து சேர்ந்ததும் மற்ற மாணவர்கள் குளுக்கோஸ் கொடுக்க முன்வந்தபோது,

“அவங்கள் ரெண்டு பேரும் வெட்டிச் சாய்ச்சுப் போட்டு வந்திட்டாங்கள். அவங்களுக்கு உது தேவை தான்” என தனது ஆத்திரத்தைக் கொட்டித் தீர்த்துக் கொண்டார் நல்லதம்பி வாத்தியார்.

மற்ற மாணவ, மாணவியர் மத்தியில் வாத்தியார் இப்படி நடந்துகொண்டதால் நேசனுக்கு அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது.

பி.பி.3.00 மணிக்கு விடப்பட்ட இடைவேளையைத் தொடர்ந்து பி.பி.3.30க்கு

மீண்டும் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகிறது என அறிவித்தலுடன் நீளம் பாயவுள்ள போட்டியாளர்களின் பெயர்கள் ஒலிபெருக்கி மூலம் அறிவிக்கப்பட்டது.

நேசனும் செல்வநாயகமும் கொட்டகையிலிருந்து வெளியே வந்தனர். அவர்களது வாய்களில் குளுக்கோஸ் நிறைந்திருந்தது. வாய் வழியாக கடவாய்களிலும் சிந்தியிருந்தது.

அவ்வேளையில் மஞ்சள் இல்லம் இரண்டாம் இடத்தைப் பிடித்திருந்தபோதும் அவ்விலலத்துக்கும் பச்சை இல்லத்துக்குமிடையே ஒரு புள்ளியே வித்தியாசமிருந்தது. இரு இல்லங்களும் இரண்டாம் இடத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள முயற்சித்துக்கொண்டிருந்த நேரம் அது.

அப்போது நல்லதம்பி வாத்தியார் மிகுந்த உணர்ச்சிவசப்பட்டவராகக் காணப்பட்டார்.

நேசனையும் செல்வநாயகத்தையும் பார்த்தவர், “இரண்டுபேரும் இரண்டாம் மூன்றாம் இடங்களைப் பிடிச்சால் நாங்கள் இரண்டாம் இடத்துக்குப் போயிடலாம் எண்டதை மனதிலை வைச்சுக்கொண்டு போட்டியிலை பங்குபற்றுங்கோடா” வழமையைவிட அவரது குரலில் மாறுதல் தென்பட்டது.

முதல் சுற்றில் சிவப்பு இல்லத்தைச் சேர்ந்த சிவநேசன் அதிக தூரத்தை எட்டியிருந்தான். செல்வநாயகமும் மஞ்சள் இல்லத்து மகேஸ்வரனும் விதி முறையை மீறியதால் இரண்டாம் மூன்றாம்

சந்தர்ப்பங்களுக்குக் காத்திருக்க, குறைந்த தூரத்தை எட்டிய நேசன் எதிர்பாராத விதமாக மூன்றாம் இடத்தைத் தக்கவைத்திருந்தான்.

போட்டி தொடர்ந்தது. முதல் சுற்றில் விதியை மீறிய பதற்றத்தாலோ என்னவோ ஏனைய சுற்றுக்களிலும் செல்வநாயமும் மகேஸ்வரனும் குறைந்த தூரத்தையே பாய்ந்திருந்தனர். இரண்டாம் மூன்றாம் சுற்றுக்களில் ஏனைய வீரர்களில் சிலர் விதியை மீறிப் பாய்ந்ததால் இறுதியில் நேசன் மூன்றாம் இடத்தைப் பிடித்ததாக அறிவிக்கப்பட்டான். முதல் இரண்டு இடங்களையும் சிவப்பு இல்லத்தவர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர்.

விளைவு! அவ்வெற்றி மூலம் கிடைத்த புள்ளியால் பச்சை இல்லத்தின் புள்ளிகள் அதிகரித்து இரண்டாம் இடத்தை எட்டியிருந்தது.

நேசன் கொட்டகை திரும்பியபோது, "டேய் நேசனுக்குக் குளுக்கோஸ் குடுங்கோடா" என நல்லதம்பி வாத்தியாரே சொன்னதை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக்கொண்டான் நேசன்.

தொடர்ந்து தடையோட்டம், 880 யார் ஓட்டம் என பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின.

இவ்வாறாக தனித்தனித் திறமைகளை வெளிப்படுத்தும் போட்டிகள் யாவும் முடிவடைந்து கூட்டு முயற்சிப் போட்டியாக இடம்பெறும் அஞ்சலோட்டப் போட்டிக்கான ஆயத்தங்கள் இடம்பெற்றன. ஒவ்வொரு இல்லத்திலிருந்தும் இருவர் இருவராக அறுவர் ஒரே நேரத்தில் ஓடுவதற்காக நான்கு பிரிவிலும் இருபத்திநான்கு பேர் போட்டி ஆரம்பமாகும் இடத்தை வந்தடைந்திருந்தனர்.

வேகமாக ஓடக்கூடியவர்கள் முதல் பிரிவிலும் நான்காவது பிரிவிலுமாக இருக்க, இரண்டாம் மூன்றாம் பிரிவுகளில் சுமாராக ஓடக்கூடியவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர். இவ்வொழுங்கையே மூன்று இல்லத்தவர்களும் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

கைக்கடிகாரங்கள் அப்பொழுது பி.பி.5.05க் காட்டிக்கொண்டிருந்தன.

அஞ்சலோட்டம் ஆரம்பமாகியது. முதல் பிரிவில் மிக வேகமாக ஓடி இரண்டாவதாக ஓடிவந்த வரை விட அதிக இடைவெளியுடன் முதல் பிரிவில் பச்சை இல்லத்தைச் சேர்ந்த இளஞ்செழியன் ஓடி முடித்தான். அவனிடம் அஞ்சலை வாங்கி இரண்டாவதாக ஓடியவனும் முடிந்தவரை அந்த இடைவெளியைத் தக்கவைத்தபோது, நேசனின் இதயம் திக், திக் என அடித்துக்கொண்டது. நேசனின் முறை வந்தது, அவன் ஓடினான். அன்றொருநாள் வசந்தமலருடன் ஓடிய போது தனது சக்தியை எல்லாம் திரட்டி எவ்வாறு ஓடினானோ, அதே போன்றதொரு ஓட்டம். ஓட்ட மென்றால் உயிரைப் பணயம் வைத்த ஓட்டம். இடைவெளியைக் குறைக்கவிடாது ஒருவாறாக ஓடி முடித்துவிட்டான். நல்லதம்பி வாத்தியாரும் துள்ளிக்குதித்து உற்சாகமுட்டிக் கொண்டிருந்தார். அடுத்து ஓடிய மாறனுக்கு அத்தனை சிரமமிருக்க வில்லை. எனவே, பச்சை இல்லம் முதலாம் இடத்தைத்

தக்கவைத்துக்கொண்டது. அதன் பயன் பச்சை இல்லம் மொத்தமாகப் பெற்ற புள்ளிகளின் அடிப்படையில் போட்டியில் இரண்டு புள்ளிகள் அதிகம் பெற்று இரண்டாம் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டதாக ஒலிபரப்பி அலறியது.

எதிர்பாராத விதமாக அன்று நேசன் வழங்கிய பங்களிப்பினால் நல்லதம்பி வாத்தியாரிடம் தப்பிக் கொண்டான்.

போட்டியின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக பிரதம விருந்தினர் உரையும் பரிசளிப்பு வைபவமும் இடம்பெற்றது. நீளம் பாய்தலில் மூன்றாமிடம் பெற்றமைக்காக நேசனுக்கும் பரிசு கிடைத்தது.

12 ஆண்டுகள் ஓடிமறைந்தன!

1972 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 17 ஆந்திகதியன்று!

நேரம் பி.பி.12.45 மணி.

யாழ்.கச்சேரி கட்டிட வளாகத்திலிருந்து புறப் பட்ட கார் மிதமான வேகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

வாகனத்தினுள்ளே இனிமையான நாடஸ்வர இசை மெதுவாக ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வழக்கமாக அந்த இசையை மிக விருப்புடன் செவிமடுக்கும் நேசன் அன்று அதில் இலயிக்காது வேறெங்கோ கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

நேசன் யாழ்.கச்சேரியின் பிரதம கணக்காள ராகப் பணியாற்றுபவன்.

அவன் பல நிகழ்ச்சிகளில் பிரதம விருந்தின னாக, கௌரவ அதிதியாக எல்லாம் கலந்து கொண்டுள்ளான். ஏன், அரச பணியின் நிமித்தம் அவனது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான நிகழ்ச்சி களில் கூட முக்கியஸ்தனாக வேண்டா வெறுப்புடன் கலந்துகொண்டிருக்கிறான்.

ஆனால், இன்று அவன் கலந்துகொள்ளச் சென்றுகொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சியை எண்ணி அவன் மனம் சொல்லவொண்ணா பூரிப்படைந்திருந்தது.

ஆம்! அவன் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்று பெரியபுலம் மெ.மி.த.க.பாடசாலை எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்படுகின்ற மெதடிஸ்த் மிஷன் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையின் விளையாட்டுப் போட்டியின் முதன்மை அதிதியாகக் கலந்துகொள்ளவே அவன் சென்றுகொண்டிருக்கிறான்.

எட்டாம் வகுப்புடன் அப்பாடசாலையை விட்டு விலகிய நேசன், யாழ்.மத்திய கல்லூரியில் உயர்தர வகுப்புவரை கற்று, பல்கலைக்கழகக் கல்வியைத் தொடர்ந்தபோதே சமகாலத்தில் ICMA எனும் இலண்டன் கற்கைநெறியையும் பயின்று வந்ததால் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெற்ற காலத்திலேயே அப்பயிற்சி நெறியிலும் தேறியிருந்தான். ஆகவே, பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறி மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே கணக்காளர் நியமனத்தைப் பெறும் வாய்ப்பையும் பெற்றிருந்தான்.

அவனது வாகனம் முட்டாஸ்கடைச் சந்தியால் திரும்பி காங்கேசன்துறை வீதியில் பயணித்து சிவன்கோவிலைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

அவனது மன ஓடம் அப்பாடசாலையில் சுற்ற காலத்தில் நடந்த விளையாட்டுப் போட்டியையும் அதில் தான் கலந்துகொண்டபோதும் திறமையற்றவனாக விளங்கியதையும் கல்வியில்கூட பெருந்திறமையைக் காட்டாதவனாக விளங்கியதையும் அசைபோட்டுக்கொண்டிருந்தது.

நேரம் பி.பு. 1.00 மணியை எட்டிவிட்டிருந்தது.

மனோகரா தியேட்டர் சந்தியைக் கடந்து கோகுலனின் வாகனம் பண்டிக்குட்டிப் பிள்ளையார் கோவிலடியை அண்மித்தபோது “சுடின் பிரேக்” போட்டு நிறுத்தப்பட்டது. பழைய நிலைவலைகளில் மிதந்துவந்த நேசன்,

“என்ன நடந்தது செல்வம்? ஏன் இப்பிடி “பிரேக்” போட்டீன்” என சாரதியிடம் வினவினான்.

நேசன் யாழ்.கச்சேரிக்கு மாற்றலாகி வந்த நாளிலிருந்து அவனது உத்தியோகபூர்வ வாகனத்தின் சாரதியாக செல்வமே செயற்பட்டு வந்தான். நேசன் தனது குடும்பத்தில் ஒருவனைப் போலவே செல்வத்தை நடாத்தி வந்தான்.

“பூனையொண்டு குறுக்காலை ஓடினது சேர். அது தான் “பிரேக்” போட்டீனான் என்று சொல்லிக் கொண்டு வாகனத்தைத் திரும்பவும் செலுத்த ஆரம்பித்தான்.

நேசன் கோவில் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தபோது பூனையொன்று கோவில் மதில் மீது வாலைத் தூக்கியபடி நின்று மறு பக்கம் பார்த்து உறுமிக்கொண்டிருந்தது. அதற்கு எதிர்ப்பக்கமுள்ள வீட்டின் கேற்றுக்குப் பின்னால் நின்ற நாய் பூனையைப் பார்த்து உரக்கக் குரைத்துக் கொண்டிருந்தது. நாயிடமிருந்து தப்பிக்கவே பூனை கண், மண் தெரியாது ஓடியிருக்க வேண்டுமென்று

அவன் ஊகித்துக்கொண்டான்.

வாகனம் ஓடத்தொடங்கி கில்னர் லேன் திருப்பத்தைக் கடந்து யாழ். இந்துக்கல்லூரிச் சந்தியைத் தொட்டபோது மீண்டும் பழைய நினைவுகளில் மிதக்கத் தொடங்கியிருந்தவனை,

“சேர், நாச்சிமார் கோவிலடியைக் கடந்திட்டீம், இன்னும் கனதூரம் போகவேணுமோ” என்ற செல்வத்தின் குரல் நேசனை நிஜத்திற்குக் கொண்டுவந்தது,

“உனக்குப் பள்ளிக்குடம் தெரியாதே செல்வம். நாங்கள் பழைய மாணவர் சங்கக் கூட்டத்துக்குப் போற பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தான் போகவேணும்” என்ற நேசனுக்கு,

“அது சின்ன மைதானம் தானே சேர், அது தான் வேறே இடத்திலை நடக்குதோ என்று நினைச்சன்” என செல்வம் பதில் சொல்லவும் வாகனம் அரசடிச் சந்தியை நெருங்கவும் சரியாக இருந்தது.

அச் சந்தியைக் கடந்து சிறுது தூரம் சென்று வீதியின் இடப்புறமாக பிரபல ஓவியர் சிங்கமண்ணை வீட்டுக்கும் வண்ணார்பண்ணை நல்லையா எனத் தன்னைத்தானே அழைத்துக்கொள்ளும் நல்லையா வீட்டுக்கும் இடையிலமைந்த பாடசாலைக்கான அகன்ற பாதையில் வாகனம் திரும்பிச் சென்று பாடசாலை முன்றலில் நிறுத்தப்பட்டது.

கோகுலனின் கைக்கடிகாரம் பி.பு.1.20ஐத் தொட்டிருந்தது.

நேசன் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் ஆசிரியராக புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்த முத்தையா வாத்தியார் - இன்றைய தலைமை ஆசிரியர் முன்னே வர மேள வாத்தியங்கள் இசைக்க ஏனைய ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பழைய மாணவர் சங்கத்தினரும் நேசனை வரவேற்க முன்னோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தனர்.

பேசும்இதயங்கள்

1. ஜனவரி 2015 இதழில் எழுத்தாளர் கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தனின் செவ்வி பயனுள்ளதாக அமைந்திருந்தது. மணிவிழா ஆண்டில் அவரைப்பற்றிய தகவல்கள் பயன்மிக்கதாக அமைந்துள்ளது. புதுக்கவிதை பற்றிய அவரது கருத்து, ஆழமாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்களை சந்தித்த அனுபவம் சிலிர்ப்பாக இருந்தது. ஓர் எழுத்தாளனுக்கு உரிய இடத்தில் கிடைக்கும் அங்கீகாரத்தைப் போல் தன்னம்பிக்கையை வளர்ப்பது வேறு எதுவுமில்லை. இதே போலத்தான் வாசக விமர்சனமும். இன்று இவை தேய்பிறை போலாகி விட்டன. அவரது செவ்வியல் எனக்குப் பிடித்த ஓர் இடம் என்னவெனவிலும் உண்மை என்பதை உணர்ந்துள்ளேன். “கோஷங்களுக்கும் மட்டும் காலத்தை ஓட்டாமல் சமூகத்தின் பாற்கொண்ட கரிசனையின் அடிப்படையில் எனது இலக்கை மாற்றியபோது, இலக்கு சரியாக இருப்பினும் பாதை பிழைத்துப் போக, நூல் மாட்டிய பம்பரமாய் இருக்க இயலாமல் எனது பயணத்தை இடையில் நிறுத்திக் கொண்டேன்” என்ற பகுதியே அதுவாகும்.

-ச.முருகானந்தன் (81-மனிங் பிளேஸ், கொழும்பு-6)

2. ஜீவநதியின் கவிதைச் சிறப்பிதழை பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையில் வாங்கி வாசித்து மகிழ்ந்தேன். ஆக்கங்கள் அனைத்தும் நன்றாக உள்ளன. 185ம் பக்கத்தில் சிவபெருமானின் புலித்தோல் ஆடையை நாய் கடித்து இழுப்பது போன்ற படத்தை தவிர்த்து இருக்கலாம். இப்படியொரு கனதியான சிறப்பிதழை வெளியிட எவ்வளவு உழைப்புத்தேவை எண்ணிப் பார்க்கும்போது வியப்பாக உள்ளது. இவ்வாறு முன்னனிச்சஞ்சிகையொன்று “கவிதைச்சிறப்பிதழ்” மூலம் கவிஞர்களை இனம் காட்டிக் கௌரவித்தமையானது பாராட்டுக்குரிய விடயமாகும். இதுதொடர்பாக அனைத்துக் கவிஞர்களின் சார்பிலும் ஆசிரியருக்கு நன்றிகளைக் கூறிக் கொள்கின்றேன். முன் அட்டை, பின் அட்டை, அச்சுத்தான் எல்லாம் தரமானவையாக உள்ளன. எழுத்துப்பிழைகள் பெரும்பாலும் இல்லை யென்றே கூற வேண்டும். கவிதைச் சிறப்பிதழ் சிறப்பான முறையில் அமையப்பெற்றது குறித்து எனது மகிழ்ச்சியையும் பாராட்டையும் கூறிக் கொள்கின்றேன்.

- கா.தவயாலன் (கொழும்பு)

ஒளி பேசும் சொற்கள்

நிலவைத் துண்டாடி
திக்கொன்றாய் எறிய
துண்டங்கள் விழும்
புள்ளிகளிலிருந்து
ஒளியள்ளிப் போகிறேன்.

மூச்சொறுத்த
இருளடர் காட்டிடையே
வெளிச்சம் தோய்ந்த
என் கதிர்பட்டுத் தெறிக்கும்
ஞாபகக் கிடங்கில்...
அவர்களின்
இறுதிச் சொற்கள்...
உராய்ந்தெழுகின்றன.

சொற்களை,
அள்ளிக் குடித்து நடக்கிறேன்.

என்னுள் திணறும்
சொற்கள்...
ஒளிபூசித் திமிறிக் கொட்டுகிறது.
சொற்களற்று
அருள் தொற்றிப் போகிறேன்.

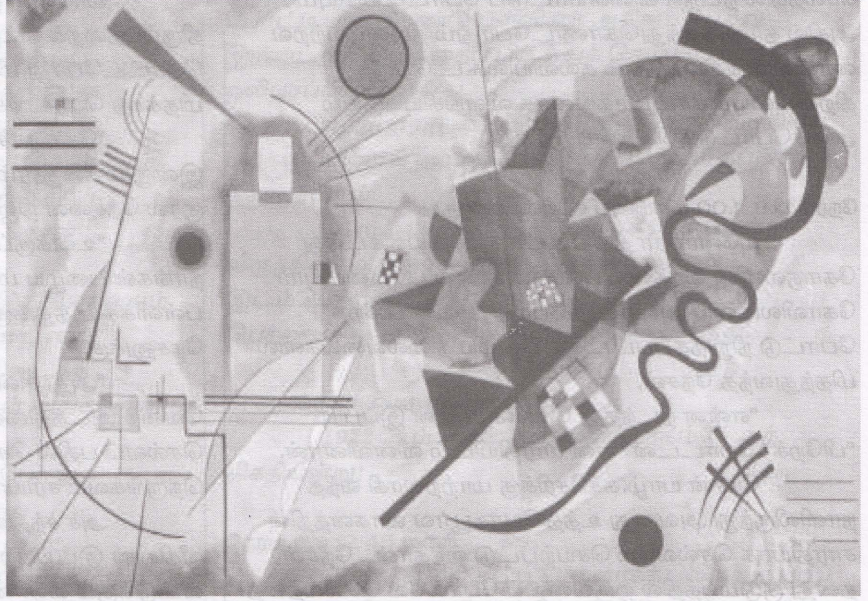
மீளுயிர்ப்பெழுதிய சாசனம்

அந்தங்களற்ற
கோடுகளாய்...
இருப்புக்கள் நீள,
பீடித்துச் சிதைந்த
கொடுவலியின் எச்சங்கள்...
கண்ணாடித் துண்டுகளாய்...
நொறுங்கிற்று.

யுக வாழ்வின்
சாம்பல் மேட்டுச் சுவடுகளை
காலக் காற்றழிக்க,
மீளுயிர்ப்பெழுதிய சாசனமாய்...
நிறைகிறது மறுவாழ்வு

யாருக்கும் தெரியாமல்
வேர்கள் அழ,
மரங்கொத்திப் பறவை
பொந்தெடுக்கிறது.

- சு.க.சிந்துதாசன்

வியாபகமாகும் கோசங்கள்

வசதிக்குத் தக்கவாறு
வளைத் தெடுக்கப்பரும்
சட்ட வரைவுகள் - இது
சனநாயக
விழுமியங்களை
சாகடிக்கும் அரசியல்
கூழ்ச்சிகளின் மூச்சுக்கு
விசைப்பாக செயலுறும்
கசப்பான களநிலையாகும்
இன்று
நீதித் தாயின் கையிலிருக்கும்
நிறுத்தல் கருவியும்
பாதக நீதி நிறைவிற்கு
சாதகமாக சாய்வதும்
நூதனசதியின் முற்றுகையாலத்தான்
என்றாக
தேசப் பரப்பின்
திக்கெல்லாம் திரண்டெழும்
பிக்கல் பிடுங்கல்களுக்கு
தக்கதான நீதி வழங்குகையை
புறந்தள்ளி ஆளும்
வர்க்கத்தின் வழியாகுவையே
இதனால்
தேசங்கள் எங்கும் நீதியில்
நேசம் கொண்டன யாராகுவரோ
என்றழுகின்ற மக்களின்
கோசங்களே வியாபகம்.

- சிவ்வாயூர் சிவ.சிவநெசன்

புயலின் மையம்

புயல் மையம் கொள்கிறது.
ஒவ்வொரு பொழுதுகளினும்
கருக் கொள்ளும் பிறழ்வுகளால்
நா உமிழும் -
வெஞ்சின வார்த்தைகள்...

சொல்ல முடியாத
துயர ஆணிகளால்
இரவும் -
அறையப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லாவித அழுத்தல்களாலும்
உடல் பலியாகிப்
போகிறது - வலிகளுடன்...

கலைந்த ஆடைகளுடன்
புரட்டிப் போடும்
கணங்களில் -
சுயமும் காயப்பட்டு
குருதியில் நனைகிறது.

எதுவித எத்தனங்களுக்கும்
உட்படாத வாழ்க்கை
ஏதுமற்றுக் கிடக்கிறது
வெறுமையுடன்...

- வே.ஐ.வரதராஜன்

தேடுகிறேன் தேடுகிறேன்

ஈன்றெடுத்த மகனை
தேடுகிறேன்
கரம்பற்றிய மனையானை தேடுகிறேன்
காத்துநின்று நீராடிய
பொதுக்கிணற்றை தேடுகிறேன்
முழுப்பனையின்
முத்தார துலாவை தேடுகிறேன்
முற்றத்து புவரசை
தேடுகிறேன்
முத்தான உறவுகளை தேடுகிறேன்
கூடி கும்மாளமிட்ட
நண்பர்களை
தேடுகிறேன்
குஞ்சாரம் கட்டி
ஆடிய வேம்பை தேடுகிறேன்

பசுமை நிறைந்த
வயல் வெளியை
தேடுகிறேன் - எமக்கு
வாழ்வளித்த
பனம் தோப்பை தேடுகிறேன்
கூட்டுக்குடும்ப
வாழ்வை தேடுகிறேன்
அன்னை எனை
ஈன்ற மன்னை தேடுகிறேன்
தேடுகிறேன்...
தேடுகிறேன்...

- பிபாலிகை பெரியா

இன்னொரு விடியலுக்காய்

நீ கொட்டி முழங்கி விட்டு
மேடையை விட்டிறங்கிய பின்
உன் ஆன்மாவின் ஜன்மலால்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்
அழகிய வர்ணங்கள் பூசப்பட்ட
இனிய சொற்களின் கதவுகளை
திறந்து விடுகிறாய்
உன் பொய்மை வெள்ளம்
கேட்போர் காதுகளை நிறைக்கிறது
அமைதியும் சமாதானமும்
நீதியும் மனித நேயமும் என
போலியாய் மயங்க வைக்கும் திரையினால்
நீ மூடி வைத்திருப்பதை
திறந்த ஜன்மலால் பார்க்கிறேன்
ஞாபகத்தில் தேங்கியிருக்கும்
யுத்த வருக்களை பெயர்த்தெடுக்க,
முயன்று தோற்றுப் போகின்றேன்
செயலில் உன்னளவில் ஒத்தடங்கள்
ஏதுமில்லை என்ற கூனியத்தில்.

சொல்வதையே செய்வேன் என்கிறாய்
எனினும் சொன்னவற்றை நீ
செய்யவில்லை என்பது தமிழருக்கும்
உன் மனச்சாட்சிக்கும் தெரியும்

மக்கள் உன் பக்கத்தில் இன்றில்லை
விழித்து எழுந்து விட்டார்கள்
இன்னொரு விடியலுக்காய்!

- ச.முருகானந்தன்

அழியும் என் "எதிர்" வாழ்வு

உன்னை
நினைவு கொள்தல்- என்பது
அடிக்கடி சாத்தியமாகின்றது

இப்போதும் கூட
* "ஜீவநதியின்" பக்கங்களில்
* * "எதிர்நாவல்" பற்றிய
வாசிப்பின் போது
இடையில் அகப்பட்டுக்
கொள்கின்றாய் - நீ

சஞ்சிகைகளின் தாள்களின்
வெண்மையும்
எழுத்துக்களின் கருமையும்
எதிர்நாவல் எனும் - வார்த்தையும்

உடைத்தெறியப்பட்ட
குடும்ப உடன்பாட்டின் போது
பிறந்து
ஊடாடும் - எம்
உறவுச் சிக்கலை

தாள்களின் நிறமாயும்
எழுத்துக்களின் இருளாயும்
வார்த்தைகளின் அர்த்தமாயும்
உனை
நினைவு கொள்தலைச்
சாத்தியமாக்கின்றன...

வாசிப்பைத் தொடர்வதா?
இன்றேல்
நினைவுகளில் பயணிப்பதா?
என்றோர்
திரிசங்கு நிலையில்
என் வாழ்வு
உயர்ந்தும்... வீழ்ந்தும்..
அமிழ்ந்தும்... அழிகின்றது.. ...

இறுதியில்
எழுகின்றதோர் கேள்வி.. ...

எண்ணமற்ற
அன்றேல்
வாசிப்பற்ற
உலகில் - ஓர் இடம்
எனக்கெனக் கிடையாதோ?

- மாயன்

* ஜீவநதி சஞ்சிகை
** இது 76ல் பக்கம் 14ல் வெளியான
கட்டுரை "எதிர்நாவல்"

காகங்கள்

அங்கு
ஒன்று கூடிய
ஊர்க்காகங்கள்
எல்லாம்
தவறாது உணவெடுத்தன.

கொள்ளை நோய் வந்ததென
ஒரு கோரக்காட்சி
அங்கு
கோலங் கொண்டது.

வீழ்நீர் வழிய,
சிறகு உலர,
நா வறள
அகலக்கால் பரத்தி
பேச்சிமுந்து மூச்சிமுந்து
உயிர் பொட்டழிய
போயே போய்விட்டன
அத்தனை காகங்களும்.

அது
அவனுக்கு
மனதில் மகிழ்ச்சியையும்
லேசான மலர்ச்சியையும்
தந்தது.

அந்த யமதூதன் வருகையை
ஊர்க் காகங்கள்
அறியாது போனதால்
காக்கை அற்ற ஊராகியது
அக்கிராமம்.

ஆனாலும்—
ஒரு காக்கையாவது
எப்பொழுதாவது வருமெனும்
எதிர்பார்ப்பும்
கவனமும்
அவனுக்கு உள் மனதில் இருந்தது.

நாளது கழியச்
சில காகங்கள்
அயற் கிராமத்திலிருந்து
அங்கு வந்தன.
திடுக்குற்று விழித்த
அவன்
செயலிழந்து,
செய்வதறியாது தவித்தான்.

ஆனாலும்,
சில அரிசிக் குருகைகளையும்
பூச்சி நாசினியையும்
கையில் எடுத்தான்.

உடல் பதற,
அவனது
கைகளும் லேசாய் நடுங்கின.

அவனது குரல்
சற்று மாற்றம் கொண்டு,
காகத்தின் குரலாய் ஒலித்தது.
அவனது முகத்தில்
கூரிய அலகுகளோடு
கரள் சொண்டொன்று
தானாய்
முளைத்தது.

கூடவே
இறகுகளும்
கூரிய நகங்கொண்ட
கால்களும்.

குரலில் கரகரப்பு
ஏறிட
கா...கா... என
அவன்
ஒலி எழுப்பினான்.
அவனது குரல் கேட்டு,
தொகை தொகையாய்
அவ் ஊர்க்காகங்கள்
அவனைச் சூழ்ந்தன.
தொந்தரவு தந்தன.
அதனைத் தாழாது
சிறகு விரித்தவன்,
மேலே... மேலே பறந்து
சென்றான்.

தூரத்தில் அவனைப் பார்த்து
நிற்பது யார்...?
மங்கலாய்த் தெரியுமவர்
ஈஸ்வரனா...?
இல்லை,
சனீஸ்வரன்!

வாகனம் ஏதுமில்லாது
தவித்து நின்ற அவருக்கு
அவன்
வாகனமானான்!

காகங்களிடம் மட்டுமே
அவனுக்கு அப்படி என்ன
விரோதம்.
காகங்களைக் கண்டதும்
அவன்
ரெளத்திரனாய் விடுவது
அதிசயம்தான்....!

ஊர் எல்லை வரை சென்று
அழுக்கு அகற்றும்
அசல் தோட்டி அவை என்பது
அவனுக்கு
நன்றாகத் தெரியும்.
அவனது
பகைமை அலைக்கழிப்பில்,
இவை ஏன்,
ஊரெல்லாம் இருக்க வேண்டும்
என நினைத்தான்.

ஒரு கால் நொண்டும்
காகம்.
ஒற்றைக் கண் இழந்த
காகம்.
ஓரக்கண் பார்வையால்
ஊரையே உலைக்கும்
காகம்.
ஏமாந்தியாய் இருக்கும்
சிறார்
கை உணவு இறாஞ்சும்
காகம்.
முற்றத்தில் உரைப்போடும்

மிளகாய்
அரிசி
பருப்பு
உளுந்து
வெந்தயம்
வத்தல்
என்று எதுவென்றாலும்
அலகு நிரம்ப
கோலி அள்ளி அடைசும்
காகம்.

அண்டங் காகம்
அரிசிக்காகம்
எனக் காகங்கள்
ஏகனைப் போல
அங்கு
அநேகம் பொலிந்தன.
எல்லாவற்றையுமே
ஒரு கை
பார்த்து விடுவதென்று
கங்கணங்கட்டிக் கொண்ட
அவன்;
கீரைக்கும்
கத்தரி மிளகாய்க்கும்
புகையிலைக்கும் விசிறியென
நீருடன் சேர்த்துக்
கலக்கி வைத்திருந்த,
நஞ்சு நாசினியை எடுத்து
அரிசிப் பருக்கைகளில்
வாக்க கலந்து,
முற்றத்தில் பரத்தினான்.

க.சின்னராஜன்
சந்திப்பு - பரணீ

தேர்மானம்

பரணீ - படைப்பிலக்கியத்துறையில் நீங்கள் பிரவேசித்தமைக்கான பின்னணியை விளக்குவீர்களா?

க.சின்னராஜன் - “கலைஞன் பிறக்கிறான்” என்று நம்முடைய அறிஞர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பின்பு அவனுக்குக் கிடைத்த அகபுற வயப்பட்ட தூழல்களினால் புடம் போடப்படுகிறான் என்பது எனது எண்ணமாகும். அந்த வகையிலே எனது படைப்பிலக்கியப் பிரவேசத்திற்கு தூண்டாமணி விளக்காக இருந்தவர்கள் எனது முன்னோர்கள் ஆவர். எனது பேரன்மார் “செட்டி வர்த்தகன்” நாட்டுக் கூத்தில் ஆடியிருக்கிறார்கள். எனது தந்தையார் தாய்மாமனார், சிறிய தந்தையார் ஆகியோர் பூதத்தம்பி, கோவலன் கண்ணகி, வள்ளி திருமணம் போன்ற இசை நாடகங்களில் நடித்துள்ளார்கள். இவற்றிற்கும் மேலாக எனது உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் புகழ் பெற்ற நடிக்காளாவர்.

கலைஞரும், ஆன்மீக வாதியுமான பெரியண்ணர் செல்லத்துரை, “தியாகியின் காதல்”, “ஓரே ஆசை” என்னும் நாடகங்களில் கதாநாயகனாக நடித்து பேரும், புகழும் பெற்றார். இந்நாடகங்களை நெறியாள்கை செய்தவர்களில் மிக முக்கியமானவர் வதிரியூர் என். திரவியம் அவர்களாவர். ஆர்மோனியம், மிருதங்கம் வாசித்தவர்கள் நடிக்காமணி வி.வி.வெரமுத்துவும், காசிநாதருமாவர். அடுத்த சகோதரர் கே. மார்க்கண்டு. இவர் பிரபல ஓவியக்கலைஞர் எம். அற்புதலிங்கம் அவர்கள் தயாரித்த சமூக நாடகங்களான “பெற்ற மகனை விற்ற தந்தை”, “இன்ப நாள் அன்னையின் சபதம்”, “முடிவு எங்கே” ஆகிய சமூக நாடகங்களில் கதாநாயகனாக நடித்து விருதுகளும், புகழும் பெற்றார். இதனை தொடர்ந்து கலாவினோதன் அண்ணாசாமி ஆசிரியரின் அண்ணாவியத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட அரிச்சந்திர மயானகாண்டம் இசை நாடகத்தில் அரிச்சந்திரனாக நடித்துப் பாராட்டுப் பெற்றார்.

இப்படியான கலைச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்த எனக்கும் கலை இலக்கியத்துறையில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. எனவே 1972ம் ஆண்டில் “மனம் மாறிய

க.சின்னராஜன் தற்போது

கவிதை எழுதி வருபவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். பழைய இலக்கியங்களை நன்கறிந்தவர். சமூக நோக்கான படைப்புகளை சமூக முன்னேற்றம் வேண்டி படைத்துக் கொண்டிருப்பவர்.

“வல்லைவெளி”

என்னும் கவிதைத்தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலுக்காக வடக்கு மாகாண கலைபண்பாட்டு அமைச்சரின் 2013ம் ஆண்டுக்கான சிறந்த கவிதை நூலுக்கான விருதைப்பெற்றவர். அமைதியாக தன் படைப்புகளை வெளியிட்டு வருபவர்.

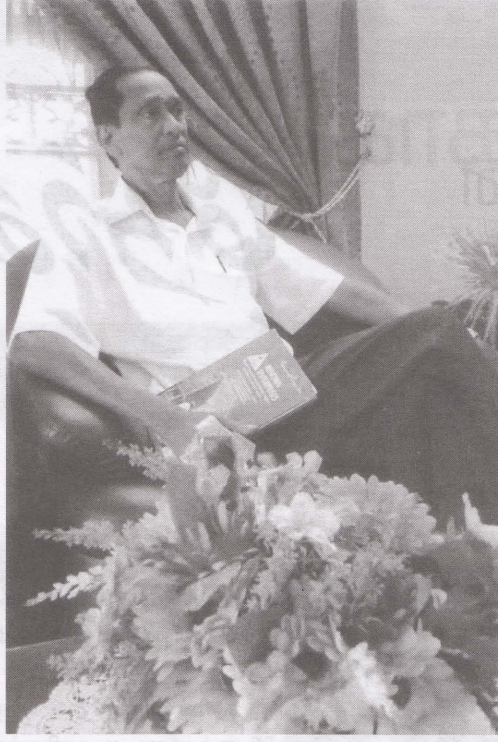
மன்னன்” என்னும் வரலாற்று நாடகத்தை எழுதி நடித்தேன். அதில் பிரதான பாத்திரங்களில் எனது அண்ணர் கே. மார்கண்டு வும், கே. திரவியமும் நடித்தனர். இந்நாடகம் சுமார் 32 நாடகங்களுடன் போட்டி போட்டு முதற் பரிசினை எனக்குப் பெற்றுத் தந்தது. அன்று மத்தியஸ்தர்களாகக் கடைமையாற்றிய கலையரசு சொர்ணலிங்கம் எம்மை வெகுவாகப் பாராட்டிப் பேசியது இன்றும் என மனதில் இனிக்கிறது.

ஆவரங்கால் செம்மணணில் பிறந்த நான் 1974ல் திருமண பந்தம் காரணமாக அலைஓசையும் கலைஓசையும் நிறைந்த அல்வாய்க் கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தேன். இங்கே தான் முதன்முதலில் எனது நவீன கலை இலக்கிய நண்பர்களான கலாநிதி கலாமணி, சாகித்தியரத்னா தெணியான், விமர்சகர் எஸ்.வன்னியகுலம், எழுத்தாளர் நந்தினி சேவியர், நாடக ஆசிரியர் எஸ். முருகானந்தன் ஆகியோரை சந்தித்து பழகினேன்; உரையாடினேன். பல இலக்கியக் கருத்தரங்குகளுக்கும் விழாக்களுக்கும் அவர்களுடன் சென்று வந்தேன். குறிப்பாகச் சொல்வதானால் என்னை நவீன படைப்பிலக்கியத்துறைக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர்கள் நண்பர் கலாமணியும், எழுத்தாளர் தெணியானுமே. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட அனைவரும் எனது படைப்பிலக்கியத் துறைக்கு பின்னணியாகவும், துணையாகவும் இருந்த ஆளுமைகள் ஆவர்.

பரணீ - நீங்கள் உங்களை ஒரு கவிஞராகவா அல்லது சிறுகதை எழுத்தாளராகவா அடையாளப்படுத்துவீர்கள்?

க.சின்னராஜன் - எனக்கு சிறுகதை மீது அலாதி பரியம். சில சிறுகதைகளை எழுதிப் பாராட்டும் பரிசில்களும் பெற்றுள்ளேன். எனது “சவாரி” சிறுகதை கொழும்பு தமிழ் சங்கத்தின் பரிசினைப் பெற்றுள்ளது. “தண்ணீர்” சிறுகதை முரசொலியின் பாராட்டையும் வடமராட்சி கலை பண்பாட்டுப் பேரவையின் முதற் பரிசிளையும் பெற்றது.

எனினும் நான் இப்பொழுது கவிதைகள் நிறைய எழுதி வருகிறேன். இதற்கான காரணம் சமூகத்தில் அன்றாடம் நாம் காண்கின்ற, அறிகின்ற அவலங்களையும், துன்பங்களையும், கொடுமைகளையும் உணர்வு பூர்வமாக உடனடியாகச்

சொல்வதற்கு எனக்குக் கவிதைகளே ஒரு கைவிளக்காக நின்று உதவுகின்றன. அத்துடன் கவிதைத் துறையிலே நாம் சாதிக்க வேண்டியவை நிறையவே உண்டு. வடக்கு மாகாண கலை பண்பாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சின் 2013ம் ஆண்டின் சிறந்த கவிதை நூலுக்கான விருதினை எனது “வல்லை வெளி” கவிதைத் தொகுதி பெற்றுக் கொண்டது. இதிலே பல தரப்பட்ட படைப்பு முறைகளை உத்திகளைப் பயன்படுத்தி சில சோதனை முயற்சி செய்து உள்ளேன். அம்முயற்சிகள் கவனிப்புக்குரியவையாக இருந்திருக்கும் என நம்புகின்றேன்.

தற்போதைக்கு என்னை ஒரு கவிஞனாகவே அடையாளப்படுத்த விரும்புகிறேன். கூடிய விரைவில் ஒரு நல்ல புனைகதை எழுத்தாளராக மிளிர் முயற்சிப்பேன் என உறுதி கூறுகின்றேன்.

பரணீ - உங்களின் “வல்லைவெளி” கவிதைத்தொகுதி சமகாலத்தில் கவனத்தைப் பெற்றுள்ள ஒரு நூல். இத்தொகுப்பின் உருவாக்கம் பற்றி எதுவும் குறிப்பிட விரும்புவீர்களா?

க.சின்னராஜன் - ஏற்கனவே “வல்லைவெளி” கவிதைத் தொகுதி பற்றி சிறிது கூறியுள்ளேன். இத்தொகுதியை உருவாக்கும் போது கவிதையின் முக்கிய படைப்புமுறை உத்திகளில் அதாவது உவமை, படிமம், குறியீடு, தொன்மம், அங்கதம், அகதிவியல். நாட்டுப்புறப்பாங்கு, கதைக்கவிதைப் போக்கு என்பவற்றில் கவனம் செலுத்தி உள்ளேன். அதேவேளை கவிதையின் உள்ளடக்கமாக அரசியல், வரலாறு, சமூகம், பெண்ணியம், சாதியம், காதல், சமகாலப் போரியல், அவலங்கள் என்பவற்றின் நிலைகளை மிகத் துணிச்சலோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். எடுத்துக்காட்டாக:- “என் கவிதைகளும் நானும்” என்னும் கவிதையில், ஒரு கவிஞனுக்கு இருக்க

தற்போதைக்கு என்னை ஒரு கவிஞனாகவே அடையாளப்படுத்த விரும்புகிறேன். கூடிய விரைவில் ஒரு நல்ல புனைகதை எழுத்தாளராக மிளிர் முயற்சிப்பேன் என உறுதி கூறுகின்றேன்.

வேண்டிய தார்மீகக் கடமைகளையும் சத்திய வேட்கையினையும் பிரகடனம் செய்து உள்ளேன். இவற்றைப் புரிந்து கொண்ட வாசகர்கள் பலரும், இலக்கிய காரர் சிலரும் என்னைப் பாராட்டினார்கள். எனது நூலுக்கு விருதும் கிடைத்தது. அதன் பின்பு எனது

“வல்லைவெளி” கவிதை நூல் பலரின் கவனிப்பைப் பெறத்தொடங்கியது.

பரணீ - உங்கள் கவிதைகளில் மரபுக் கவிதைக்குரிய அடையாளங்களே பெரிதும் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடப் படுவது பற்றி...

க.சின்னராஜன் - தொல்காப்பியம் செய்யுள் இயலிலே கவிதைக்கு முப்பத்திநான்கு உறுப்புக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்காலத்தில் இவையாவற்றையும் பொருத்தி கவிதை எழுத வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. ஆனால் ஒரு கவிதையானது சிறப்பாக அமைந்து விட்டால் அதிலிருக்கும் மரபின் அடையாளங்களை தூக்கி வீசிவிட வேண்டும் என்ற கருத்தியலை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

புதுக் கவிதையானது எதுகைகளை நிராகரித்தாலும் மோனைகளை நிராகரிக்கக் கூடாது என்று பேராசிரியரும் கவிஞருமான பாலா, “புதுக்கவிதை ஒரு புதுப்பார்வை” என்ற தனது நூலிலே கூறியுள்ளார். ஓசை நயம் பற்றிச் சொல்ல வந்த சி.சு. செல்லப்பா “ஒரு ஓசைக் கச்சேரிக்கு சுருதி வாத்தியம் எவ்வளவு அவசியமோ அதே போன்றுதான் புதுக் கவிதைக்கு “லயம்” அவசியம் என்று எழுதியுள்ளார்.

தரையில் நடக்கும் உரைநடைக்கு அளவான ஓசையினைக் கொடுக்கும் போது அது செட்டை கட்டிப் பறக்கும் கவிதையாக மாறிவிடுகிறது. எனவே எனது புதுக்கவிதைகளில் மரபின் அடையாளங்கள் சில வற்றை அளவோடு பயன்படுத்தியுள்ளேன். தமிழ்க் கவிதையின் மரபையும் யாப்பையும் அறிந்த ஒருவனாலேயே நல்ல புதுக்கவிதையினையும் எழுத முடியும் என்பது என் நம்பிக்கையாகும். பிச்சமுர்த்தி, சி.மணி, மீரா, மேத்தா, சிற்பி, அப்துல்ரகுமான் வைரமுத்து போன்றோர் மரபில் இருந்து புதுக் கவிதைக்கு வந்தவர்கள். இதேவேளை தமிழ்க் கவிதையின் மரபுபற்றித் தெரியாது ஒருவர் சிறந்த புதுக்கவிதையினை எழுத முடியாது என்பது எனது கணிப்பாகும்.

பரணீ - நீங்கள் க.சின்னராஜன் என்ற பெயரிலேயே அறியப்பட்டு வந்தவர். சித்ரா சின்னராஜன் என்ற புனை பெயரை நீங்கள் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏன் ஏற்பட்டது?

க.சின்னராஜன் - இது ஓர் சுவாரஸ்யமான கேள்விதான். இதற்கு இரண்டு காரணங்களை முன்வைக்க விரும்புகின்றேன். ஒன்று, கடந்த போர்க் காலங்களில் போரியல்

இலக்கியங்களைப் படைக்க பலரும் தயங்கினர். ஒரு சிலர் மட்டும் எழுதினர். நான் ஓர் அரசியல் வரலாற்று மாணவன் என்ற அடிப்படையில் எமது மக்களுக்கு ஏற்பட்ட அவலங்களை மிகத் துணிச்சலோடு எழுதினேன். சிலருடைய போலி முகங்களைக் கிழித்தெறிந்தேன். எமது மக்களின் குரல் ஒலிக்கவும், மனித உரிமைகள் வேண்டியும் என் கவிதைகளைச் சுதந்திரமாகப் பயணிக்க விடவேண்டிய ஓர் உணர்வுத் தாகம் எனக்குள் இருந்தது. எனவே எனது பெயரை சித்ரா சின்னராஜன் எனக் குறிப்பிட்டு ஓரளவு மறைந்து நின்று எழுதினேன்.

இரண்டாவது காரணமாக, எனது படைப்புகளின் முதல் வாசகி எனது மனைவிதான்.

அவரின் நல்ல அபிப்பிராயத்துடன் வெளியான பல கவிதைகள் எனக்கு வெற்றியைப் பெற்றுத்தந்தன. எனவே எனது மனைவியின் செல்லப் பெயரான “சித்ரா” என்பதை எனது பெயருடன் சேர்த்து “சித்ரா சின்னராஜன்” என்ற புனைபெயரில் எழுதினேன்.

பரணீ - உங்களுடைய கவிதைகளில் யார் யாருடைய தாக்கம் கூடுதலாக இருப்பதாக நீங்கள் உணருகிறீர்கள்?

க.சின்னராஜன் - என்னுடைய கவிதைகளில் யார் யாருடைய தாக்கம் இருக்கிறது என்பதை வாசகர்களும், விமர்சகர்களும் சொல்வதே நல்லது என நினைக்கின்றேன். இருப்பினும் எனது கவிதைகளில் அதிகமாக பாரதி, மேத்தா, பாலா, மீரா, வைரமுத்து, புதுவை இரத்தினதுரை, சோ.ப., த.ஜெயசீலன் ஆகியோருடைய கவிதைகளின் தாக்கம் இருப்பதாக உணர்கிறேன்.

பரணீ - “கவிதைகளில் படிமம்” என்பதனால் நீங்கள் யாது விளங்கிக் கொண்டீர்கள்?

க.சின்னராஜன் - புதுக்கவிதையின் படைப்புக்குத் துணை செய்வது படிமம் ஆகும். ஒரு ஓவியமோ அல்லது சிற்பமோ தன்னைச் சொற்களின் மூலமாக வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் முறை படிமம் ஆகும். கவிஞன் ஒருவன் தான் கண்ட காட்சியை கவிதையில் உருமாற்றம் செய்யும் போது

அது காட்சிப் படிமமாக மிளிர்கின்றது.

ஒரு சொற்றொடரோ உவமையோ அல்லது

அண்மைக்கால தமிழ்க் கவிதைகள் தற்பொழுது நல்ல வளமும் உரமும் பெற்று வளர்ந்து வருகின்றன. மரபுக் கவிதைகளை விட புதுக்கவிதைகள் நல்ல வீச்சோடும் புதிய உள்ளடக்கத்தோடும் வெளிவருகின்றன.

உருவகமோ படிமத்தை வெளிப்படுத்த முடியும். கவிஞனிடம் இருக்கும் அறிவும், உணர்வும் ஒரு வடிவமாக கவிதையில் விரியும் போது படிமம் உருவாகி வாசகனின் மனசில் படிந்து விடுகிறது. இன்று படிமம், குறியீடு இரண்டும் ஒன்று என்று கருதும் தவறு பலரிடம் காணப்படுகிறது. சில படிமங்கள் குறியீடாகச் செயற்படலாம். ஆனால் படிமங்கள் எல்லாம் குறியீடாவதில்லை.

“காற்று வரட்டும்
கதவைத் திறந்து விடுங்கள்
அதன் திசை வழியே
சென்று வீசட்டும்
கறைபடிந்த கரங்கள்
இல்லையாயின்
காற்றின் வரவை
ஏன் தடுக்க வேண்டும்?”

பரணீ - அந்தக் காலத்திலேயே சோலைக்கிளியின் “மழைப்பழம்” எனும் கவிதை பற்றி “கடும் கோபத்துடன் ஒரு கடிதம்” என கவிஞர் இ.முருகையன் அவர்கள் எழுதிய கடிதத்துக்கு “கடும் நிதானத்துடன் ஒரு கடிதம்” என எதிர்வினைக் கடிதம் எழுதியவர் நீங்கள். இப்போது அச்சம்பவம் பற்றிய உங்களின் மீள்நோக்கு என்ன?

க.சின்னராஜன் - 1986 மல்லிகையின் ஆண்டு மலரில் சோலைக்கிளியின் “மழைப்பழம்” கவிதை பற்றிய ஒரு பார்வையை கவிஞர் முருகையன் “கடுங்கோபத்துடன் ஒரு கடிதம்” என்னும் தலைப்பில் எழுதியிருந்தார். எனது பார்வையில் அது ஒரு மோசமான கருத்தியலைக் கொண்டதாக இருந்தது. சோலைக்கிளியின் கவிதையையும் அதேவேளை புதுக்கவிதை வளர்ச்சியையும் மிகக்கேவலமாக விமர்சித்திருந்தார். அதற்கு எதிர்வினையாக நான் எழுதிய கட்டுரையை அடுத்து வந்த மல்லிகையில் “கடும் நிதானத்துடன் ஒரு கடிதம்” என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்தது. “மழைப்பழம்” கவிதை ஒரு புண்பிலிம் போன்றது, கொக்கோ நாடகம் போன்றது” என்று கவிஞர் முருகையன் எழுதியிருந்தார். வளர்ந்து வரும் இளம்

கவிஞர் சோலைக்கிளியை மட்டந்தட்டி எழுதியதை நான் கண்டித்திருந்தேன். அத்துடன் முருகையனின் விரசமான சில கவிதைவரிகளையும் சுட்டிக்காட்டியிருந்தேன்.

“புதுக்கவிதைகளில் எனக்கு வலுவான நம்பிக்கை இன்னும் தோன்றவில்லை. தமிழ் புதுக்கவிதையினைப் பற்றிய எனது மதிப்பீட்டில் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது” என்று கவிஞர் முருகையன் எழுதியிருந்தார். இதற்கு எதிர்வினையாக “கடந்த சில தசாப்தங்களாக தத்துவ வீச்சும், தமிழ் திறனும், கவித்துவமும், பொருட் தெளிவும், கருத்து அழுத்தமும், கலை நயமும் வாய்க்கப் பெற்ற புதுக்கவிதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன” என்ற பேராசிரியர் கைலாசபதியின் கட்டுரை வரிகளை மேற்கோள் காட்டி முருகையனின் தவறான கருத்தினை மறுதலித்திருந்தேன்.

எனவே, சுமார் 29 ஆண்டுகளுக்குப் பின்பும் எனது கருத்தும், நோக்கும் சரியாகவே தெரிகின்றது. ஆனால் ஒன்று அந்தப் புகழ்பெற்ற கவிஞர் முருகையனுக்கு எதிர்வினை எழுதியதையிட்டு இன்று கவலைப்படுகின்றேன்.

பரணீ - அண்மைக்கால கவிதைப் போக்குகள் பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் யாது?

க.சின்னராஜன் - அண்மைக்கால தமிழ்க்கவிதைகள் தற்பொழுது நல்ல வளமும் உரமும் பெற்று வளர்ந்து வருகின்றன. மரபுக் கவிதைகளை விட புதுக்கவிதைகள் நல்ல வீச்சோடும் புதிய உள்ளடக்கத்தோடும் வெளிவருகின்றன. எனினும் படைப்பு முறைகளில் புதிய புதிய உத்திகள் பேணப்பட வேண்டும். கவிதையின் உருவமும் உள்ளடக்கமும் காலத்தின் கண்ணாடியாக நின்று புதிய பிரதேசங்களைத் தொட்டுக் காட்ட வேண்டும். வாசகனுக்கு மயக்கம் தராத நல்ல செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதில் இளங்கவிஞர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும். கவிதையில் புதிய சோதனை முயற்சிகள் செய்து பார்க்க வேண்டியது சிறந்த கவிஞர்களின் கடமையாகும்.

பரணீ - தமிழ்க் கவிதையின் திருப்புமுனையாக பாரதியைக் கொள்ளலாமெனின், ஈழத்து கவிதையின் திருப்புமுனையாக யாரைக் குறிப்பிடலாம்?

க.சின்னராஜன் - ஈழத்து தமிழ்க்கவிதையின் திருப்புமுனையாக நாம் மஹாகவியைக் (உருத்திரமூர்த்தி) கொள்ள முடியும். மகாகவி பாரதி, பாரதிதாசன் இவர்களுக்கு பின் மஹாகவி மிக முக்கியமானவர். அவரது காவியங்களும், பா நாடகங்களும் மனிதவாழ்வியலின் வெட்டுமுகம் போல் அமைந்துள்ளன. அவரது குறும்பா என்ற அங்கதச் சுவை கொண்ட இலக்கிய வடிவம் தமிழுக்குப் புதிதாகும். அது சமுதாய விமர்சனமாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றிலே மிக முக்கியமான கவிஞராக இடம்பெறும் மஹாகவி தனக்குப் பின் வந்த கவிஞர்களிடத்திலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

இதேவேளை முருகையன், நீலாவணன், சில்லையூர் செல்வராசன் என்போரும் முக்கிய மானவர்கள் என்பதை கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். முருகையன் பா நாடகங்களையும் காவியங்களையும் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளையும் சிறப்பாக எழுதியுள்ளார். நீலாவணன் பா நாடகம், காவியம், தனிப் பாடல்கள் என பலவும் எழுதி ஈழத்துக் கவிதைக்கு அணிசெய்துள்ளார்.

பரணீ - ஈழத்தில் இன்று உங்களைக் கவர்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் யாவர்?

க.சின்னராஜன் - இது ஒரு சிக்கலான கேள்வி. இன்று ஈழத்தில் வடக்கிலும், கிழக்கிலும், தெற்கிலும், மலையகத்திலும் நல்ல சிறுகதையாளர்கள் பலர் எழுதி வருகிறார்கள். இவர்களுள் தெனியான், தெளிவத்தை ஜோசப், நந்தினி சேவியர். சட்டநாதன். கலாமணி, அநாதரசுகன், பி.கிருஷ்ணானந்தன், இராஜேஸ் கண்ணன், தாட்சாயணி, விஷ்ணுவர்த்தினி என்பவர்களுடைய சிறுகதைகள், நான் வாசித்தவைகளுள் என்னைக் கவர்ந்தவை என்பேன்.

பரணீ - படைப்பாளிகளின் எண்ணங்களுக்கு இன்றைய ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் எவ்வளவு தூரம் இடமளிக்கின்றன?

க.சின்னராஜன் - ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியத் துறையில் சஞ்சிகைகள் காத்திரமான பங்களிப்பினைச் செய்து வருகின்றன. இன்றைய சூழலில் அவை பல சவால்களை எதிர்கொண்டு வருவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. பொருளாதாரம், படைப்புகளைப் பெற்றுக்கொள்ளல் விநியோகம் செய்தல் என்பன சிரமமான விடயங்களாக இருக்கின்றன. படைப்பாளிகளின் எண்ணங்களுக்கு எல்லாம் ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியன் களம் அமைத்துக் கொடுக்க முடியாது. அவன் தன் சஞ்சிகையின் தரத்தையும் வாசகர்களின் மதிப்பையும் தக்க வைத்தக் கொள்ள வேண்டிய கடப்பாட்டின் இயங்குநிலையில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த நிலைமையின் தார்மிக் சூழலைப் படைப்பாளிகள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆக, ஆசிரியன் -> படைப்பாளி -> வாசகன் இம்மூவரின் ஆர்வமே ஒரு சஞ்சிகையின் வெற்றியாகும் என்பது என் துணிபு.

ஈழத்தைப் பொறுத்த மட்டில் “ஜீவநதி” சஞ்சிகையின் வளர்ச்சி மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. மிகவும் இளமையான வயதினைக் கொண்ட பிரதம ஆசிரியர் க.பரணீதரனின் “உழைப்பு” இச்சஞ்சிகையின் வளர்ச்சியில் பெரும் மூலதனமாக உள்ளது என நம்புகிறேன்.

பரணீ இன்றைய கவிதையிற் பல அவசர தயாரிப்புகளாக இருப்பதாகப் பனர் குறைப்படுகிறார்களே. இது பற்றி தங்களின் கருத்து என்ன?

க.சின்னராஜன் - இது முற்றிலும் சரியான கணிப்பு. இன்று பல படைப்பாளிகளுக்கு புதுக்கவிதை எழுதுவது மிக இலகுவானதாகிப் போய்விட்டது. அதனுடைய வடிவமும், பேச்சோசைப் பண்பும் கவிதையை அவசரமாகத் தயாரித்து வெளியிட துணை நிற்கின்றன. அதனால் அவை உள்ளடக்கச் செம்மையில் தோல்விகளைத் தழுவிக்கொள்கின்றன.

இதேவேளை மரபுக் கவிஞர்கள் பழைய பல்லவிகளையே பாடாது சமூகத்திற்கு வேண்டிய புதிய கருத்துக்களையும் புதிய படைப்பு முறை உத்திகளையும் பயன்படுத்தி கவிதை எழுதுவது ஆரோக்கியமானது என்பேன்.

பரணீ - ஒரு கவிதைப் படைப்பாக்க செயன்முறை பற்றி விளக்குவீர்களா?

க.சின்னராஜன் - இன்று கவிதைப் பயிலரங்குகளை சில கலை, இலக்கிய நிறுவனங்கள் நடாத்துகின்றன. அங்கே வளவாளர்களாக வருபவர்கள் கவிதையின் வரலாறு சிறப்பு, பண்பு, கொள்கைகள். கோட்பாடுகள் பற்றியே அதிகம் பேசுகிறார்கள் அதன் செய்முறை பற்றி எதுவுமே பேசுவதில்லை. “கவிதை என்றால் அது ஒரு நல்ல கவிதை போல் இருக்க வேண்டும்” என “ஒரு ஒருமேதாவித்தனமாகச் சொல்லி விட்டுப் போய் விடுகிறார்கள் இது மாணவர்களுக்கும் வளர்ந்து வரும் இளம் கவிஞர்களுக்கும் ஏமாற்றமாகவே இருக்கிறது.

கவிதையில் அதி முக்கியமாக அமைந்திருப்பது சொற்களே. எனவே கவிதையின் கதையானது சொற்களின் கதையாகும். அது படிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் இன்பத்தையும் உயர்ந்த இலட்சியங்களையும் அளிப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

ஒரு கவிதையைப் படைப்பாக்கம் செய்யும் போது எளிய பதம், எளிய நடை, எளிய சந்தம், சொற் சிக்கனம், நல்ல சொற்கள் என்பன அளவான அடிகளில் அமைந்து உணர்வோட்டமும், உயிரோட்டமும் உள்ளதாய் பல படைப்புமுறை உத்திகளைக் கையாண்டு எழுதுவது சிறப்பானது ஆகும்.

கவிதையின் உண்மைகள்

“உங்கள் கவிதைகள் எதை உண்மையாகக் கொள்கின்றன,
அவை எத்தகைய உண்மைகளை வெளிப்படுத்த முனைகின்றன?”

இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்பதற்கு எது உங்களைத் தூண்டியது என்பதை நான் அறிவேன். நீங்கள் மட்டுமல்ல தமிழ் துழலில் இலக்கியப் பரிச்சயம் இருக்கின்ற அனைவரும் இப்படி அல்லது இதற்கு நெருக்கமான சொற்களால் இந்தக் கேள்வியை கேட்பவர்களாகவே இருப்பர். அந்தக் கேள்விகள் இப்படி இருக்கலாம். எத்தகைய யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்த முனைகின்றன என்றோ எத்தகைய துழலை பிரதிபலிக்க முனைகின்றன என்றோ இருக்கலாம். அல்லது இப்படி இருக்கவே வாய்ப்புகள் அதிகம். இந்தக் கேள்வி நமது இலக்கிய பெருவெளியின் நெடுங்கால மனச்செயலாக இருக்கின்ற ஒன்றாகும். இலக்கியத்தின் பயன், இலக்கியத்தின் பணி, இலக்கியம் இயங்குவதற்கான ஒரு பொதுத் தடம் போன்றவற்றை விசாரணைக்குட்படுத்தும்போது கண்டடையப்பட்ட ஒன்றாகும். வாழ்தல் வாழ்விலிருந்து பெறுதல் என்ற ஒரு வறண்ட புரிதலில் இருந்து உருவான ஒன்றாகும். அது மாத்திரமல்ல, அந்தப் புரிதலினால்தான் இன்னும் இது காப்பாற்றப்பட்டு புழக்கத்திலும் இருக்கிறது.

எனது கவிதைப் பிரதிகள் (கவிதை என எனது பிரதிகளை எல்லோரும் பாவிப்பதைப் போல முன்வைப்பதில்லை) எதையும் உண்மையாகக் கொள்வதில்லை. அதுபோல, அது எந்த உண்மையையும் வெளிப்படுத்துவதும் இல்லை. ஏதாவதொன்றை

(மட்டும்) உண்மையாகக் கொள்வதிலிருக்கும் ஆபத்தை ஆழமாக அறிந்திருக்கிறது. அல்லது அதை கவனமாக கையாள நினைக்கிறது. பல வகையான உண்மைகளை அல்லது நாமும் நம்மைப்போல மற்றவரும் உண்மையாக நம்புகின்ற பல உண்மைகள் இருக்கின்றன. ஏதோவொன்றை மட்டும் உண்மையாக உறுதிப்படுத்துவதிலுள்ள வன்முறையை எனது கவிதைப் பிரதிக்கு தெரியும். ஏதாவதொன்றை கட்டாயம் உண்மையாகக் கொள்ள வேண்டிய தேவை எதுவும் கவிதைக் கிருப்பதாக நான் கருதவில்லை. அதிரடியாக ஒன்றைச் சொல்வதென்றால், துழலில் இருக்கும் உண்மைக்கும் கவிதையின் எல்லைக்குள்ளாக இயங்கும் துழலுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. அதுபோலதான், உண்மையையோ அல்லது பொய்களையோ நம்பி கவிதைப் பிரதிகள் இல்லை. அப்படி இருக்கவும் முடியாது.

அது ஒரு புறமிருக்க, எனது கவிதைப் பிரதிகள் உண்மையை வெளிப்படுத்துவதும் இல்லை. கவிதைப் பிரதிகளால் உண்மையை வெளிப்படுத்த முடியுமா என்ற ஒரு கேள்வியும் இதனுடன் இணைந்தே ஒலிக்கிறது. எனது கவிதைப் பிரதிகள் உண்மையை வெளிப்படுத்த முனைவதாக வெகுளித்தனமாக எப்போதும் அறிவித்து விடுவதில்லை. அந்த அசட்டு நம்பிக்கை எனது கவிதைப் பிரதிகளிடம் சிறிதும் இல்லை. அப்படி என்றால் எனது கவிதைப் பிரதிக்கும் உண்மைக்கும் ஒரு

மங்கலான உறவுகூட இல்லை என புரிந்து கொள்ள இது வாய்ப்பளிக்குமே என இந்த இடத்தில் நீங்கள் யோசிக்கலாம். அப்படி அல்ல. உண்மையோடு எனது கவிதைப் பிரதிகளுக்கு தொடர்பிருக்கிறது. அது இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் முக்கியமாக தனது கவனத்தை ஈர்க்கிறது. தூழலில் நிலவுகிற உண்மை களுக்கும் கவிதைப் பிரதிகளினுள் நிலவுகிற உண்மை களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள் வலுக்கும் போது ஒரு முறையும், மாயமான உண்மைகளை பெருக்கும்போது ஒரு முறையும் நிகழ்கிறது.

எதையும் உண்மையாக கொள்ளவுமில்லை, எந்த உண்மையையும் வெளிப்படுத்த எனது கவிதைப் பிரதிகள் பாடுபட்டு உழைக்கவுமில்லை என்றேன். இவைகளிலிருந்து மாறுபட்ட ஒன்றை செய்கின்றது. உண்மைகளை உற்பத்தி செய்கின்றன. உண்மைகளை மேலும் பல்கிப் பெருகச் செய்கின்றன. தற்காலிகமான உண்மைகள், தற்செயலான உண்மைகள், தோன்றி மறையக்கூடிய உண்மைகள், உண்மைபோல் நடித்துக்காட்டக்கூடிய உண்மைகள் என பன்மையான உண்மைகளை பெருக்குகின்றன. இந்த உண்மைகள் பிரதிக்கு புறத்தே உண்மையாக இருப்பதன் தன்மையைக் கொண்டிருப்பதில்லை. அதற்கு (பிரதிக்கு வெளியே உண்மையாக இருப்பதற்கு) வழங்கப் பட்டிருக்கும் இறுக்கமான மாறாத அர்த்தத்தை நிலையாக வைத்திருப்பவையுமல்ல. வேண்டிய நேரத்தில் தூக்கி வீசவும், வேண்டிய நேரத்தில் பொருட்படுத்தவும் போதுமான அளவிலே எனது கவிதைப் பிரதிகள் உண்மைகளை தயாரிக்கின்றன. புறச் சூழலில் உண்மை என்று நம்பும் ஒன்றால் மிக மோசமாக தாக்கப் பட்டிருக்கும் இலக்கிய மனங்களைக் கொண்டவர்கள், உண்மை என்ற ஒன்றால் பாதிக்கப்பட்டு அதிலிருந்து மீள முடியாத நிலையிலிருக்கும் புரிதலுடையவர்கள் நிச்சயமாக, எனது கவிதைப் பிரதியின் எல்லைக்குள் உருப்பெறும் உண்மைகளை, அவை உண்மைகளே இல்லை என்றே சொல்லுவார். அப்படிச் சொல்ல ஏதுவான இலக்கிய மனவெளியை, கவிதைச் சம்பவங்களின் இயங்கு வெளியை, கற்பனை என்ற மேலதிகச் சிந்தனையை (இது குறித்த கட்டுரை "மலைகள்" <http://malaiagal.com/?p=2259>, வலையில் உண்டு) பற்றி விவாதிக்க வேண்டிய தேவை இருக்கிறது.

தூழல், யதார்த்தம், உண்மை இப்படி அழைக்கப் படுகின்ற எதையாவது பிரதிபலிக்க கவிதைப் பிரதியால் முடியுமா என்ன? அதற்கு கவிதைப் பிரதி சந்தோசமாக இடந்தருமா என்ன? ஆனால், நம் ஈராயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட இலக்கியச் செயலில் பிரதிபலிக்க முடியும், வெளிப்படுத்த முடியும் என்றுதான் நம்பி வந்திருக்கிறோம். அதற்கான காரணங்கள் பல இருக்கின்றன. அதில் முக்கியமானது எதுவெனில், வெளிப்பாட்டு அம்சமாக கவிதை மாத்திரமே இருந்தது. அல்லது துல்லியமானது என கருதப்பட்டது. மருத்துவம் தொடங்கி இலக்கணம் வரை கவிதை என்று அன்று நம்பப்பட்ட ஒரு வடிவத்திலே வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

இன்று கவிதையை விடவும், தெளிவாகவும், துல்லியமாகவும் தூழலை பிரதிபலிக்கக்கூடிய தொழில் நுட்பங்கள் வந்துவிட்டன. நாவல், சிறுகதை என விரித்துக்கூறும் வாய்ப்புகளைக் கொண்ட இலக்கிய வடிவங்களும் வந்துவிட்டன. கட்டுரை, செய்தி இப்படி எவ்வளவோ ஏன் சினிமாவைக் கூட இங்கு குறிப்பிடலாம். அப்படியானால், இன்று கவிதைப் பிரதி தூழலை பிரதிபலிக்கின்ற வேலையை செய்யத் தேவையில்லை. அதுவும் மிச்சமின்றி தன்னால் செய்ய முடியாத ஒன்றை தனது தலையில் கவிதைப் பிரதி சுமக்கத் தேவையுமில்லை. அதுவும், எத்தகைய தூழல், எந்தெந்த யதார்த்தம்? எப்படியான உண்மை? போன்ற கேள்விகளை இதன் முன் எழுப்பும்போது மேலும் இவை செயலற்றுப் போவதை நீங்கள் அவதானிக்க முடியும்.

தூழலை, யதார்த்தத்தை, உண்மையை கவிதைப் பிரதி நடித்துக் காட்ட முற்படுவதாகவே இதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது, தூழலை மீண்டும் ஒரு முறை நடித்துக் காட்டுதல். ஆமாம், பிரதிபலிப்பதாக தன்னை அறிவித்துக்கொள்ளும் இலக்கியப் பிரதிகள் உண்மையில் நடிக்கின் வேலையையே செய்கின்றன. சிலபோது, காமடியனாகவும் மாறிவிட வாய்ப்புண்டு. ஆக, தூழலை பிரதிபலிப்பதற்கு, யதார்த்தத்தை மீள நடித்துக் காட்டுவதற்கு, உண்மையை வெளிப்படுத்துவதற்கு என வெவ்வேறு சாத்தியங்களும், பிரதிகளும் இருக்கும்போது கவிதைப் பிரதியை அந்த வேலைக்கு கட்டாயப்படுத்தவும் தேவையில்லை. இதற்கு மேலும், அவை சாத்தியமென்று கருதுகிறீர்களா என்ன? அப்படி எனில் இன்னும் கொஞ்சம் விரிவாக இதை விபரிக்க முற்படுகிறேன்.

கவிதைப் பிரதியின் எல்லைக்குள்ளாக இயங்கும் யதார்த்தங்களுக்கும், பிரதிக்கு வெளியே நிலவும் புறச்சூழலுக்குமான தொடர்பு எப்படிப்பட்டது. என்பதை கவனிக்கும்போது, இதை இன்னும் இலகுவாகப் புரிந்துகொள்ள வாய்ப்புகளுண்டு. கவிதைப் பிரதியில் இயங்கும் தூழல் முற்றிலும் கற்பனையின் விதிகளாலானது. அசாத்தியங்களின் இருப்புக்களாலானது. பொதுவாகச் சொன்னால் நிலவுகிற புறச்சூழலுக்கு முற்றிலும் வேறான ஒரு வேதியியலையும், கால நிலையையும், நிலவியலையும், இயங்கு முறைமைகளையும் கொண்டது. கவிதைப் பிரதியின் அகச் சூழலில் ஒருவர் நிலவில் வசிக்கலாம். சூரியனை உடைக்கலாம். கடலை ஒரு நொடியில் வற்றச் செய்து அதே நொடியில் ஊறவைக்கலாம். நிலவுகிற தூழலில் இவைகள் யதார்த்தமானவையல்ல. உண்மையானவையுமல்ல. இப்படியான ஒரு தூழலை புறத்தில் சந்திக்கவே முடியாது. இவை பிரதிக்குப் புறத்தில் அர்த்தமற்றவைகளாக இருக்கும்போது, கவிதைப் பிரதிகளில் இவைகள்தான் உண்மைகளாக இருக்கின்றன.

கொச்சிக்காய் உறைக்கும் என்பது உண்மையாக இங்கு நம்பப்படுகின்றபோது, கவிதைப் பிரதியில் இருக்கின்ற தூழலில் புனிக்கும், துவர்க்கும், இனிக்கும் அதுபோல உறைக்கவும் செய்யும். சுதந்திரமாக கொச்சிக்காய் என்னவெல்லாம் செய்ய விரும்புகிறதோ,

எந்தவகையான தன்மைகளில் மாற விரும்புகிறதோ அனைத்தும் அங்கு சாத்தியமாகிவிடுகிறது. ஆக, கொச்சிக்காய் என்பது, கவிதைப் பிரதிக்குள் உங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு சாதாரணமான ஒன்று அல்ல. குறித்த எந்த அடையாளத்தையோ உண்மையையோ அதன்மீது சுமத்த எந்த வாய்ப்பையும் தராத ஒரு பொருள். இப்போது சொல்லுங்கள், சூழலை கவிதைப் பிரதி பிரதிபலிக்கும் என்பதை எப்படிப் பார்க்கலாம். நீருக்குள் வசிப்பதென்றாலே மனிதனுக்கு எத்தனையோ ஏற்பாடுகள் தேவைப்படுகின்றன. அது போல கவிதைக்குள்ளும் இந்த உண்மைகளை வசிக்கச் செய்வதற்கான சூழலை கட்டமைக்க முடியுமென்று சொல்லக் கூடும். ஆம் அப்படி மாற்றினால் உண்மையில் அது கவிதைப் பிரதியின் சூழல் அல்ல. “அவள் நிலவுபோல அழகானவள்” இப்படி ஒரு வாக்கியம் கவிதைப் பிரதியினுள் இருந்தால், நாம் எவரும் உண்மையில் அவள் அழகானவளா என சோதித்துப் பார்க்க விரும்புவதில்லை. அழகானவள் என அது சொல்லும் இடத்திலிருந்துதான் நகருவோம். புறச் சூழலில் அவள் அழகானவள் என்று சொன்னால், கவிதைப் பிரதியினுள் எரிருந்த வாக்கியத்தை நம்பியதைப்போல எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அது தொடங்குமிடத்திலிருந்துதான் காலம் ஆரம்பிக்கின்றது.

சரி, இன்னுமொரு விசயத்தையும் இங்கு பார்க்கலாமென்று நினைக்கிறேன். கவிதைப் பிரதிக்குள் காலம் எப்படி இயங்குகின்றது என்பது இன்னும் முக்கியமான ஒன்று. புறச் சூழலில் காலத்தின் செயற்பாடும் தன்மைகளும் உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதான். அதன் ஒழுங்கு, ஒரு தொடர்ச்சி மிக அவசியமானது. வரலாறு மற்றும் புறத்தில் எதுவும் நிகழ்வதற்கான இயக்கமே இந்த காலத் தொடர்ச்சியிலே இருக்கிறது. கவிதைப் பிரதிக்குள் அப்படி ஏதுமில்லை. உதாரணமாக ஒன்றை இங்கு சுட்டிக்காட்டுகிறேன். “நாளை பூந்தோட்டத்திற்கு வா, தேனீர் அருந்துவோம்.” இப்படி யாரும் சொன்னால், நாம் நாளை அங்கு போனால் தேனீர் அருந்தலாம். அல்லது அருந்தாமலும் போகலாம். ஆயினும் இதற்கொரு காலம் நிச்சயமாக இருக்கிறது. அதாவது, இந்த வாக்கியத்தை சொன்ன அடுத்த நாள் என்பது நிச்சயமான ஒன்று. கவிதைப் பிரதியில் இந்த வாக்கியமிருக்கிறது என வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதைப் படிக்கும் அடுத்த நாள் வெளிக் கிட்டு பஸ் பிடித்து அதை எழுதியவரின் வீட்டுக்கு வாசித்த அனைவரும் போய் நிற்பார்களா என்ன? எப்போது எழுதப்பட்டது? எத்தனை வருடங்களுக்கு முன் இந்த அழைப்பு வந்தது? ஏதும் தெரிவதே இல்லை. ஆக, கவிதைப் பிரதி எப்போதும் காலத்தை குழப்பி விடுகிறது. அதாவது, கவிதைப் பிரதியினுள் இயங்கும் சூழல் என்பது, காலத்தை பொருட்படுத்துவதே இல்லை. அதை கவிதையின் விளையாட்டுக்கான ஒன்றாகவே கருதுகிறது. விளையாட்டு என்று கவிதை சொல்லுவதுதான் அதன் சீரியசான இயங்குதளம்.

ஆக, காலமும் இங்கு நிலவுகிற அர்த்தத்திலோ, தன்மையிலோ பண்பிலோ கவிதைப் பிரதியினுள் இருப்பதில்லை. ஏன் மொழிகூட இங்கு செயற்படுவதைப் போலவோ, அல்லது இயங்கும் விதிகளைப் பின்பற்றியோ கவிதைப் பிரதியினுள் இயங்குவதில்லை. இங்கு எப்படி அறிதல் வழிநடத்தப் படுகிறதோ அப்படி கவிதைப் பிரதியினுள் இருக்கும் சூழல் இல்லை. முற்றிலும் கற்பனையின் விதிகளால் நடந்தேறுகிறது. இதற்கு கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. வரையறைகள் இல்லை. என்றைக்குமான நிலையான செயல் ஒழுங்கு இல்லை. கவிதைச் சம்பவங்கள், அவற்றிடையான எதிர் கொள்ளுதல்கள், அதிலிருந்து வெளிப்படும் கருத்து நிலைகள் என தற்காலிக, தற்செயலான, அடிக்கடி உருமாறக்கூடிய செயல்களாலும், உண்மைகளாலும், தனது சூழலை அமைத்திருப்பதுதான் கவிதைப் பிரதி யாகும். அது, எந்தச் சூழலையோ, யதார்த்தத்தையோ, உண்மையையோ பிரதிபலிப்பதுமில்லை. வெளிப் படுத்துவது மில்லை. ஆனால், பிரதிக்கு வெளியே புறச் சூழலில் நிலவுகிற உண்மையை சந்தேகிக்கவும், புதுப்பிக்கவும், தடுமாறச் செய்யவுமான வழிமுறைகளை எண்ணற்ற உண்மைகளை உருப்பெறச் செய்து நக்கலடிக்கிறது.

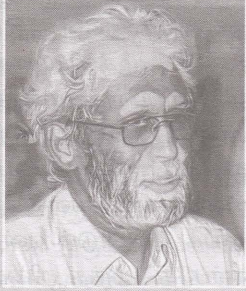
சினிப்பதற்கான பதில்களை உருவாக்குவதற்கான மனத் தயார்படுத்தலை பரிந்துரைக்கிறது. இதை எனது கவிதைப் பிரதி அறிந்து வைத்திருப்பதால், உண்மைகள் பற்றி சிறிதும் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. அனேகமாக, உங்கள் கேள்விக்கான பதிலை, வேறு திசைகளில் பயணித்தும் சொல்லியிருப்பதாகவே நினைக்கிறேன்.

நான்!

அந்தகார நடுவில்
ஆதரவற்ற கந்திகையும்
எழு முடியாத ஏக்கங்களோடு
உயர்வென்னும் அடைவு
அற்றதாகி அடைபட்டது!
விசாலித்து விண் நோக்கி
விரைந்த விஸ்வரூப
மரங்களும் கந்திகையின்
நிலை கண்டே களிப்பெய்தியது!
உயர்வைத் தடுத்த
உன்னத பலத்தையெண்ணி
உயர்ந்த உச்சிகளும்
உவகை கொண்டது!
இறுமாப்புக் கொண்டது!
அதன் அடிபாறும்
வேர்களைத் தவிர...!

— பொலிவையூர் பொன்.சுகந்தன் —

திறனாய்வின் திணறல்கள்

சி.சிவசேகரம்

இவற்கு ஈந்து உண்மதி கள்ளே சினப்போர்
இனக்களிற்று யானை இயல்தேர்க் குருசில்
நுந்தை தந்தைக்கு இவன் தந்தை தந்தை
எடுத்து எறி ஞாட்பின் இமையான் தச்சன்
அடுத்து எறி குறட்டின் நின்று மாய்ந்தனனே
மறப்புக்கழ்நிறைந்த மைந்தினோன் இவனும்
உறைப்புழி ஓலை போல

மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்து வரு வேலே.

மேற் தரப்பட்டுள்ள புறநானூற்றுச் செய்யுள் (பாடல் 220) ஓளவையார் கூறியது. பொருள் விளங்குமாறு அது சந்தி பிரித்து எழுதப்பட்டுள்ளதால் அதன் இயல்பான அகவற் செய்யுட் சந்தம் தெளிவாகப் புலப்படாது. இக் கவிதையை நான் தெரியக் காரணம், முதல் மூன்றடிகளிலும் நாம் மரபுக் கவிதையுடன் சேர்த்து நோக்கும் எதுகை குறைந்தும் அடுத்து வரும் வரிகளில் வலிதாகவும் தெரிகின்றமை மட்டுமே. பொதுவாகச் சங்கச் செய்யுள்களில் சந்தம் பேணப்படுவதையும் எதுகை மோனைகள் ஒப்பிடின் நலிந்து இருப்பதையுங் காணலாம். இன்று நாம் மரபுச் செய்யுள் என்று சொல்வனவற்றின் இலக்கண விதிகளினிற்று விலகியுள்ள செய்யுள்களையெல்லாம் புதுக் கவிதை என்று சொல்வது பொருந்துமெனின், அவ்வடிப்படையிற் தமிழின் சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் தமிழ் மரபுக் கவிதை தமிழுக்கு வருமுன்பே உருவான புதுக் கவிதைகள் எனக் கூறலாமா? அது அபத்தமானது.

தமிழில் இறுக்கமான எதுகை மோனை சீர் தளைக் கட்டுப்பாட்டுகளுடன் வந்த செய்யுள்கள் காலத்தாற் பிற்பட்டவை. வெண்பா, தமிழுக்குச் சிறப்பானதும் அகவற் செய்யுள்களை அடுத்துத் தமிழில் உருவான இறுக்கமான கட்டமைப்புடைய செய்யுள் வடிவமுமாகும். அயல் உறவுகளின் தாக்கங்களும் தமிழில் உள்ள வெவ்வேறு யாப்பமைதி கட்டு உதவியுள்ளன என்று நினைக்கிறேன்.

கால நகர்வில் மரபுச் செய்யுள் என்ற பெயரிற் குறிப்பிட்ட சில வகையான செய்யுள் வடிவங்களே கற்றோரால் ஏற்கப்பட்டன. அதன் பின்பு, செய்யுள் பற்றிய விரிப்பானதொரு பார்வை தமிழ் ஆக்க இலக்கியத் துறையில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியது. எவ்வாறாயினும், அதற்கு வெளியே நாட்டார் பாடல்கள் வடிவில் மக்கள் செய்யுள் வடிவங்கள் தமக்கான ஒரு இடத்தையும் தமது இருப்பையும் பேணின. அவற்றை எவரும் புதுக் கவிதை என அழைத்ததில்லை.

அஸ்வத்தாமன் என்பார் ஜீவநதி கவிதைச் சிறப்பிதழில் (75, ப.156-160) எழுதியுள்ள கட்டுரையின் தலைப்பு “நவீன கவிதை குறித்த திறனாய்வுகள் - அறிமுகக் குறிப்புக்கள்” இருப்பினும், கட்டுரை புதுக் கவிதை பற்றியே பேசுகிறது. தமிழிற் புதுக் கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றி அதிலுள்ள குறிப்புகள் ஏலவே வேறு பலர் எழுதியவற்றின் மறுவார்ப்புகளே. கட்டுரை, ஏனோ, புதுக் கவிதை என்றால் என்ன என்று சொல்லத் தவறுகிறது. நாம் விளங்கவுகந்தது ஒன்றுண்டு. மேற்குலகின் கவிதைப் போக்கு (குறிப்பாகக் கொலனிய இந்தியாவில் அறியப்பட்ட ஆங்கில இலக்கிய வழிக் கவிதைகள்) ஒரு புறமும் மரபுச் செய்யுள்களின் பொதுவாகப் பேண வேண்டிய கறாரான கட்டமைப்பும் சிலருக்கு மரபினின்று விலகும் தேவையை ஏற்படுத்தின. எனினும் செய்யுள் மரபினின்று விலகாது நவீன, முற்போக்குச் சிந்தனைகளைச் செய்யுளில் வழங்க இயலும் என்பதற்குப் பாரதிக்குப் பின், பாரதிதாசன் முதல் குலோத்துங்கன் (வா.செ. குழந்தைசாமி) வரை, நல்ல பல உதாரணங்களைக் கூறலாம். பல சிறந்த கவிஞர்களைப் பொருட் தேவை சினிமாத்துறைக்குத் தள்ளியது. சென்ற நூற்றாண்டில் இலங்கையில் அதிகம் பேசப்பட்ட கவிஞர்களான முருகையன், மகாகவி, நீலாவணன் ஆகியோர் மரபுச் செய்யுளை விட்டு விலக மறுத்த நவீன கவிஞர்களாவர்.

ஜீவநதியின்
கவிதைச் சிறப்பிதழ் - ஈழம்
75 ஆவது இதழில்
அஸ்வத்தாமன்
எழுதிய
“நவீன கவிதை
குறித்த திறனாய்வுகள் -
அறிமுகக் குறிப்புகள்”
கட்டுரைக்கான
எதிர்வினை

புதுமைப்பித்தன் தான் எழுதியதைப் புதுக் கவிதை, என என்றுமே கூறவில்லை. அக்காலத் தமிழகத்தின் புதுக்கவிதையாளர்களை விடக் கவித்துவமாக எழுதிய அவர் தன்னை ஒரு கதாசிரியனாகவும் விமர்சகனாகவும் காட்டிக் கொண்டளவுக்குக் கவிஞனாக அடையாளங் காட்ட முயலவில்லை. மரபுச் செய்யுள்களின் மீது தனது அங்கதச் சுவையைச் செலுத்தி அவர் எழுதியவை சிறப்பானவை. பாரதியின் வசன கவிதை அமெரிக்க வசன கவிதையாளர் வோலர் விற்றமனின் எழுத்துக்களால் ஊக்கம் பெற்றது. விற்றமனோ பாரதியோ தமது எழுத்துக்களைப் புதுக் கவிதை என அழைத்ததில்லை. உண்மையில், அவர்கள் எழுதியவை, கவித்துவ மிக்க உரைநடை ஆக்கங்களே. பாரதி தனது வசன கவிதைகளை மேலும் விருத்தி செய்ய முயன்றதாகவும் தெரியவில்லை.

எனவே, புதுக் கவிதை என்பது, மேற்காலகில் குறிப்பாக ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகளில் விருத்திபெற்ற மரபுசாராக் கவிதையின் அருட்டுணர்வின் விளைவானது என்பதை ஐயுறு நியாயமில்லை. தமிழிற் புதுக் கவிதை எழுதியவர்கள் ஆங்கிலத்தில் வந்தவற்றை முன் மாதிரியாக்கியதன் விளைவு கவிதையின் உருவத்திலும் எழுத்து நடையிலும் உள்ளடக்கத்திலும் புலனானது. எந்தளவுக்குத் தொடக்கக் கால நாவல்களும் சிறுகதைகளும் தமிழ் ஆக்க இலக்கிய மரபின் இயல்பான வளர்ச்சிகளாக அமைய வில்லையோ, அதே அளவுக்குப் புதுக் கவிதையும் தனது சூழலினின்று விலகி இருந்தது. காலப் போக்கிற் புனைகதை தனது மண்வாசனையையும் தனக்காக சமூக அடையாளத்தையும் விருத்தி செய்தது போலப் புதுக்கவிதையிலும் நடந்தது.

புதுக்கவிதை தமிழகத்தில் உருவான காலமும் “கலை கலைக்காக” என்ற இயக்கம் 1950களில் உலகளாவி எழுந்த முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்திற்கு மாற்றாக சி.ஐ.ஏ. நிதியுடன் “என்கவுண்டர்” சஞ்சிகை போன்ற முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்ட காலமும் ஒன்றாக அமைந்தமை, எதையும் நிறுவாவிடினும், சில ஐயங்களை இயல்பாகவே எழுப்புகிறது. எவ்வாறோ, சமூக அக்கறையுடையதும் சமூக நீதி பற்றிப் பேசுவதுமான இலக்கியங்கள் எழுச்சி பெற்ற ஒரு காலத்தில், சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் மலிந்த ஒரு சமூகத்தின் படைப்பாளிகள் சிலர், சமூக அக்கறையற்ற உள்மனத் தேடல்களையும் சில சமயம் இடதுசாரி எதிர்ப்பையுங் குறிக்கும் கவிதைகளை எழுதப் புதுக் கவிதையை நாடியமை தற்செயலானதாயிருக்கலாம். ஆனால், அதில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியேரது சமூகப் பார்வைக்கு முரணான ஒரு பார்வை புதுக் கவிதையிற் தலைநீட்டிய போது புதுக் கவிதையின் விமர்சகப் பிரமுகர்கள் வெகுண்டு அதைத் தாக்க முற்பட்டமையை நாம் எவ்வாறு விளங்குவது?

கைலாபதி மட்டுமன்றிக் கவிஞர்கள் மகாகவியும் முருகையனும் புதுக் கவிதையை நிராகரித் தோரே. கைலாசபதி முன்வைத்த காரணங்கள் புதுக் கவிதையின் உள்ளடக்கம் சார்ந்தவை, அந்த நிலை தமிழகத்தை விடச் சிறப்பாக

இலங்கையிலே மாறத்தொடங்கியது. ஈழத்துப் புதுக் கவிதையின் சீரிய முன்னோடிகளில் எவருமே தமிழகப் புதுக் கவிதையைச் சார்ந்து இங்கு கவிதை படைக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. மரபை அறிந்து அளவுடன் விலகியவர்கள் உள்ளனர். மிகவும் விலகி எழுதினோரும் உள்ளனர். எனினும் தமிழகப் புதுக்கவிதையாளர்கள் அடையாளங் காட்டத் தவறிய “பேச்சின் சந்தம்” என்ற கருத்து இலங்கையிலேயே முதலிற் கூட்டிக்காட்டப்பட்டது.

இன்று வெளிவரும் பெரும்பாலான புதுக் கவிதைகள், ஒழுங்காக அமையாத வாக்கியங்களின் வெட்டி அடுக்கப்பட்ட சொற்குவியல்களே. இப் பிரச்சனை, உள்ளடக்கத்தை விட முக்கியமாக, அழகியல் பற்றியது. அது இந்தக் குறிப்பிற்கு முக்கியமானதல்ல. கவனிக்க முக்கியமானது என்னவென்ற, தமிழிற் புதுக் கவிதை என்பது அன்று எதையோ வித்தியாசமாகச் செய்கிற முனைப்பைக் காட்டியளவுக்கு எதையாவது சமூகப் பயனுறு வழங்க வேண்டும் என்ற முனைப்பைக் காட்டவில்லை என்பதே. அந்த நிலையிலேயே கைலாசபதியின் கடுமையான விமர்சனம் எழுந்தது.

கட்டுரையாசிரியரின் நோக்கம் புதுக் கவிதை என்றால் என்ன என்ற தெளிவை வாசகர்கட்கு வழங்குவதல்ல. இடதுசாரிகள், குறிப்பாகக் கைலாபதி, அதை நிராகரித்ததை அதற்கான கால இடச் சூழல்களினின்று பெயர்த்து ஒரு குற்றச்சாட்டாக முன் வைப்பதை விடப் புதுக் கவிதையின் விருத்தியும் திறனாய்வு நோக்குகளும் எவ்வாறு தத்தம் காலத்துடன் ஒன்றியமைகின்றன என இக் கட்டுரையில் எங்கும் அறிவது கடினம். ஏனென்ற, பல நூலாசிரியர்களதும் நூல்களதும் பட்டியல்கள் உள்ளனவே ஒழிய, நூல்கள் கூறுவன பற்றியோ கூறிய வற்றின் ஏற்புடைமை பற்றியோ விளக்கக் கட்டுரையாளர் சொற்ப அக்கறையுங் காட்டவில்லை. இத்தனை நூல்களையுங் கற்றறிந்த அவர் தமிழ்ப் புதுக் கவிதையின் அல்லது அதன் பல்வேறு வடிவங்களில் முக்கியமான வற்றின் அடிப்படைப் பண்புகளை முன்வைத்துத் தன்னுடைய கட்டுரையை எழுதியிருப்பின், புதுக் கவிதை பற்றிய பல்வேறு பார்வைகளையும் அவற்றின் பெறுமதியையும் அவர் தன் உலக நோக்கிற்கமைய வாசகர்கட்கு வழங்கியிருக்கலாம். ஆனால் இக் கட்டுரையின் பட்டியல்களையும் சில கவிஞர்கள் பற்றிய கருத்துக்களையும் விலக்கினாற் தெரிவது, கைலாசபதியின் மதிப்பீட்டை அதன் காலச் சூழலுக்கு வெளியே நிறுத்திப் பண்டிதர்களதும் இடதுசாரிகளதும் நிலைப் பாடுகளைச் சமன்படுத்திக் கனகசபாபதி என்பாருடைய கருத்துக்களைக் கொண்டு கைலாசபதியின் கருத்தை மறுப்பது மட்டுமே. கனகசபாபதியின் தகைமைகள் பட்டியற்படுத்தப்படுகின்றன. நமக்கு முக்கியமானது அவருடைய சொற்களின் செம்மையே.

சங்கக் கவிதைகளைப் புதுக் கவிதையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குவதன் சங்கடம் இரண்டிற்குமிடையே வரலாற்றுத் தொடர்போ சமூகச் சூழல்களின் உடன் பாடோ இல்லாமை மட்டுமல்ல. சங்கச் செய்யுள்கள் ஒழுங்கான சந்த அமைப்பைத் தேவை கருதிப் பேணின.

புதுக்கவிதையாளர்கள் சிலர், நான் ஏலவே கூறியவாறு, மரபின் பல கூறுகளை ஏற்றுச் சிலவற்றைப் புறக்கணித்தோராவர். இன்றைய புதுக் கவிதை எனும் வரையறைக்குள் அவை வருமா என்பதும் கேள்விக் குரியது. ஒரு “புதுக் கவிதையில்” அறுசீர்விருத்தத்தின் சாடை இருப்பதாகத் தமிழவன், சிவராமகிருஷ்ணன் எனும் இருவர் நடத்திய “படிகள்” சஞ்சிகையில் ஒரு விமர்சகர் ஆட்சேபித்ததாக நினைவுண்டு. புதுக் கவிதை என்றால் என்னவென்று விளங்காமல் “மரபை” மீறுவது எல்லாமே புதுக் கவிதை என்று கொள்ளும் குழப்பமே இன்றுவரை நிலவுகிறது. எனினும் பேச்சின் சந்தத்தை உள்வாங்கி எழுதுவோர் உள்ளனர். படிமங்களே கவிதை என்ற குழப்பத்திலிருந்து விடுவிப்பு 1970 களிலேயே ஏற்பட்டாலும், படிமக் குவியல்களையே கவிதையாக்கும் போக்கு ஒன்று இலங்கையில் உருவானது. இவ்வாறு புதுக் கவிதை என்பது தெளிவாக வரையறுக்கக் கூடிய பொதுப் பண்புகளைக் கொண்டதாக இருக்கவில்லை. வலிந்து தேடுகிற வரலாற்றுப் பொதுமைகளும் மரபுடனான உடன்பாடுகளும் எவ்வளவு செல்லுபடியானவை என்பதைச் சமகாலப் புதுக் கவிதைகளை ஒப்பிட்டால் விளங்கும்.

கைலாசபதி புதுக் கவிதையை நிராகரித்தார். கவனமாக மீள்பரிசோதித்த பின் அதை ஏற்றார். அவருடைய காரணங்கள் நேர்மையானவை. எவரும் உடன்படுவதும் உடன்படாததும் வேறு விடயங்கள். கட்டுரையாளரின் அக்கறை, புதுக் கவிதை பற்றியும் அதன் பெறுமதியை மெச்சியும் யார் யார் எழுதினார்கள் என்று பட்டியல் போடுவதற்குப் புதிலாக, விரும்பினால், ஏன் கைலாசபதியின் வாதங்கள் செல்லா என விளக்குவதும் புதுக் கவிதை பற்றிய திறனாய்வு நோக்குக்களின் சாராம்சத்தைப் பொழிப்பாக வழங்குவதுமாக இருந்தாற் பயனுள்ளதாக இருந்திருக்கும்.

கட்டுரையில் வருகிற பட்டியலில் உள்ள ஆக்கங்களில் எத்தனை புதுக் கவிதை பற்றிய திறனாய்வுகள் என்று கவனித்தாற், கட்டுரையாசிரியர் அவற்றின் கணிசமான ஒரு பகுதியையேனும் வாசித்திருப்பாரா என்ற கடும் ஐயம் எழும்.

எனது கட்டுரை ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள் முந்தியது. அதிற் பிரமிளின் படிமங்களின் செய்நேர்த்தியின்மையை விளக்கியே அவற்றின் செய்நேர்த்தியின்மை பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். அக் கட்டுரையை என் பாடசாலை நண்பரான பிரமிள் (அப்போது த. சிவராமலிங்கம்) காண்ப பல காலமெடுத்தது. என் விமர்சனங்கட்குப் பதில் எழுதாமல் ஒரு நீண்ட தனிப்பட்ட வசைக் கவிதையை எழுதியிருந்தார். புலவர் காளமேகம் புதுக் கவிதை எழுதியிருந்தால் கொஞ்சங் கூடிய நிதானத்தோடு எழுதியிருப்பாரென நினைக்கிறேன். இப்போது பிரமிள் உயிரோடு இல்லை. எந்தப் புதுக் கவிதை நிபுணரும் என்னுடைய கருத்துக்களை நேர்மையாக விமர்சித்து எழுதினால் நான் நன்றியுடையவனாய் இருப்பேன். ஏனென்றாற் கனதியான மறுப்புக்களை நான் கண்டுபல காலம்.

“சிவசேகரம் முதலானோர்” என்று பிரமிள் தொடர்பிற் குறிப்பிடும் கட்டுரையாளர், சிவசேகரத்தை

அடுத்த இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம்... ஆனோர் யாரெனவும் அவர்கள் எவ்வாறு நானே பயன்படுத்தாத “செய்நேர்த்தியற்ற படிமங்கட்கூடாகக் கட்டுண்டவை” என்ற எளிதில் விளங்க இயலாத சொற்கோவையை எங்கே எப்போ முன்வைத்தனர் எனவும் கூறின் உதவியாயிருக்கும்.

எதை எழுதினாலும் கவனித்து எழுதுவது நல்லது. “நா. வானமாமலை சர்ரியலிசம் நியோ பிராய்டிசம் எக்சிஸ்டென்ஷலிசம் மார்க்சியம் முதலான பிற்போக்குத் தத்துவங்களை உள்வாங்கி புதுக்கவிதை இயங்குகிறது” என்று சொன்னதாகக் கட்டுரையாளர் கூறுகிறார். இவ்வளவு கோளாறான ஒரு வாக்கியத்தை வானமாமலை நித்திரைக் குழப்பத்திற் கூட உதிர்ந்திருக்க மாட்டார்.

“... அண்ணாந்து

கொட்டாவி விட்ட தெல்லாம் கூறு தமிழ்ப்
பாட்டாச்சே

முட்டாளே இன்னமுமா பாட்டு”

என்று புதுமைப்பித்தன் சொன்னது அவர் காலத்துப் பழைமவாத மரபுக் கவிதைகள் பலவற்றுக்கு மட்டுமல்லாமல் இன்றைய புதுக் கவிதைகளில் ஏராளமானவற்றுக்கும் பொருந்தும். அதை விடப் பொருத்தமாக, அவர் இன்றிருந்தால்

“...எண்ணாமல்

எதையெதையோ எல்லாம் எழுதல்
விமர்சனமாச்சே

இதற்கப்பால் இனிவேண்டாம் பேச்சு”

என்று நமது திறனாய்வுத் திறன் பற்றி எழுதியிருக்க மாட்டாரா?

இறுதியாக, அரைகுறையாக விளங்கிய பல வேறு விடயங்களைச் சில சமயங்களிற் சொந்தக் கண்டுபிடிப்புக்கள் போலவும் ஸ்ற்றக்ரலிசம், எக்சிஸ்டென்ஷலிசம், போஸ்ட் மொடேனிசம் (பின் நவீனத்துவம் எனப்படும் நவீனத்துவ மறுப்புக் கொள்கை), ஹைக்கூ ஆகியவற்றின் வரிசையிற் தமிழகத்தின் பல ஆய்வாளர்களும் படைப்பாளிகளும் தாமும் குழம்பிப் பிறரையும் குழப்ப முயன்றுள்ளனர். எல்லாற்றிந்த தோரணையில் அதிகாரத் தொனியிற் பேசுகிற காவியடுக்காத கம்யூனிச விரோதச் சாமியார்களை வழிபடும் போக்கு இலங்கைக்குப் புதிதல்ல. அவரவர் காலங்களிற் தோலுரித்துக் காட்டிய பலவேறு போலிகள் உத்தமமான உன்னதமான சிந்தனையாளர்களாக ஏன் இங்கு மீளவும் முன்னிறுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதனையும் மேற்குலகிலேயே சாமதி கட்டிய சிந்தனைகள் தமிழகத்தின் வழியே நம்மிடை வந்து அவற்றை முறையாக அறியாதோரார் பரப்பப்படுகின்றன என்பதையும் மிகுந்த கவலையுடனேயே நோக்குகின்றேன்.

இக் கட்டுரை ஒரு அறிமுகக் குறிப்பு எனப்படுகிறது. எத்தனையோ விடயங்கள் அறிமுகக் குறிப்புக்களாகவே புதைகுழிக்குப் போகின்றன. அதையுங் கவலையுடனேயே நோக்குகின்றேன்.

கட்டுரையாளர் புதுக் கவிதை பற்றிய தனது விளக்கத்தை விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எழுதி நமது திறனாய்வுத் துறையின் சாப விமோசனத்துக்குத் தன்னாலான பங்களிப்பை வழங்குவாரா?

சந்தங்களினூடே பிராவாகிக்கும் பிரபஞ்ச சுருதி...

“ஓம்” எனும் நாதம் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் சுருதி. அந்த ஓம் எனும் நாதம் மானிட வாழ்வியலில் தனித்துவமான ஓர் இடத்தினைக் கொண்டது. ஓம் எனும் உச்சரிப்புடன் ஆரம்பிக்கும் எந்தவொரு விடயமும் சித்திப்படையும் என்பது மரபுவழிப்பட்ட நம்பிக்கை.

பிரபஞ்ச சுருதி கவிஞர் குப்பிழான் ஐ.சண்முகத்தினுடைய கவிதைப் பிரவாகம். முப்பது கவிதைகளைத் தாங்கிய வண்ணம் வெளிவந்திருக்கின்ற இத்தொகுப்பு நிலைமாறு காலமொன்றின் புதிய வரவாக அமையப்பெற்றுள்ளது. ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில், “ஒரு பாதையின் கதை”, “உதிரிகளும்”, “கோடுகளும் கோலங்களும்”, “சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ஊடாகவும் “அறிமுகங்களும் குறிப்புகளும்” எனும் கட்டுரைத் தொகுப்பினூடாகவும் பல்தரப்பட்ட உதிரிக்கட்டுரைகளினூடாகவும் நன்கறியப்பட்ட மூத்த இலக்கியப் படைப்பாளியாகிய குப்பிழான் ஐ.சண்முகன் அவர்கள் இத்தொகுப்பினூடாக கவிதைமீதான தன் ஆளுமைப்பதிவுகளை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். இத்தொகுப்பிலுள்ள பல கவிதைகள் மரபுநிலைப்பட்ட தன்மை கொண்டனவாக அமையப்பெற்றிருப்பினும் எளிமைத் தன்மையோடும் சந்தச் சிறப்புடனே தான் சொல்ல முற்பட்ட கருத்தியலை வாசகர் நெஞ்சில் உணர்வு நிலையோட தொற்றவைக்கும் பாங்குடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

ஒரு கவிதை நல்ல பொருளில் அமைவதால் மட்டும் அது சிறப்படைவ தில்லை. அதில் அமையும் சொற்செட்டு, ஓசை, உணர்ச்சி முதலானவை ஒருமுகமாக அமையப்பெற்றுமிடத்தே அது சிறந்த கவிதையாகின்றது. அவ்வகையில் குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் அவர்களுடைய கவிதைகள் தேர்ந்த சொற்களைக் கொண்டமைந்தனவாகவும் ஓசைநயம் மிக்கனவாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

அந்தி நேரம் வந்தது

ஆலய மணி ஒலித்தது

சாந்தி நெஞ்சில் பிறந்தது

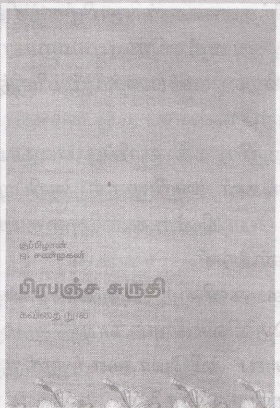
சக்தி உடலில் செறிந்தது

துன்பம் எங்கு சென்றதோ

தூய இன்பம் சுரந்தது

அன்பர் கருளும் அண்ணலால்

அழியாக் கவிதை பிறந்தது.

என்றவாறு வாழ்வியலின் நிலைமாறு தன்மையினை எடுத்துக்காட்டி, நம்பிக்கை ஒளியின் பின்னால் அழியாக் கவிதைகள் பிறப்பெடுக்கும் செய்தியினைக் கூறியுள்ளார்.

ஒரு சோகக் கவிதை என்னும் கவிதையின் வாயிலாக வாழ்வியலின் யதார்த்தத்தை சொற்சித்திரமாக வாசகர் நெஞ்சில் தன் உணர்வலைகளைத் தொற்றவைத்திருக்கும் கவிஞரின் கவித்துவம் போற்றுதற்குரியது. ஏழ்மை வாழ்வின் ஏக்கங்களையும் அதன் தாக்கங்களையும் கண்முன்னே உலாவ விட்டிருப்பது சிறப்பிற்குரியது.

சோகக்கவிதையொன்று நான் பாடப் போகின்றேன் - நோகும் மன யாழின் மீட்கும் துயர்க்குரலாய்
சோகக் கவிதையொன்று நான் பாடப் போகின்றேன் என்றுதன் சோகம் பாட முற்பட்ட கவிஞர்,

அன்னையவள் துயர் கண்டமுதேன்
ஆங்கு அவளின்
எண்ணத்தை ஈடேற்றும் ஏலாமைக்காய் அமுதேன்
மெலிந்து விட்ட அவருடம்பின் நரம்புகளைப் பார்த்தமுதேன்
வறுமையினால் உருக்குலைந்த வாழ்வை நினைத்தமுகிறேன்
எண்ணி எண்ணி அமுதேன் நான் ஏங்கி ஏங்கி அமுதேன்...
என்றவாறு வாழ்வியலின் தரிசனங்களை நிதர்சனமாய் கவிதை மொழியின் வழியே எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

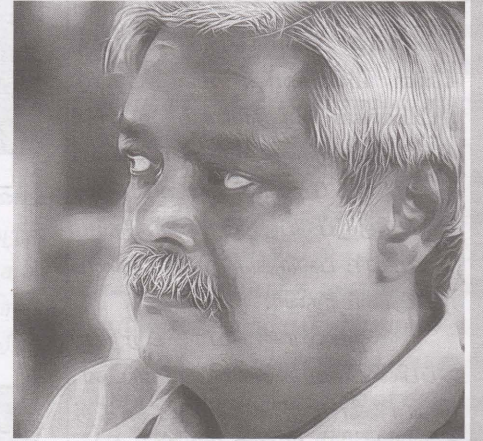
வேலை தேடும் வேலை என்னும் கவிதையிலே வேலைக்காய் நம்மவர்கள் படும் பாடுகளை உணர்வுபூர்வமாய்ப் பதிவு செய்துள்ளார்.

வேலை தேடி நான் ஓடுகின்றேன்
வேளை வரவில்லை வேலை செய்ய
நானை என்றவர் சொல்லி விட்டார்
நானும் நம்பித் திரும்பிவிட்டேன்

ஆளைப் பார் அதி அபசகுனம்
ஆன வேலைக்கு உதவாதென்றார்
தோளைப்பார் தோலாய்க் கிடக்குதப்பா
தோதில்லை இந்த வேலைக் கென்றார்.
என்றவாறு மானிட அவலத்தைப் பாடியுள்ளார்.

“... காதருகில்
மெதுவாய் மிகமெதுவாய்
நாணத்தின் கிசுகிசுப்பு
ஒலி எழுப்பும் சிறு சிரிப்பு
..... பேரமைதி.....
வளையொலி
இன்பத்தின் முனங்கலொலி
ஆழ்துயிலின் மூச்சோசை...”

என்று பிரபஞ்ச சுருதியிலே வாழ்வியல் யதார்த்தத்தைக் கூறிச் செல்லும் கவிஞர் தன் எண்ண அலைகளை தேர்ந்த சொற் பிரவாகங்களின் வழியே குவித்துத் தந்திருப்பது மிகுந்த கவனத்திற்குரியது. “ஓம்” எனும் பிரபஞ்ச சுருதிக்கு எவ்வளவு வீச்சான ஆற்றல் இருக்கின்றதோ அவ்வாறான வீச்சான ஆற்றல் குப்பிழான் ஐ.சண்முகத்தின் பிரபஞ்ச சுருதி கவிதை நூலுக்கும் உண்டு என்பது திண்ணம்.

நூல்
பிரபஞ்ச சுருதி
(கவிதை நூல்)

வெளியீடு
சித்தம் அழகியார்

விலை - 200/-

பக்கம் - 62

தன்வரலாறு கூறும் சிறுகதைகள்:

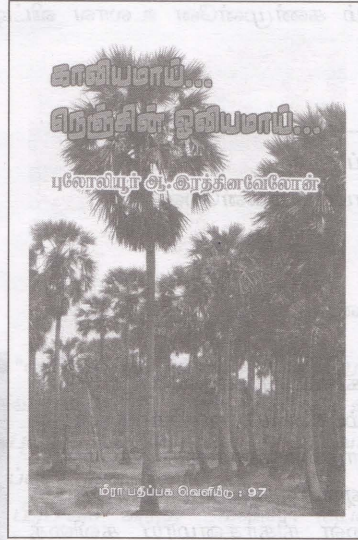
“காவியமாய்... நெஞ்சின் ஓவியமாய்...”

சிறுகதைத்தொகுதி பற்றிய வாசகர்நிலை மனப்பதிவுகள்

“காவியமாய்... நெஞ்சின் ஓவியமாய்...” எனும் சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியர் புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் அவர்கள் மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக எழுத்துலகில் உலா வருபவர்; “மீரா பதிப்பகம்” மூலம் பல நூல்களை (நூறு நூல்களுக்கு மேற்பட்ட) வெளியீடு செய்து வருபவர்; வடமராட்சி மண்ணின் இயல்பான வாழ்க்கைக் கோலங்களை மண்ணின் மணத்தோடு நுட்பமாகச் சித்திரிக்கும் ஆற்றல் கைவரப்பெற்றவர்; இவை எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக ஏனையோரையும் மதித்துப் பேணும் மனித நேயம் பூண்டவர்; பலருக்கு இனிய நண்பராக அமைந்தவர்.

நூலாசிரியர் பற்றிய இப்பின்னணிக் குறிப்புகளுடன், அவர் எழுதிய சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல் பற்றிய குறிப்புகளை எழுதுவதில், அகவயத்தன்மை குறுக்கீடு செய்து விடுமா என்ற ஐயம் இதனைப் படிப்பவர்களுக்கு எழலாம். ஆனால், வாசகர்நிலை மனப்பதிவுகளாக இக்குறிப்புகளை எழுதும் போது, இக்குறுக்கீடு குறித்து நான் அதிகம் பெரிது படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்பதை முதலில் இங்கு குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும். இந்த வடமராட்சி மண்ணின் மணத்தை நுகர்ந்து, வாழ்வியற் கோலங்களை நெஞ்சில் நிறைத்து, இம்மண்ணில் வாழும் மாந்தர்களின் பண்புகளையும் நுட்பமான வாழ்வியல் அம்சங்களையும் தரிசனம் பெறும் வாய்ப்புக் கிடைத்தவன் என்ற வகையிலும் இச்சிறுகதைத் தொகுதி பற்றிய எனது மனப்பதிவுகள் நிறைவைத் தருகின்றன.

இலக்கியப் படைப்பு

வெளியீடு
மீரா பதிப்பகம்

விலை - 375/-

பக்கம் - 168

ஒன்றையோ அல்லது கலைப் படைப்பு ஒன்றையோ நயப்பதற்கு, படைப்பு வகைமை குறித்த இலக்கண மரபுகள் பற்றிய அறிவு துணை செய்யும். அவ்வகையில், சிறுகதை ஒன்றின் சிறப்பை நிர்ணயம் செய்துகொள்ளலிலும் சிறுகதை இலக்கண மரபுகள் பங்களிப்புச் செய்யும். சிறுகதை என்பது சிறிய அளவிலான கதையன்று, அது சிறுகச் சொல்லி உச்ச அளவிலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் ஓர் உரைப்படைப்பு என்றும் பெரும்பாலும் ஒரு மையக் கருவினை அல்லது ஒரு நிகழ்ச்சியின் அனுபவத்தை விபரிக்கும் இலக்கிய வகை என்றும் கூறுவர்.

ஒரு மையக் கருவினை அல்லது ஒரு நிகழ்ச்சியின் அனுபவத்தை விபரிக்கும் நிலையில், அந்த அனுபவத்தின் அடியாகத்

தோன்றும் உணர்வு நிலையையோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தின் மனோநிலை தொடர்பான அதன் இயக்கத்தையோ கலாபூர்வமாகச் சித்திரிப்புச் செய்வதில், குறித்த உணர்ச்சியை அல்லது மனநிலையை வார்த்தைகளாற் சுட்டிக்காட்டாது, கதையினைப் படிக்கும் வாசகர்களிடத்து, அவர்கள் அறியாமலே, அந்த உணர்வுநிலையைத் தொற்ற வைத்தலே சிறந்த சிறுகதையின் பண்பு என்பர். இவ்வகையில் சிறுகதையின் முடிபிலுள்ள திருப்பமும் (twist) சிறுகதை முழுவதிலும் விரவியிருக்கும் ஒருமை விளைவும் (unity of effect) சிறந்த சிறுகதையின் இலக்கணங்களாக அமைபவை ஆகும். அதேவேளை, பின்னணி, பாத்திரப்படைப்பு, கதைப்பின்னல், நோக்குநிலை, உரிப்பொருள், குறியீடு என்பன ஒரு சிறுகதையின் கூறுகளாகும். இக்கூறுகள் எல்லாம், ஒன்று மற்றொன்றோடு இணைந்து செயற்பட்டு, சிறுகதைக்கு ஒரு வடிவத்தையும் (form) ஓர் அமைப்பினையும் (structure) தருவதோடு, ஒருமுக விளைவையும் (unified effect) கொடுக்கின்றன. ஒருமை விளைவை ஏற்படுத்துவதான சித்திரிப்பினூடாக, சிறுகதையின் முடிபிலுள்ள எதிர்பாராத திருப்பத்தின் வழியே ஏற்படுத்தப்படும் தனித்துவமான தாக்க முழுமையே சிறுகதையின் பிரதான நோக்கில் வெற்றியைத் தரும்.

சிறுகதை பற்றிய இலக்கண வரம்புகளுக்குள் நின்று இத்தொகுதியில் அடங்கியிருக்கும் ஒன்பது சிறுகதைகளையும் தனித்தனியாக நோக்கும்போது, அவை ஒவ்வொன்றும் ஒருமைவிளைவை ஏற்படுத்தும் வகையிலான சித்திரிப்

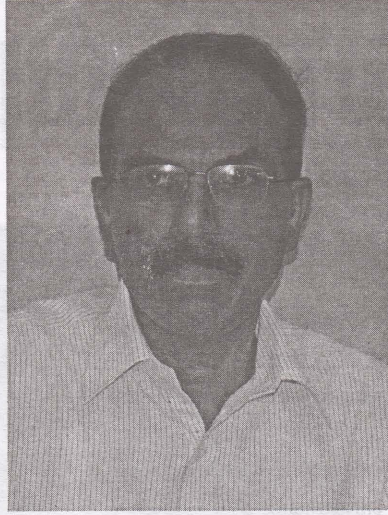
பாகப் பெரும்பாலும் அமைவதைக் காண் லாம் . அதே வேளை, இக்கதைகளுள் பலவற்றின் முடிப் பிலுள்ள திருப்பம் கதைக்கான மையக் கருவை வெளிச் சம் போட்டுக் காட்டுவதையும் அவதானிக்கலாம். ஆனால், ஒன்றாக, ஒரே மூச்சில் இச்சிறு கதைகள் அனைத்தையும் படிக்கின்றபோது, ஒரு குறுநாவலைப் படிப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படு கின்றது. இதற்குக் காரணம், பல கதைகளினதும் பின்னணியும் பாத்திரப்படைப்பும் கதைப் பின்னலும் ஒத்தவையாக இருப்பதே ஆகும். எனினும், இச்சிறுகதைத் தொகுதி என்ன நோக்குநிலையில் எழுதப்பட்டது என்பதை இந்நூலின் ஆசிரியரின் கூற்றிலிருந்தே அறிந்து கொள்ள முடியும்:

“எனது சாதாரணமான வாழ்வியலினூடே நான்கு தசாப்தங் களாக எமது சமூகத்தில் நிகழ்ந்த மாறுதல்களை, மேற்கிளம்பிய வெளிப்பாடுகளை இச்சிறுகதை களில் சித்தரிக்க நான் எத்தனித் துள்ளேன். அந்தவகையில் எனது வளரிளம் பருவம் முதல் அகவை 52 வரை நிகழ்ந்த சம்பவங்களினூ டாக இக்கதைகள் நகர்கின்றன.”

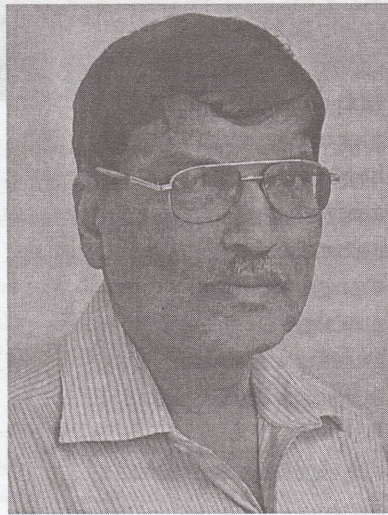
இந்நோக்குநிலை பற்றிய தெளிவுடனேயே இக்கதைகள் எழுதப்பட்டிருப்பதனால், “இக் கதைகளில் பெரும்பாலானவை ஒற்றைத் தளத்தில் நிகழ்பவை” என ஆசிரியரே ஒப்புக்கொள்கின்றார்.

இத் தொகுதியிலுள்ள அனைத்துச் சிறுகதைகளிலும் கதை சொல்லியே பாத்திரமாக விளங்குவதோடு, தன்மைக்கூற்று நோக்குநிலையில் இக்கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. இத்தன் கூற்று நோக்குநிலைச் சித்திரிப்பில், சிலவேளைகளில் “கதை சொல்லி” அப்பாவித்தனமான ஒரு சிறு வனாகவும், சிலவேளைகளில் நனவோடை உத்தியிலும் கதை சொல்வதை அவதானிக்க முடியும். இத்தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதை களிலும் இந்நூலின் ஆசிரியர் பல சந்தர்ப்பங்களில் விடைகாண

முடியாத பல சந்தேகங்களைத் தன்னுள் எழுப்புகின்ற அப்பாவிச் சிறுவனாக விளங்குவதையே காண்கின்றோம். சமூகத்தில் சாதியத்தினது வேர்களின் மூலங்களையும் பாலியல் உந்தல் களையும் விளங்கிக்கொள்ளாத பத்துப்பதினொரு வயதுச் சிறுவ

னாக கதாசிரியர் தன்னை இனங் காட்டிக் கொள்ளும்போது, அந்த “அப்பாவித்தனம்” ரசிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால், நாற்பது வருட வாழ்வியலில்

ஏற்பட்டுவிட்ட மாற்றங்களின் பின்பும், “சாதியம்” நீறுபூத்த நெருப் பாக சுவாலைவிட்டு எரிவதை குறியீட்டுப்பாங்கில் உணர்த்தும் போது, இச்சிறுகதைத்தொகுதி யின் மொத்த உரிப்பொருளே “சாதியத்தின் அவலம்” தான் என்பதை நாம் அடையாளப்

படுத்திக்கொள்ள முடிகின்றது.

சாதியத்தின் தாக்கத்தால் கல்வி வாய்ப்பை இழந்து ஊரை விட்டுச் செல்லும் பூங்கொடியை நேற்றைய காற்றாய் நினைவுகூரும் கதாசிரியர், தனது குடும்பத்தில் வேராகி நின்ற அம்மா, ஊருக்கும் வேராகி நின்றார் என்பதை, அதே பூங்கொடிப் பாத்திரத்தினூடாகச் சொல்ல வைத்து, தனது சகோதரி யின் குடும்பத்துடன் அநாதரவான பூங்கொடியையும் இணைத்து, தமது குடும்பத்தினரின் முற்போக் கான நடவடிக்கையை வெளிக் காட்டுகின்றார். அதேவேளை, தட்டைவடை சுட்டு விற்கும் பெத்தாத்தைக்கிழவி தாச்சீச்சட்டியை அம்மாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு ஊரை விட்டுச் சென்றமைக்கும், “கனவாய்...கானவாய்...” இன்றும் நெஞ்சில் நிழலாடும் “தடியன்” இயக்கத்துக்குப் போனமைக்கும் “காவியமாய்... நெஞ்சின் ஓவியமாய்...” ஆகிப்போன உற்ற நண்பனாக விளங்கிய ரவிச்சந்திரன் ஊருக்கு வராமல் வன்னியில் அதிபராகக் கடையாற்றி, யுத்த அனர்த்தத்தில் குடும்பமாக அழிய நேர்ந்தமைக்கும் “சாதியமே” அடிப்படைக் காரணியாய் அமைந்தது என்பதைப் பூடகமாகத் தனது சிறுகதைகளில் தெரிவிப்பது கவனத்திற்குரியவை. இவை எல்லாவற்றுக்கும் முத்தாய்ப்பாக அமைவது அழியாத தடங்களாக, சாதிய உணர்வுகள் இன்றும் சுடர்விட்டுக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன என்பதைச் சித்திரிக்கும் சிறுகதையாகும். சிறு வயதுத்தோழன் ராசன் அப்பிர தேசக் கல்வி வலயத்தில் விஞ்ஞான பாட உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக விளங்கும் நிலையிலும், “ஊர்ப்பொடியளின்” பூங்கா வனத்திருவிழாவில் ராசனின் மகன் தெற்பை போட விரும்பியமை “தங்கடை ஆட்கள் குடுத்த இடம் தான்” என்று கொதித்துக் கிளம்பும் “கிளைப்பனையடிச் சிவகுமார்” என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் சாதிய உணர்வின் யதார்த்த நிலையை, ஆசிரியர் அழகாக உணர்த்து கிறார். இவ்வாறாக, இத்தொகுப்பி

லுள்ள “நேற்றைய காற்று”. “தாச்சிச் சட்டி”. “வேராகி நின்றாய்”. “கனவாய்... கானலாய்...”, “காவியமாய்... நெஞ்சின் ஓவியமாய்...”. “அழியாத தடங்கள்” ஆகிய சிறுகதைகளும் சாதியத்தை அடிச்சரடாகக் கொண்டே இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும் வெளிநாடுகளில் எமது தமிழினம் எமது இன அடையாளத்தையே தொலைத்துவிட்டு நிற்பதை “தொலையும் முகவிகள்” என்ற சிறுகதை மூலமும், உலக மாற்றங்களைச் சரியாக உள்வாங்காமல் தறிகெட்டுத் திசைமாறிக் கொண்டிருக்கும் இளைய சமுதாயத்தை “கோபுரங்கள் சாய்கின்றன!” என்ற சிறுகதை மூலமும் புதிய சிந்தனைகளுடன் கூடிய இளம் பெண் சமுதாயம் ஒன்று புத்தெழில் பூண்டு உருவாகிக் கொண்டிருப்பதை “புத்தெழில்” என்ற சிறுகதை மூலமும் ஆசிரியர் அழகாகச் சித்திரிக்கிறார்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு பின்மற்றுமொரு சிறப்பான அம்சம் வடமராட்சி மண்ணுக்கே உரிய மொழிநடை ஆகும். சிறுபராய நினைவுகளின் சித்திரிப்பின் போது பயன்படுத்தப்படும் பேச்சுமொழி யில் அமைந்த உரையாடல்கள் நயக்கத்தக்கன. மூடல், சருவச் சட்டி, பச்சையரிசிப்புக்கை, ஊமல், பொச்சு மட்டை, அழாப்பல் வேலை, வாலாக் கொடி, முச்சை, வாகடம் போன்ற அநேகமான சொற்கள் எமது மண்ணின் வாழ்வியலை மீண்டும் தரிசனம் கொள்ள வைக்கின்றன.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பை ஒரு பரிசோதனை முயற்சி என்றே ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், இப்பரிசோதனை முயற்சி கவனமாக மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை இச்சிறுகதைகளின் நேர்த்தியான சித்திரிப்பு எடுத்துரைக்கின்றது. புலோலியூர் இரத் தின வேலோனிடமிருந்து மேலும் பல நல்ல அறுவடைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதற்கு இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு நல்ல தொரு சாட்சியாகும். ●

இடம்

நான் வீழ்ந்திருந்த தருணம்
கண்டும் காணாமல்
பட்டும் படாமல்
அறிந்தும் அறியாமல் நீ...

நானுன்னை
காணும் போதெல்லாம்
நீ என்னிலும்
வீழ்ந்துவிட்டதாய்
காட்டிக்கொண்டாய்
நம்பினேன்

என்னால் நீ கஸ்ரப்புவதை
நீ மட்டுமல்ல
நானும்தான் விரும்பவில்லை

என் கஸ்ரம் என்னோடு
எனக்காக

நான் நான்
நான் மட்டும்தான்
புரிந்துகொண்டேன்
உன்னோடு பலர் சுயருபம்
உணர்ந்தபோது...

பழகிய பொழுதுகளில்
புகழிய
ஒப்பு வார்த்தைகளாய்
உன் வாக்குறுதிகள்
காற்றோடு காற்றாய்
கரைந்தபோதும்...
கலங்கவில்லை,
வீழ்வதும் மீள்வதும்
உவப்பதும் வெறுப்பதும்
இயங்கியல் உண்மை,
பொறுத்துக் கொண்டேன்.

என் வீழ்ச்சியை சாட்சியாக்கி
நீ...!
உன் மேன்மைகள்
பேசியதைத்தான்
என்னால்
பொறுத்துக்கொள்ள
முடியவில்லை

வீழ்ந்தவனை தாழ்ந்தவனாக்கி
உயர்ந்தவனாய் மார்தட்டும்

கீழ்க்குணம் உன்னிடம் நான்
எதிர்பார்க்கவில்லை.

நண்பா!
அதலபாதாளத்தில் வீழ்ந்திடிலும்
மீண்டிடும் நம்பிக்கைத்திடம்
வாழ்கைத்தேர் வடமாய்
வற்றாவூற்றாய்
பிரவாகிக்கும் வல்லமை
ஆண்டவன் கொடையாய்
என்றென்றும் என்னிடம்
ஊறித்தெறிக்கும்

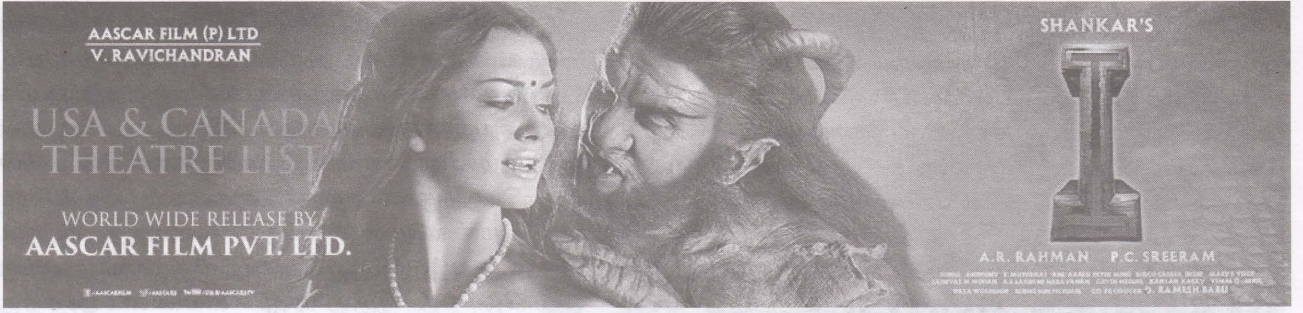
வீழ்ந்தபோதும் தளராத போர்க்குணம்
அலையெழுகையாய் ஆர்ப்பரிக்கும்
மனோதிடம்
அழியாத தடங்களாய்...
மரணப்படுக்கையிலும் தாளாது
உயர்வின் எல்லை வரை
ஓங்கி ஓலிக்கும்.

அற்ப மனிதனாய் வீழ்ந்திடேன்
எழுந்திருவேன் ஆர்முடுகி
புறக்கணிப்பும் அவமானங்களும்
ஏதோ
கொஞ்ச காலங்கள்தான்.

நண்பா!
எவரது இடமும்
எனக்கு வேண்டாம்

எனது இடம்
எனக்கு எனக்கேயான இடம்
எங்கோ இருக்கும் என்பது
நிச்சயமான உண்மை
அந்த தடம் நோக்கித்தான்
என் எத்தனங்கள்

கலங்காதே நண்பா!
உன் இடம் உனக்குத்தான்
என் மனதிலும் ...

“ஜ”யும் பிரமிப்பும்

கே.எஸ்.நிமலன்

பொதுவாக ஒரு படைப்பு மக்களைச் சென்றடையும் விதத்தில் அதன் வெற்றி தங்கியுள்ளது என்பார்கள். சினிமாவும் அதற்கு விதி விலக்கல்ல. அது மாபெரும் சக்தி வாய்ந்த ஊடகம் ஆகும். அது அந்தக்கால அரசியல், சமூக, பொருளாதார, தொழில் நுட்பத்திற்கேற்ற வகையில் மாற்றிக் கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்தது. இது படைப்புக்களிற்கே உரித்தான பொது நியதியாக உள்ளது. ஒரு சினிமாவைப் பொறுத்தவரையில் “கதைக்களம்” அனைத்தையும் தீர்மானிக்கின்ற விடயமாக உள்ளது. அதனைச் சூழவே இதர விடயங்களின் அமைவு பின்னப்படுகின்றன. உள்ளூர் சினிமா தொடங்கி உலகச்சினிமா வரை இதுவே தாற்பரியமாக உள்ளது. ஒரு நல்ல சினிமா கதைக்களத்தை மையப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும். அப்போதுதான் அது இரசிகர்களால் ஆதரிக்கப்படும்.

இன்றைய நிலையில் தமிழகச் சினிமாச் சூழலிருந்து ஆஸ்கார் ரவிச்சந்திரன் தயாரிப்பிலும், ஷங்கரின் இயக்கத்தில் இசைப்புயல் A.R. ரகுமான் இசையிலும், சீயான் விக்ரம், எமிஜக்சன், சந்தானம், சுரேஷ்கோபி மற்றும் பலர் நடிப்பிலும் PC.ஸ்ரீராமின் ஒளி வெள்ளத்திலும் (Cinematography) வெளியீடாகி உள்ளது

“ஜ”(I) திரைப்படம். இது ஷங்கர் இயக்கத்தில் வெளிவரும் 12 ஆவது படமாகும். “அந்நியன்” படத்திற்கு பிறகு ஷங்கர், விக்ரம் இணைந்து பணியாற்றிய படமாகும். “Influvensa” வைரஸ் படத்தின் கதைக்களத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி கதையோட்டத்தை நகர்த்துவதனால் “Influvensa” என்பதில் வரும் முதல் எழுத்தான “I” என்பதை படத்தின் தலைப்பாக வைத்துள்ளார்கள். “ஜ” படத்தை பற்றிய இந்த இரசனைக் கட்டுரை எந்த கோட்பாட்டுத்தளத்திலும் வைத்து நோக்காமல் எந்தவித முற்கற்பிதங்களையும் தூவாமல் வெறுமனே இரசனைத்தளத்தில் மட்டும் நோக்கப்படுகின்றது. எனவே இத்திரைப்படத்தில் புரையோடியுள்ள உலகமயமாக்கற் சிந்தனைகளோ பல்தேசியக் கம்பனிகளின் ஆட்சுமமான நகர்த்தல் பற்றியோ இங்கு நோக்கப்படாமல், இத்திரைப்படம் என் மனப்பரப்பில் ஏற்படுத்திய பிரமிப்புகளையே சொல்கிறது.

“ஜ” திரைப்படத்தின் சிறப்பம்சங்களைச் சொல்வதற்கு முன் அதன் கதைச் சுருக்கத்தினை முதலில் நோக்குவது சிறப்பானதாகும். அந்த வகையில் அதுபின்வருமாறு அமைகின்றது.

“ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் வளர்ந்து வரும்

ஆகியோர் லிங்கேசனின் முதலீடாகவுள்ள உடற்கட்டையும், முக அழகையும் உருக்குலைக்க எத்தனிக்கின்றனர். அதற்கமிக ஆபத்தான வைரலான “இன்புளுவன்சா”வை தழ்ச்சியான முறையில் லிங்கேசனின் உடலில் செலுத்து கின்றனர். இதனால் லிங்கேசன் மெல்லமெல்ல உருக் குலைந்த கூனன் உருவம்(Hunchback) பெறுகின்றார். தனக்கு நேர்ந்த இந்த தழ்ச்சியினை அறிந்த லிங்கேசன் இதற்கு காரணமானவர்களை உருக்குலைப்பு செய்வதன் மூலம் பழிவாங்குகின்றார். லிங்கேசனையும் தியா ஏற்று உண்மைக்காதலை நிரூபிக்கின்றார்.”

தமிழ் சினிமா இரசிகர்களிற்கு பழக்கப்பட்ட “பழிவாங்கும்” கதைதான். அதனை பிரமண்டத்தினூடாக பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார் இயக்குநர். கதைக்கு

உடற்கட்டு வீரர் லிங்கேசன்(விக்ரம்) “மிஸ்டர் இந்தியா” என்ற மாபெரும் இலட்சியத்தோடு வாழ்ந்து வருபவர். அவர் “மிஸ்டர் தமிழ்நாடு” விருதை மிகவும் கடின முயற்சியால் பெறுகின்றார். இவர் மொடல் துறையில் பிரகாசித்து வரும் அழகி தியாவினுடைய(எமி ஜக்சன்) தீவிர இரசிகராக உள்ளவர். தியா சந்தர்ப்ப வசத்தால் தன்னுடன் மொடல் துறையில் இணைந்து நடத்த ஜோனை(உபேன் பட்டேல்) உதறித் தள்ளிவிட்டு லிங்கேசனை மொடலிங் துறைக்கு அதுவும் சீனாவில் நடக்கவிருக்கும் படப்பிடிப்பிற்கு அழைக்கிறார். தவிர்க்க முடியாதபடி லிங்கேசனும் ஏற்றுக்கொள்கின்றார். அதற்காக ஓஸ்மா ஜஸ்மின்(ஓஜிஸ் ரஜனி) எனும் திருநங்கையிடம் அவரது அழகு மொடலிங் துறைக்கு ஏற்றவாறு மாற்றப்படுகின்றது. ஓஸ்மா ஜஸ்மின் லிங்கேசனில் காதல் வசப்படுகின்றார். படப்பிடிப்பின் போது லிங்கேசனின் சென்னைத்தமிழும் உடல் மொழியும் மொடல் துறைக்கு ஏற்ற வகையில், ஒத்துழைக்கவில்லை. இதனால் கோபமடைந்த இயக்குநர் லிங்கேசனிடமிருந்து சிறந்த செயற்றிறனை வரவழைப்பதற்காக தியாவிடம் லிங்கேசனை காதலிப்பது போல் நடப்பதற்கு வற்புறுத்துகிறார். அதனை உண்மையென நம்பி லிங்கேசனும் சிறந்த செயற்றிறனை வெளிப்படுத்துகின்றார். பின்னர் தியாவின் நடப்புக்காதலை அறிந்த லிங்கேசனும் மன முடைந்து போகின்றார். ஆனால் தழ்நிலை தியாவை உண்மையில் லிங்கேசனை காதலிக்க வைக்கின்றது. இந்நிலையால் இருவரும் மொடலிங் துறையில் பிரகாசிக்கின்றனர். இவ்வாறான தழ்நிலையில், ஒரு Cool water விளம்பரத்திற்கு அதில் நச்சுத்தன்மை கலந்துள்ள செய்தியறிந்து அதில் நடக்க மறுக்கிறார் லிங்கேசன். இதனால் அந்நிறுவன அதிபர் இந்திரகுமார்(ராம்குமார் கணேசன்) தன்னுடைய வியாபாரத்தில் இறங்கு முகத்தை அடைகின்றார். இவ்வேளையில் லிங்கேசன் - தியா திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெற ஆரம்பிக்கின்றன. ஆனால் தியாவின் குடும்ப வைத்தியர் வாசு தேவன்(சுரேஷ் கோபி) தியாவை மணப்பதற்கு தழ்ச்சி செய்கிறார். இவ்வாறு லிங்கேசனால் பல்வேறு முறைகளில் பாதிக்கப்பட்டவர்களான ஓஸ்மா ஜஸ்மின், ஜோன், இந்திரகுமார், வாசுதேவன், ரவி(M.காமராஜ்)

ஏற்றவகையில் இடஅமைவுகளை (Location) ஏற்படுத்தி ஒளிப்பதிவிற்கூடாக பிரமிப்பு காட்டப்படுகின்றது. குறிப்பாக சீனாவில் பல இடங்களிலும், சென்னை, கொடைக்கானல், பொள்ளாச்சி, பெங்களூர், மைசூர், பாங்கொங் ஆகிய இடங்களிலும் படப்பிடிப்பு நடாத்தப்பட்டுள்ளது. அந்தந்த இடங்களின் அழகு பூர்வமான ரம்மியமான இடஅமைவை இரசிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. இந்த திரைப்படத்தில் பல இடங்களில் விக்ரமின் நடப்பு ஜாம்பவான்களை தூக்கி சாப்பிடக் கூடியவராகவும் உள்ளது என்றால் மிகையாகாது. அந்த வகையில் தியா ஆரம்பத்தில் தனது காதலை லிங்கேசனிடம் வெளிப்படுத்தும் போது சரி, தன்னை அறியாமல் தனக்கு ஏற்றப்பட்டுள்ள இன்புளுவன்சா வைரல் இன் தாக்கத்தினை Doctor வாசுதேவனிடம் போய் கேட்டு “நான் செத்திருவனா சேர்” என்று ஏதுமறியாத வகையில் அப்பாவித்தனமாக கேட்கும் போது சரி தன்னை இந்த கூனன் நிலைக்கு உருவாக்கிய வில்லன் களிடம் “ஏன்டா என்னை இப்படி செய்தனீங்கள்” என உருகும் போதும் தனது நடப்பாற்றலால் எம்மனதை இளக வைத்துவிடுகிறார்.

படத்தின் திரைக் கதையானது (Screen play) விக்ரமின் கூனன் பாத்திரப் படைப்பிற்கூடாக நகர்த்தப்படுகின்றது. இது வித்தியாசமான கதை நகர்த்தலாக உள்ளது. படத்தின் சில இடங்களில் சிலவேளைகளில் அதுவே பலவீனமானவும் இருப்பதனையும் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. ஆனால் படத்தின் விறுவிறப்பில் அது தெரியவில்லை. இப்படத்தின் உருவாக்கத்திற்கு உறுதுணையாக நின்றவர்களை பார்ப்பதுனூடாக இப்படத்தின் குறுக்கு வெட்டு முகத்தைப்பார்க்கலாம். அந்த வகையில்

(i) ஷாங்க்

தமிழ்ச் சினிமாவைப் பொறுத்த வரை பிரமாண்டத்தினூடாக சினிமாவை இரசிகனிற்கு விருந்தளிப்பவர். இவர் இயக்கிய படங்களாக ஜென்டில்மேன் (1993), காதலன்(1994), இந்தியன்(1996), ஜீன்ஸ்(1998), முதல்வன்(1999), நாயக்(2001), போய்ஸ்(2003), அந்நியன் (2005), சிவாஜி(2007), எந்திரன்(2010), நண்பன்(2012)

தற்போது “ஐ” என அமைகின்றது.

இவருடைய திரைப்படங்கள் தேசப்பற்றின் பால் அமைந்த விடயங்களையும் காதலையும் பொழுதுபோக்கு விடயங்களையும் கதைக்களங்களாக கொண்டு அமைந்துள்ளன. அந்த வகையில் முன்னைய படங்களைப் போலவே காதலை மையப் படுத்தி அதனைச் சூழ வித்தியாசமான கதைக்களத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார். தனது முழு ஆளுமையினையும் வெளிப்படுத்தியிருப்பதனை நோக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. ஒரு தொலைக்காட்சிப் பேட்டியின் போது ஷங்கரிடம் கேட்ட கேள்வியொன்றின் போது “நான் மக்கள் இரசிப்பதற்கேற்ற வகையில் சினிமா எடுக்கிறேனே தவிர சாதனைகளை நோக்கி அல்ல” என்றார். இது உண்மையில் ஷங்கரின் வெற்றிக்குரிய இரகசியமாக கருதலாம்.

(ii) விஹம்

உண்மையில் விக்ரம் என்றால் “கடின உழைப்பின்” குறியீடு ஆவார் என்றால் மிகையாகாது. இவர் அறிமுகமாகிய காலப்பகுதியானத் தமிழ்சினிமாவில் பயங்கரமான போட்டி நிலவிய காலமாகும். கமல்ஹாசன், ரஜனிகாந்த் எனப்பலர் கோலோச்சிய காலமாகும். ஆனாலும் தனக்கு கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்தி வந்தபோதும் பெரிதாக சாதிக்க முடியவில்லை. அதாவது ஒரு முன்னணி நடிகராக வருவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இந்நிலையில் தான் 2000ம் ஆண்டளவில் வெளிவந்திருந்த பாலா இயக்கிய “சேது” இவரிடம் திருப்புமுனையாக அமைந்திருந்தது. அப்படத்திலிருந்து படத்துக்குப்படம் நடப்புத்திறனை வெளிப்படுத்தி ஒரு சிறந்த நடிகராக தனக்கென ஒரு பாதை அமைத்து வருகிறார். இந்த “ஐ” படத்தின் மூலம் சர்வதேச ரீதியில் புகழ்பெற்ற நடிகராக வலம் வருவார் என்பதில் ஐயமில்லை. இவருடைய “அந்நியன்” திரைப்படம் இவரின் மாறுபட்ட நடப்புத்திறகு எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது. இவர் “பிதாமகன்” படத்தின் மூலம் தேசிய விருதினையும் பெற்றிருக்கிறார் என்பது விக்ரமிற்கு கிடைத்த ஓர் அங்கீகாரமாகும். உண்மையில் விக்ரமின் வாழ்க்கை சாதாரண மனிதன் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பாடமாகும்.

(iii) A.R. ரகுமான்

இத்திரைப்படத்தில் இடம்பெற்ற பாடல்களில் இவரின் கடின உழைப்புத் தெரிகின்றது. ஷங்கரின் அந்நியன் படத்தைத் தவிர ஏனைய எல்லாத் திரைப்படத்திற்கும் இவரே ஆஸ்தான இசையமைப்பாளர். இத்திரைப்படத்தில் பின்னணி இசை மேலோங்கியுள்ளது. பாடல்களில் மென்மையான மெட்டாக “பூக்களே சற்று ஓய்வெடுங்கள்” அமைந்துள்ளது. ஏனைய பாடல்களிலும் தனது இசை வல்லரசை நிலை நிறுத்தி உள்ளார். ARR இத்திரைப்படத்தின் முக்கிய பங்காற்றியவராவார்.

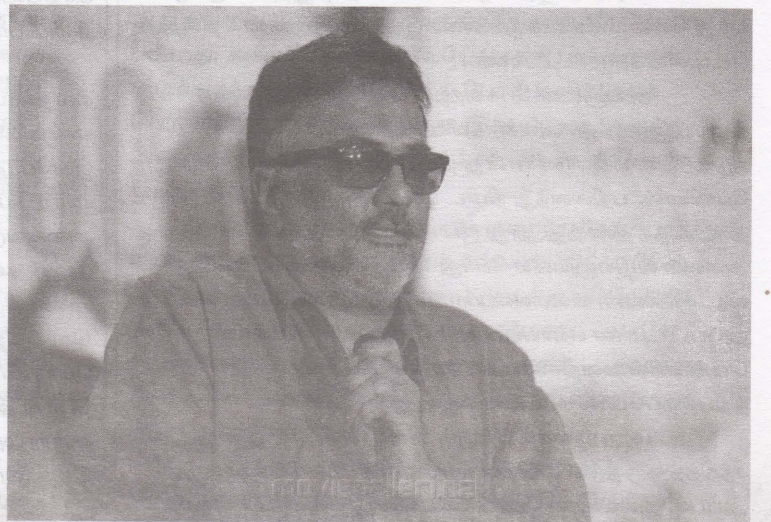
(iv) P.C. வீரம்

இவரின் cinematography இப்படத்திலும் பிரமிப்பைத் தருகின்றது. கைதேர்ந்த ஒளி இயக்குநரான இவர் தமிழ்ச் சினிமாவின் தரத்தை சர்வதேச மட்டத்திற்கு எடுத்துச் சென்றவர் ஆவார். உண்மையில் இத்திரைப்படத்தில் சீனாவில் படமாக்கப்பட்டுள்ள காட்சிகள் மிகவும் அபரிதமானவை. ஒரு பேட்டியின்போது “ஐ” திரைப்படம் ஆங்கிலப் படத்திற்கு நிகரானதல்ல” எனக் குறிப்பிட்டு தமிழ்ச் சினிமாவின் நிதர்சனத்தையும் வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

இதே போல ஏனைய தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களான படத்தொகுப்பில் அந்தோனி, சண்டைப்பயிற்சி (Action choreographer) பீட்டர் கெயின் இவர்களுடைய பணி சிறப்பானது ஆகும். குறிப்பாக சீனாவில் எடுக்கப்பட்ட “மௌண்டன்பைக்” சண்டைக் காட்சிகளாக இருந்தாலும் சரி, உடற்கட்டு வீரர்களுடன் மோதும் சண்டைக் காட்சிகளாக இருந்தாலும் சரி ஆக்ரோஷிக்கின்றன.

மேலும் சந்தானம் நகைச்சுவையில் மாத்திரமல்ல படத்தின் கதையோட்டத்திலும் இணைந்து பயணிக்கிறார். படத்தின் சுவாரஸ்யத்திற்காக சில பாத்திரங்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. எம்ஜிச்சன் உண்மையில் “தியா” ஆகவே மாறியுள்ளார். அவருடைய இயல்பான நடப்பில் அவருடைய பாத்திரம் மெருகேறியுள்ளது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் சிறப்பாகவே உள்ளது.

மொத்தத்தில் “ஐ” திரைப்படத்தை நோக்கும் போது “பிரமாண்டத்தின் பிரமிப்பாக” உள்ளது. ஷங்கரின் அடுத்தபடம் எப்போது? என்ற எதிர்பார்ப்பையும் தந்துள்ளது. பெரும்பாலும் ஷங்கர் கமல்ஹாசனுடன் அடுத்த படத்தில் கைகோர்த்தாலும் பிழையில்லை. ஏனெனில் “ஐ” படத்தில் இயக்குநர் கமல்புராணம் பாடுவதை அவதானிக்க கூடியதாகவிருந்தது. மொத்தம் 4 சந்தர்ப்பங்களில் “கமல்” நாமம் உச்சரிக்கப்படுகின்றது. இதிலிருந்து ஷங்கரின் “கமல் வித்து” வெளிப்படுகின்றது. எதுவாயிருந்தாலும் ஷங்கரிடமிருந்து பொழுது போக்கான அம்சங்களுடைய பிரமாண்டமான திரைப்படத்தை எதிர்பார்க்கலாம். நிச்சயம் இந்தியச்சினிமாச் சூழலிருந்து எதிர்காலத்திலும் நல்ல திரைப்படங்களை எதிர்பார்க்கலாம். அதற்கான ஏது நிலையே உள்ளது. ஏனெனில் “ஐ” என்பது எல்லா மட்டத்தில் காணப்படுகின்ற இரசிகர்களையும் பரவசப்படுத்தியுள்ளது. இல்லை அதற்கும் மேலே.

சத்தம் கேட்டு அவன் வெளியே வந்து பார்த்த

போது அந்தப்பெண் நின்றிருந்தாள். நடுத்தர வயது மதிக்கத்தகுந்த அவளது முகத்தில் இருந்ததெல்லாம் அனுதாபத்தை பெற முயற்சிக்கும் பாவனைகள். குட்டையாக ஒரு புறம் சாய்ந்திருந்த மல்லிகை மரத்திலிருந்து பூவொன்று அவள் கையில் இருந்தது. முற்றம் என்று சொல்ல முடியாத அதைவிடக் குறுகிய இடத்தில்; கவனமின்றி சுற்றிய புடவையும், சீப்புப்படாத முடியமைப்பும், தோலில் தொங்கிய சீத்தைப்பையுடனும் ஒரு பக்கம் ஒருக்களித்து நின்றிருந்த அவளது கோலம் ஒரு ஓவியனின் கண்களில் படாமல் போனது வருந்தத்தக்கது தான்.

பல தடவைகளுக்கு மேலாக குரல் கொடுத்தபடி நின்றிருக்கிறாள் என்பதை அவன் முகத்தில் தெரிந்த சலிப்பு தெரிவித்தது போல் நேரங்கடந்து அவன் வெளிவந்ததற்கு காரணம் “தூங்கியிருந்தான்” என்பதை பிடிவாதமாக வெளிப்பட்ட கொட்டாவி அவளுக்கு உணர்த்தியிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான். வழமையான இந்தக் காலை நேரங்கள் தூக்கத்துக்கானவை அல்ல. இப்போது அவன் தூங்கியிருக்காவிட்டால் “நகுலன்” எழுதிய “நினைவுப்பாடலை”யை அல்லது “சுந்தர ராமசாமி” யின் “ஒரு புளிய மரத்தின் கதை”யை படித்துக் கொண்டிருப்பான் அல்லது IPL கிரிக்கட் போட்டியின் மறு ஒளிபரப்பை கதிரையின் நுனிவரையிலும் சென்று பட்டட்டத்துடனும் ஆவலுடனும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்.

இயல்பாகவே பெர்னான்டோ மென்மையானவன். இதை அறிய வேண்டுமாக இருந்தால் இப்போது யாசகம் கேட்டு வந்த பெண்ணை வீட்டுக்குள்ளேயே அழைத்துச் சென்று இருக்க வைத்து பேசிக்கொண்டிருப்பதை உதாரணம் கொள்ளலாம்.

உண்மையில் அவனுக்கு அவள் மீது மிகுந்த அனுதாபமும், மதிப்பும் ஏற்பட்டிருந்தது. அதற்கான காரணம் ஒன்று - அவன் எழுந்து கொள்ளும் வரை காத்திருந்து பணம் பெற்றுக்கொள்ளவிருந்த பொறுமையும் அதைத்தாண்டிய வறுமையும். அவள் நினைத்திருந்தால் அவன் தூக்கத்தை பயன்படுத்தி வீட்டிலிருந்து எதையாவது குறையாடியிருக்கலாம். ஆனால் அவள் அப்படிச் செய்ய வில்லை.

காரணம் இரண்டு - வேலைதேடி இந்த ஊருக்கு வந்து வேலை கிடைக்கும் வரை இந்த வயிற்றுக்காக நிகழ்ந்த பட்டினிப்போராட்டங்கள்...

அவளுடன் பேசுவதற்கு பெர்னான்டோவுக்கு நிறைய இருந்தது. அவளது விபரம், குடும்பம், பிச்சை எடுத்தலின் பின்னணி என்று நிதானமாகவும் அன்பாகவும் பேசினான். பதினைந்து நிமிடங்களைக் கழித்து அவளது தாகத்தைத் தணித்து நூறு ரூபாய் பணத்தையும் கொடுத்து அவளை வழியனுப்பிய போது “இந்த உலகத்தில் என்னை விட நல்லவன், வல்லவன் யாரும் இருக்க முடியாது” என்ற அப்பட்டமான எண்ணம் தோன்றியது. அந்த யாசகப் பெண்ணின் மனநிலையில் அவன் விம்பம் உயர்ந்து நிற்பதைப்போல் கற்பனை எழுந்தது.

மற்ற யாசகம் பெரும் “நண்பிகளிடம்” இன்று தான் சந்தித்த ஒரு நல்ல மனிதன் பற்றி அவன் உரையாடக்கூடும். அப்படி இல்லாமல் போனால் என்ன, இனி வரப்போகும்

கூடு கண்ட பூனை

அடும்பங்கரையர் நாடும்

அவன் பரம்பரையை பட்டினி அண்டாமல் இருப்பது எவ்வளவு மேலானது என நினைத்துக் கொண்டான்.

பெர்னான்டோ இலக்கிய நயமுள்ள ஒருவன், அதனை “கலைநயம்” என்ற வார்த்தையிலும் பயன்படுத்தலாம். ஒரு அறையில் இருக்கும் தனித்த இளைஞர்கள் போல் அலங்கோலப்போக்கை கொண்டவனல்ல. அவனது வீட்டில் இரண்டு பெண்கள் வசித்திருந்தால் அது எப்படி சுத்தமாக இருக்குமோ அதைவிட அழகாக வைத்திருந்தான். புத்தகங்களும், பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் அதிகமாகவே அவனிடம் இருக்கும். எல்லாச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவன் உணவுக்காக உணவு விடுதியை நாடுவதில்லை. சமயலறையையே பயன்படுத்தினான். எந்த வித கெட்ட பழக்கமும் இல்லாத இந்த தனிக்காட்டு ராஜா வின் வீட்டுக்கு யார் வேண்டுமானாலும் திடீர் பிரவேசம் செய்யலாம். அது அவனையும், வருபவர்களையும் எந்த விதத்திலும் பாதிக்காது என்பது அவன் பற்றிய உதிரித் தகவல்.

பின்னேர நேரங்களில் அவன் பொழுதைக்கழிக்கும் சில நண்பர்களை விட தான் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணினான். இன்றைக்கு அவர்களைச் சந்திக்கும் போது இப்போது நடந்ததை “எப்படி அவர்களிடம் சொல்வது” என்ற யோசனையும் எழுந்தது. அவன் நண்பர்கள் அனைவரும் அவன் அளவுக்கு உத்தமர்கள் இல்லை என்பது அவன் கணிப்பீடு. அவன் பக்கத்திலிருக்கும் போது அவர்கள் புகைக்கிறார்கள், “தண்ணியடிப்பது” பற்றி பேசிக் கொள்கிறார்கள், பாதையில் செல்லும் பெண்கள் பற்றி மோசமாக வர்ணித்துச்சிரிக்கிறார்கள். அப்படிப்பார்க்கும் போது அவர்கள் எல்லோரையும் விட “நான் தான் நல்லவன்” என்று அவன் தனக்குத்தானே அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வான்.

பெர்னான்டோ பற்றிய இன்னுமொரு “உதிரி”யும் இருக்கிறது. சாதாரணமாக வெளியே செல்வதாக இருந்தாலும் நல்ல உடைகளைத்தான் அணிவான், இதில் சில ஒப்பனைகள் வேறு செய்து கொள்வான்.

என்னதான் அவனையே அவன் ஜனாதிபதி விருது (மட்டும்) பெறாத வல்லவன் என நினைத்திருந்தாலும், வழக்கமான அவன் நண்பர்கள் பார்வையில் ஏதோ ஒரு விஷேசமான ஐந்து. சில முற்போக்குப்பேர்வழிகளுக்கு அவன் - “ஆண் குலத்தை அவமானப்படுத்தும் ஒருவன்”. இன்னும் சிலருக்கு “இன்னும் வளராத சிறுபையன்”. அவரவர்களுக்கு தாங்களே நோபல்பரிசு பெறப்போகும் அதிசயப் பிறவியாக தோற்றம் இருக்கலாம், “அது பெர்னான்டோவுக்கு மட்டும் உரித்தான கற்பனைகளா என்ன...?”

இத்தனைக்கும் நடுவில் அந்த நண்பர்கள் கூட்டத்தில் அவனும் இருக்கிறான் என்றால் காரணம் இருந்தது பெர்னான்டோவிடம் இருந்த “பணம்”, இலகு வாகக் கறந்து விடுவார்கள் - நல்லவர்கள் எல்லாம் ஏமாளிகள் தானே...

இதையும் மீறி பெர்னான்டோவுக்கு அவர்கள் தேவைப்படுவதற்கு காரணம் - அவன் புகழ்பாடவும், அவன் பேசுவதைக் கேட்கக் கூடியவர்களாகவும் அவர்கள் இருந்தார்கள். இந்த விடயத்தில் அவன் திருப்தியடைந்தான். அவனுக்கு விருப்பமானதையே அவன் செய்தான் - அவர்களுக்கு பணம் கொடுப்பதுவும் அவனுக்கு விருப்பமானதாகவே இருந்தது. அதற்காக ஒரு போதும் அவன் முகம் சுழித்ததில்லை - இந்த ஒரு காரணத்துக்காகவே அவன் எவ்வளவு பேசினாலும் என்ன பேசினாலும் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டு தானே ஆக வேண்டும், அது தான் நிகழ்ந்தது...

இரண்டு, மூன்று நாட்களில் தான் செய்த அந்த தருமமான காரியம் பற்றி பெர்னான்டோ நண்பர்களிடம் பேசி விட்டான். அது மூன்று நாட்களுக்கு தொடர்ந்தது...

ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் பெர்னான்டோ பெருமிதமாகவே எழும்புவான், இன்று காலையிலும் அது நிகழ்ந்தது. யாசகப் பெண்ணைச் சந்தித்து சரியாக ஒரு வாரமாகியிருந்தது. அதற்கிடையில் ஒரு வாரம் ஓடி விட்டதை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டவாறு அமர்ந்திருந்தான். அன்று போல் இன்று தூக்கம் வரவில்லை. பத்திரிகையுடன் ஒன்றிப்போய் இருந்தான்.

ஒரு வாரம் முன்னால் கேட்ட அதே குரல் - அவனது மூளை நரம்பு உணர்ந்து கொண்டது. அதே பெண் தான்... அவளைப்பார்ப்பதில் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத ஏளனம் கலந்த மகிழ்ச்சி தோன்றி மறைந்தது. வெளியே சென்றான், தெரிந்த ஒருவரைப் பார்ப்பது போன்ற முக பாவனைகளுடன், சிரிப்பும் நிறைந்திருந்தது அவளிடம். அவள் எதை எதிர்பார்க்கிறாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு அவளை அழைத்தான்... அவளுக்கு தயக்கம் இருக்க வில்லை.

இதுவும் அவனை பெருமிதப்பட வைக்கும் நிகழ்ச்சி தான். யாரென்றே அறியாத ஆடவனுடன் ஒரு அபலைப்பெண் தெரியமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் நின்று கொண்டிருக்கிறாள் என்றால் அது பெருமிதப்பட வேண்டிய விடயம் தான்.

அவன் கட்டளையை எதிர்பாராமல் அவன் அங்கே கிடந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான். “பசிக்கிறது”

என்று கூறி கண்களால் கெஞ்சினான். இப்போது கூட அவன் கோபப்படவில்லை, “இரு வருகிறேன்” என்று சமயலறைக்குச் சென்றான்.

உணவுத்தட்டுமும், தண்ணீருமும் அவன் வெளியே வந்தபோது நான்கைந்து பேர் நின்றுருந்தார்கள். இதுவரை அவன் காணாத முகங்கள். ஆனால் அவன் அங்கேயே அமர்ந்திருந்தான். கைகளில் இருந்ததை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு வந்தவர்களை நோக்கி அவன் திரும்பினான்.

அவர்களில் முன்னால் நின்ற ஒருவன் “எங்களுக்குப் பசிக்குதே...” என்றான். அவர்களை வினோதமாகப் பார்த்துக்கொண்டே “யார் நீங்க...” என்றான் பெர்னான்டோ. அதன்பின் யாரும் பேசிக் கொள்ளவில்லை, நொடிப் பொழுதையும் வீணாக்காமல் வந்தவர்கள் செயற்படத் தொடங்கினார்கள். கதவை இழுத்துப் பூட்டினான் ஒருவன். நிலைமையை சதாகரிக்கும் முன் பெர்னான்டோவை மடக்கிப்பிடித்து கதிரையுடன் சேர்த்து கட்டிப்போட்டார்கள். பேச முடியாதபடி பெரிய சீலை யொன்றினால் கட்டி அவனை நிராயுதபாணியாக்கிவிட்டு, தொலைக்காட்சியை இயக்கி விட்டான் ஒருவன். ஏதோ படத்தில் பார்த்தது போல் இருந்தது, கண்களை விரித்துப் பார்த்தான் பெர்னான்டோ. ஐந்து பேர். ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறது என்பது விளங்கியது. அவனால் அசையக்கூட முடியவில்லை. கண்கள் கலங்கி விடும் போல் இருந்தது. மனம் பிரார்த்திக்கத்தொடங்கியது. ஆனால் என்ன செய்வதென்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை, எல்லாம் தன்னை விட்டு விலகியதுபோன்ற பிரமை...

இவ்வளவு நடந்தும் அந்தப்பெண் எதுவும் நடக்காதது போல் அப்படியே அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். இப்போது அவன் மீது பரிதாபப்படுவதா, கோபப்படுவதா எனத் தெரியவில்லை. ஒரு வேளை அவன் புத்தி பேதலித்தவளா என்று பெர்னான்டோ சிந்திக்கத் தொடங்கினான். சூத்திரதாரிகள் ஐந்துபேரும் அவன் வீட்டிலிருந்து என்னவெல்லாம் எடுக்க முடியுமோ அத்தனையும் அவசர அவசரமாக மூட்டை கட்டத் தொடங்கினார்கள். அப்போதும் அவள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள், வந்தவர்களில் ஒருவன் சகிக்க முடியாத தூசன வார்த்தையால் அவளை நிந்தித்து “வந்த வேலையைப் பார்” என்றான்.

பெர்னான்டோ அவர்களிருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். அப்போது தான் அவனுக்கு விடயம் முழுவது மாக புரிந்தது. ஆனால் அவனாலும் நம்பவே முடியவில்லை, அது வரை கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்த கண்ணீர் வெளிப்பட்டது. கண்ணீர் கண்களிலேயே தேங்கி பார்வையை மழுங்கடித்தது. இருள் சூழ்ந்தது போல் உணர்ந்தான் பெர்னான்டோ. தலை சுற்றியது. இதயம் அடித்தடித்து அவனைத்திட்டியது... அதற்கு மேல் அவனால் யோசிக்க முடியவில்லை...

சரியாக சன நடமாட்டம் குறைந்த நேரம் பார்த்து வந்திருக்கிறார்கள், திருட்டிலும் எவ்வளவு திட்டமிடல். அரைமணி நேரத்துக்குள் எல்லாம் முடித்து எல்லோரும் போய் விட்டிருந்தனர். அவனை ஒரு பொருட்டாகவே கருதவில்லை, அவன் அப்படியே கிடந்தான்... அவனைத் தேடி அவனது நண்பர்களில் ஒருவன் வரும் வரை அவன் அப்படியே தான் கிடந்தான்.

பெரும் பிரயத்தனப்பட்டு பெர்னான்டோவை விடுவித்தான் நண்பன். கயிறு இறுக்கிய இடமெல்லாம்

வலித்தது, அதை விட மனது வலித்தது. சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் அவன் வீட்டில் கூட்டம் கூடி விட்டது. அவர்கள் கேட்ட எந்த கேள்விக்கும் அவனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை, யாரிடமும் அவன் எதையும் பேசவில்லை. அவனுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அவ்வளவு இலகுவில் மறைந்து போய்விடுவதல்ல.

“என்ன நடந்தது”, “வந்தவர்கள் யார்”, “ஏன் இப்படி நடந்தது”, “வந்தவர்கள் தெரிந்தவர்களா தெரியாதவர்களா”... ஏகப்பட்ட கேள்விகள். அவனது அமைதி கலையவில்லை... எதுவும் பேசாமல் எல்லோரையும் அதிசயமாகப் பார்ப்பது போல் பார்த்தான். தானே வலிந்து ஏமாந்த கதையை சொல்ல விருப்பமில்லை. அதற்குள் அங்கிருந்து “வைத்தியரிடம் செல்வோமா” என்ற ஒரு குரல்... அவன் திடுக்கிட்டான். “எங்கே... பைத்தியகார ஹோஸ்பிட்டலுக்கா...?” என்று கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது. “எழும்புடா பொலிஸூக்கு போவோம்” என்றான் நண்பன். அழுவதைப்போல் அவனைப் பார்த்தான் பெர்னான்டோ, எல்லோர் முகத்தையும் ஒரு நொடி ஆராய்ந்தான். எல்லோரும் நிஜமாகவே கவலைப்படுகிறார்கள் என்ற சந்தேகம் வந்து விட்டிருந்தது. “எவ்வளவு காலம் கடந்த யோசனை”. எழுந்தான், வீட்டை ஒரு தரம் நோட்டமிட்டான். கட்டில், கதிரை, அலுமாரி போன்ற பெரிய பொருட்கள் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையுமே சுருட்டிக் கொண்டு போயிருந்தார்கள். மாட்டிக்கொண்டு போக உடைகள் கூட இல்லை. அவர்கள் விட்டு விட்டுப் போன அளவான பொருட்கள் என்றால் அது அவனது புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள்... இதனால் என்ன பிரயோசனம் என்று நினைத்திருப்பார்கள் போலும்... அந்த நேரத்திலும் அதற்காக அவனால் சந்தோசப்பட முடிந்தது, ஏனென்றால் மற்ற எல்லா பொருட்களையும் விட அவன் அதிகம் அலைந்து, திரிந்து கஷ்டப்பட்டு வாங்கியவைகள் அவை தான். எப்படியோ பொலிஸில் சென்று புகார் செய்தாயிற்று. அவர்களும் வந்து விசாரித்து விட்டும் போயாயிற்று...

இவ்வளவையும் பறிகொடுத்து விட்டு நிற்கும் அவன் பரிதாபத்துக்குரியவனாக பார்க்கப்படுகிறான். ஆனால் “முதல் தடவையாக” ஏமாந்து விட்டதாக பெர்னான்டோ உணர்கிறான்...

திருட்டுப்போன எந்தப் பொருள் பற்றியும் அவன் சிந்திக்க வில்லை. அது அனைத்தும் அவன் ஐந்து மாதங்களில் சம்பாதித்தவை. இன்னும் ஐந்து மாதங்களில் தன் வீட்டை பழைய மாதிரி அவன் உருவாக்கி விடுவான். ஆனால் மனிதர்கள்...? அவன் வைத்திருந்த நம்பிக்கை...? இதை எங்கென்று வாங்குவது...?

ஊருக்குப் போய் சில நாட்கள் இருக்கும்படி பலர் அறிவுரை கூறினர், அவன் விடயத்தை ஊரிலுள்ளவர்களுக்கு அறிவிக்கவில்லை. “பாவி... எப்படி ஏமாற்றி விட்டான், அவளுக்கு நான் நல்லது தானே செய்தேன்...? என்னையும், என் எண்ணங்களையும் இப்படி அவமானப்படுத்தி விட்டானே..” ஏமாற்றம், வேதனை... அவனால் அதை மறக்க முடியவில்லை... படித்து உரை முடியாத அளவுக்கு அவன் மனம் சஞ்சலப்பட்டது... நண்பர்களைச் சந்திக்கும் போது பெர்னான்டோ எதையும் பேசுவதில்லை... எதனால் இது நடந்தது என்று அவனைத்தவிர யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை...

தன்னை மறுபடியும் நிலைநிறுத்த அவன் பாடுபட்டான். வேலை தவிர்த்து அநேகமான நேரங்களில்

அவன் வெளியில் வருவதையே தவிர்ந்திருந்தான்.

அவனுடைய இலக்கிய நயம் செத்துப்போய்க்கிடந்தது. முன்பு போல் எதையும் அவனால் ரசிக்க முடியவில்லை. வாசிப்பு, தொலைக்காட்சி எல்லாம் தடைப்பட்டிருந்தது...

ஆனால் இந்த நிலையை விட்டும் பெர்னான்டோ தன்னை மாற்றிக் கொள்ள நினைத்தான். தன் அலுவலகத்தின் “சிம்பதி”யால் ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்பே அவனது நிலையை முன்பிருந்ததை விட சிறப்பாக்கினான். அதில் லயித்துப் போவதை விரும்பினான். நண்பர்களுடன் செலவிடும் பின்னரைப் பொழுதுகளை “கராட்டே” வகுப்பில் கழித்தான். இப்போது நண்பர்கள் யாரும் அவனிடமிருந்து பணத்தை எதிர்பார்ப்பதில்லை, ஆனால் அவன் பேசுவதைக் கேட்கத்தயாராக இருந்தார்கள். குறிப்பாக நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு அவன் வீட்டில் என்ன நடந்தது என்பது பற்றித் தெரிந்து கொள்ள தயாராகவிருந்தார்கள். ஆனால் அவன் எதையும் பேசவில்லை. பொலிஸ் விசாரணையின் போது கூட அவன் சரியான தகவலளிக்கவில்லை. ஏனென்றால் தான் ஏமாந்ததை பகிரங்கப்படுத்தவோ, சொல்லிக்கொண்டு திரியவோ அவன் விரும்பவில்லை. ஆனால் பழையபடி பெர்னான்டோ தன்னை மாற்றிக்கொண்டு வந்தான். டீவியில் கிரிக்கட் பார்க்கத் தொடங்கினான், புத்தகங்கள் வாசிக்கத் தொடங்கினான், நண்பர்களுடன் சிரிக்கவும் பணம் கொடுக்கவும் கூட ஆரம்பித்தான்.

இப்போது அந்தச் சம்பவம் பற்றி யாரும் பேசுவதில்லை. மீண்டும் பெர்னான்டோ பழையபடி உலவ ஆரம்பித்தான்.

ஐந்து மாதங்கள் கழித்து ஒருநாள், யாரோ கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தான். தொலைக்காட்சியில் பழைய பாடலொன்று ஒடிக்கொண்டிருந்தது. “அது தான் தன்னை தூங்க வைத்திருக்கிறது” என நினைத்துக் கொண்டு சோம்பல் முறித்தவாறு வெளியே வந்தான்.

புழுதி படிந்த முகம், அடர்ந்த அலங்கோலமான தாடி, பரட்டைத்தலை, அருவெறுப்பூட்டும் உடையுடன் ஒரு வயதானவர் நின்றிருந்தார். பார்த்தவுடன் பாவம் எனத் தோன்றும் முகம். அவரைப் பார்த்துக் கொண்டே பெர்னான்டோ அப்படியே நின்றிருந்தான். ஏதேதோ எண்ணங்கள் அவன் இதயத்தை நிறைத்தது...

“இன்னொரு தடவையும் தன்னை வடிகட்டிய முட்டாளாகவும், விருது பெற்ற ஏமாளியாகவும் ஆகப் போகிறாயா...?” என்றது மனதுக்குள்ளிருந்து ஏதோ வொன்று, நிமிர்ந்து அந்த மனிதரைப் பார்த்தான்.

“உடுக்க உடுப்பு இருந்தா தா மகன்...” என்றார். மனம் இளகியது. “ஒன்றுமில்ல போ...” என்று சொல்ல வாய் எழவில்லை. “வா” என்ற சைகையுடன் வீட்டுக்குள் சென்றான். வாசல் வரை வந்த அவர் ஏதோ வரக்கூடாத இடத்துக்கு வந்தது போல் நின்றிருந்தார். என்ன நினைத்தானோ அவரை அழைத்து உள்ளே அமர வைத்து “சாப்பிட்டாச்சா...” என்றான். இனி அடுத்தடுத்த கேள்விகளை அளித்து பதிலை எதிர்பார்த்தான். அவர் முகத்தை ஆராய்ந்த பெர்னான்டோ “எல்லோரும் ஒரே மாதிரி இருப்பார்களா என்ன...?” என தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான்.

இப்போது நண்பர்களிடம் பேசவும், தன்னை நினைத்து பெருமிதப்படவும் அவனுக்கொரு விடயம் கிடைத்து விட்டது... குடு கண்டாலும் அடுப்பங்கரையையே சுற்றிச் சுற்றி வரும் பூனையாக மாறியிருந்தான் பெர்னான்டோ...!

ପ୍ରକାଶକ: ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ

ପ୍ରକାଶନ ସମୟ: ୧୯୫୫

ଶାନ୍ତନୁ ଚିନ୍ତା

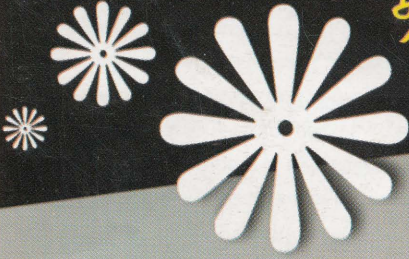

MATHI
COLOURS

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற இருக்கும்
மங்களகரமான நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீடு
காட்சியகம்

WEDDING CARD

SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.
T.P: 021 2229285, 077 7222259

Email: mathicolours@gmail.com Fb: [mathicolours](https://www.facebook.com/mathicolours)